

Prithican Thoropus

THE
VAIDYESHWARAN

Vol. XI

DECEMBER

1959

THE VAIDYESHWARAN

THE MAGAZINE
OF THE
RAMAKRISHNA MISSION
VAIDYESHWARA VIDYALAYA

JAFFNA

Vol. XI

DECEMBER

1959

The Managing Board

Editors :-

Mr. S. Thuraisingham, B. A.

Vidwan Pon. Muthukumaran, B. O. L.

Advisory Committee :-

Mr. C. Vynamuthu, B. A.

Mr. T. Seenivasagam, B. A.

In this Volume

	Page
Vanni and the Vanniyas—by C. S. Navaratnam	1
A Plea for Unity	13
The Element that defeated Dalton's Atomic Theory	14
A City with a New Look	17
Agriculture in Ceylon	18
Vote for the Teenager	19
My Goal in Life	20
The Visit of Dr. Rajendra Prasad to Jaffna	21
A Journey by Bus	21
My First Day at School	22
A Rainy Day at School	23
How I Cooked the First Meal	23
A Happy Day in My Life	24
Sun-set	24
The story of an Old Shirt	24
Mohan and Mangoes	25
My Pet	25
வித்துவசிரோமணி கி. கணேசையர்—ச. அம்பிகைப்பாகன்	27
சமுத்திரில் ஒரு தமிழ்ச் சர்வதலாசாலை	35
இலங்கையின் இன்றைய கல்விமுறை	38
கற்புக்கடம் பூண்ட தெய்வம்	41
எந்தாட்டவரும் போற்றும் தென்னாட்டுச் செல்வம்	44
பெண்களுக்குத் திருக்குறள் காட்டும் நல்லறம்	47
இளமைப் பருவம்	49
பச்சை மனிதன்	50
இன்பத்தின் எல்லையிலே நான்கு நாட்கள்	52
Old Students' Lunch	55
Principal welcomes Swami Nisreyasanandaji	57
வித்தியாலய மாணவர் கலைவிருந்து	59
Principal's Notes	61

Reports :					
H. S. C. Union	63
S. S. C. Union	64
Social Studies Association		65
Radio Club	66
Hostellers' Union	67
Nagamuthu House	68
Vipulananda House	69
Vivekananda House	69
Sharvananda House	70
Athletic Meet	71
Cricket and Football	72
சமயபாடப் பரீட்சை	72
தமிழ் மன்றம்	73
இந்து மாணவர் கழகம்	73
திரு. சி. வி. காசிப்பிள்ளை ஆசிரியர்		75
Editor's Notes	77
Examination Results	78
Old Students' Corner	82
Staff					
Calendar					

ILLUSTRATIONS

Reception to Swami	Frontispiece
Navarathiri Celebrations	12
Vidwasiromani S. Ganesh Iyer	26
Students on Tour	40
Old Students' Lunch	56
Athletic Champions	64
Sports Meet	72

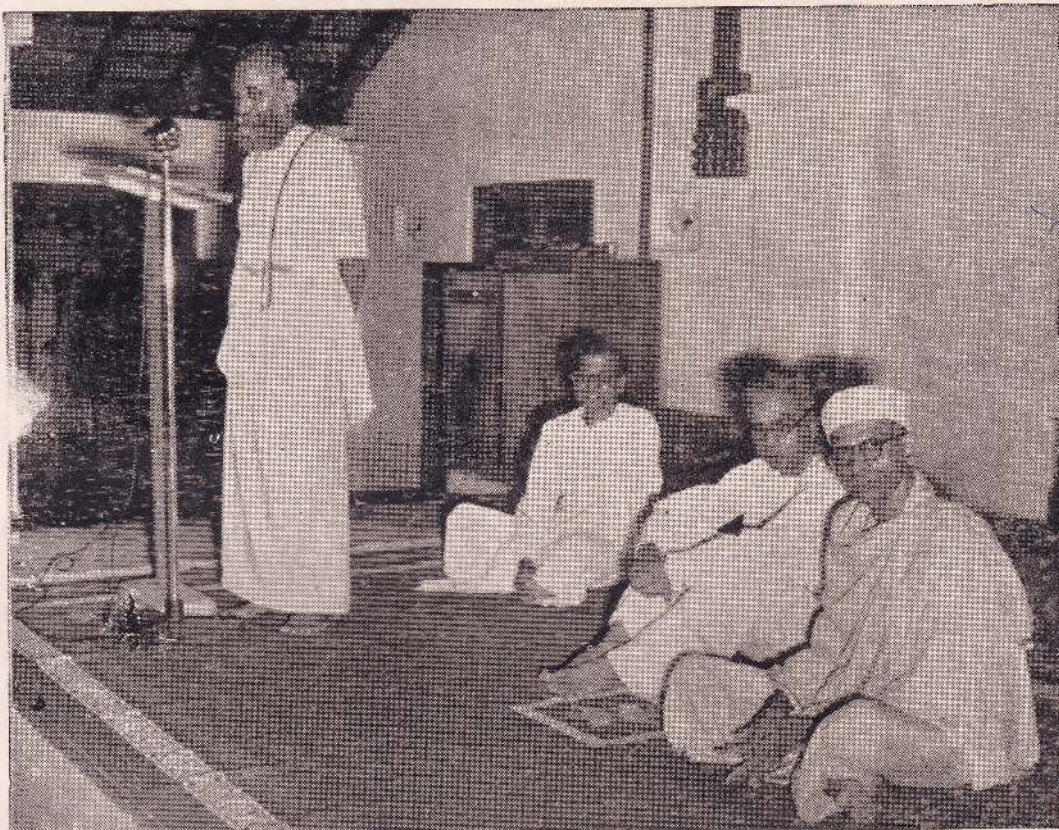
நற்சீந்தனை

—o—o—o—

எழுக புலரமுன் ஏத்துக பொன்னடி
தொழுது வணங்குக தூநீ றணிசூக
பழுதிலைந் தெழுத்தும் பன்னுக பன்முறை
அழுது புலம்புக வாய்விட் டரற்றுக்
அன்னை பிதாவின் அடியினை வணங்குக
தன்னைப் போலச் சகலமும் ஒங்குக
விண்ணைப் போல வியாபக மாகுக
கண்ணைப் போலக் காக்குக அறத்தை
செய்வன வெல்லாம் செவ்வனே செய்குக
கையும் மெய்யுங் கருத்துக் கிசைகுக
அழுக்காறு கோபம் அவாவை யொழிக்குக
விழுப்ப மிக்க மேன்மக் கடமை
ஒருபோது மறவா துறவு கொள்ளுக
கருவினில் வாராக் காரணங் காண்குக
தன்னை யறிகுக தானே யாகுக
மின்னை யொத்த வாழ்வை வெறுக்குக
வறுமை வந்துழி மனந்தள ரற்க
மறுமை இன்பத்தை மறவாது நாடுக

அடியார் தங்கள் அடியினை மலர்க்கீழ்
 குடியாய் வாழுக குறையெல்லாம் தீர்க்க
 ஈச னடியினை ஏத்தி யேத்தி
 வாச மலர்கொடு வாழ்த்தி வாழ்த்தி
 மத்த னிவனென மண்ணவர் பேசவும்
 சித்த னவனெனத் தேவர்கொண் டாடவும்
 இவ்வண்ணம்
 ஒத்தன ஒத்தன ஊரவர் பேசிட
 சித்தங் கலங்காது சிவாய நமவென்று
 நின்று மிருந்தும் கிடந்தும் நினைந்து
 பொன்று முடலைப் போற்றுத லொழிந்து
 நன்மை தீமையை நாடாது நீக்கி
 அன்னை போல அன்பிற் சிறந்து
 பின்னை யொன்றும் பேசா தடங்கி
 என்றும் வாழ்ந்தினி திருத்த லின்பமே.

Swami Nisreyasanandaji speaking at the
reception accorded to him.

*Swami Nisreyasanandaji speaking at the
reception accorded to him*

Vanni and the Vanniyas

C. S. Navaratnam
Author of "Tamils & Ceylon"

Vanni was the name given to the northern country between the Jaffna Peninsula and the Nuwarakalawiya District. Before it acquired the name Vanni, it seems to have been known as "Adankapattu.*" It stretched from Trincomalee on the east to Mannar on the west and consisted of Tennamaravadi, Mulliavalai, Karunaval Pattu, Panankamam, Perunkali Pattu and Musali Pattu which included lands as far as Kudiramalai and a portion of Cheddikulam. The extent of the Vanni may be about 3000 square miles.

The coasts that surround these districts rise gradually from the shore towards the interior. In the Mullaitivu District high rocks are found as at Kurunturmalai, Kumpakananmalai and Otiyamalai. Though the coastal areas are sandy and saline, various types of very rich soil are found inland. Tunnakkai is a region of black fertile soil of about sixteen square miles. The lands in the Vavunikulam area, which are situated in the Mannar District and to the south of the Tunnakai Division, are the most fertile tracts in the Jaffna and Mannar Districts. There are no mountains in the Vanni Districts to ensure a perennial supply of water for the cultivation of crops, but fresh-water surface springs flow out at Mulliavalai, Tannyuttu and at Kumarapuram.

*Adankapattu
Bhuvan*

Rivers of the Vanni

The Parangi Aru which has its source in the Mamaduwa Tank is the largest of the small seasonal rivers. It flows into the sea north of Mannar. The other river Aruvi Aru or Malawattu Oya flows into the sea near the historic port Arippe south of Mannar. It drains the Anuradhapura District and supplies several tanks with water and among them the Kaddukarai (Giants' Tank) and the Akkattimurippu near Arippe are of importance. The Modera-gama Aru or the Morkaman Aru forms the southern boundary of

* J. P. Lewis C. C. S., "Manual of the Vanni".

පිළිබඳව
Musali Pattu. It feeds the Periyakattu Kulam by a channel from the Pilmadu Tekkam. The Kanagarayan Aru rising near Vavuniya flows through Iranaimadu Tank and empties its waters into Elephant Pass Lagoon. The Nay Aru and the Per Aru are two seasonal rivers that fall into the sea near Mullaitivu. The Ma Oya takes its name from the confluence of two rivers and after a short course empties itself into the Kokkilai Lagoon. One of these rivers flows through the Padawiya Tank and at the eleventh mile after leaving the tank the river is checked by a dam known as Vannadi Palam. It is one of the foremost structures of its kind in Ceylon. The Ma Oya forms the boundary between Mullaitivu and Trincomalee districts.

Climate of the Vanni

Owing to the proximity of the equator the Northern Plain of the Island has an average temperature of about 82°F.

වග්ගායන
වග්ගායන
The South-West Monsoon gives this area very little rain, while the North-East Monsoon brings much rain. The Mannar District has a rainfall of about 25" to 50", whereas the Mullaitivu and Vavuniya districts have a rainfall of about 50" to 75". Occasionally these districts are subject to cyclonic storms and once in 1896 a locality recorded 31" of rainfall for twenty-four hours. On the other hand they are subject to periodical droughts due to failure of monsoon rains. During this period trees get scorched and wild animals die by hundreds.

Owing to these geographical factors, the husbandman in the Vanni districts, from time immemorial had to depend on the village tanks and on other irrigation works for the cultivation of his crops.

Irrigation of the Vanni

වග්ගායන
In ancient times various systems were adopted in Ceylon for conserving the abundance of rain-water that fall all over the plains during the seasonal rains. The first was the use of village tanks and wells. The second system was the impounding of water in reservoirs by making use of the upper reaches of a valley. The water was then taken directly into the fields by means of channels. In the third system a part of the water flowing from rivers was turned into longer channels which conveyed them into reservoirs or a chain of

reservoirs. This model is of great antiquity and was practised in South India from time immemorial. The oldest tanks in Ceylon are mainly of this type.

Some of the pre-Christian tanks of the Vanni are the Giants' Tank, Vavunikulam and Pavatkulam*. Tanks of the early Christian Era are Periyakulam, Mamadu, Olumadu, Kanagarayan kulam, Vavuniya and Pandara kulam.**

The Giants' Tank which no chronicle claims for any king of Ceylon is an old tank whose construction is lost in antiquity. Tradition ascribes the building of the tank to the Yakkas. Parker has attributed its construction to a pre-Christian era. The tank has a very long bund of 15 miles and covers an area of six thousand four hundred acres. A stone dam 90 feet thick was built across the river Aruvi Aru in order to divert the water to the tank by means of an excavated channel (Allavakka). In 1739 Governor Van Imhoff tried to restore the tank, but it proved too difficult and he had to abandon it. In 1897 the Public Works Department repaired the breaches in the bund and restored the ancient channel. The tank is now the fourth longest artificial lake in the world.

Another pre-Christian tank is the Vavunikulam. It was in existence during the time of Dutugemunu. The construction of this tank is assigned to king Elala by Parker. Its original name was Pili Vapi because it was formed by raising a long embankment across the valley of a stream now known as Pali River.

Another pre-Christian tank is Pavatkulam which is of the same age as Vavunikulam. It has five valve-pits which is an uncommon feature among the tanks of Ceylon. It is one of those tanks that has no corresponding Sinhalese name. This fact alone indicates that Tamils from remote antiquity have been the permanent inhabitants of these districts. King Elala could not have held sway over a people different from his own for a period of forty-four years, if there had not been a permanent Tamil population of sufficient strength to support him. The late Mr. H. W. Codrington wrote, "There was a steady stream of immigration from South India through the port of Mahatittha with the result that the neighbouring country became

* Parkers "Ancient Ceylon"

** Parkers "Ancient Ceylon"

entirely Tamil. It is noteworthy that while many Sinhalese place names remain more or less disguised in the Jaffna Peninsula and in the Eastern Province, now Tamil, this is not the case in the country behind Mannar; there these names are fully Tamil".

The construction of such magnificent tanks in the second century B. C. and earlier, confirms the presence of a large population who understood earth works and the art of rice-cultivation. We are also told that Panda Wewa on the Waryapola—Chilaw road was supposed to have been built in the fifth century B. C. For it must be remembered that the Sinhalese nation was then being formed, and their numbers would have been totally inadequate to carry out such ambitious schemes in diverse parts of the Island at such an early period. It follows, therefore, that there already existed a large number of inhabitants for whom these tanks were of use. Under these circumstances there can scarcely be any doubt that Ceylon was first colonized from Southern India.

In this connection it is good to note what an eminent scholar like Rev. Father Heras, an authority on Dravidian civilization and culture, said in 1937 after examining the inscriptions on the early cast and struck copper coins of Ceylon known as Puranas or Kahapanas and by early European archaeologists as punch-marked coins. He says : "The fact that the system of writing was not yet developed like the Brahmi scripts of India proves that the coins are prior to the Christian Era and even granting that the script of Ceylon did not develop as fast as the script of India the pictographic character of some of the signs of Mohenjo Daro and the nominal values of all the signs incline me to believe that these coins belong to the first half of the first millenium B. C.*". He further concludes that the race that produced the marvellous civilization of the Indus Valley spread over India to Ceylon. The pre-historic tombs of Hyderabad State, the designs of the Nilgiris, the patterns on pieces of pottery found in the Tinnevely District, and the inscriptions in the cave near Kegalle are indications of the long trek of the Dravidians from the Indus Valley to Ceylon.

We learn from the Mahavamsa that in the sixth century B. C., before the coming of Vijaya, Kandamadanam near Rameswaram was

* J. R. A. S. Vol. XXXIV Page 52.

ruled by Culodara, a nephew of Mahodara, ruler of Nagadipa. It means that there was close intercourse between South India and North Ceylon. Considering the intimate connection that existed between the two countries, it is but likely that the Tamils, the nearest neighbours in the continental coasts who were already a prosperous seafaring people of South Asia, might have established trading centres in the Island as Matota and Kudiramalai in close proximity to the continent. When these ports grew in wealth and influence, the new settlers in order to meet the food problem of a growing population might have constructed stupendous tanks and irrigation works based on the models of their native country. To satisfy their spiritual needs they seem to have dedicated temples to Lord Siva at Tirukketiswaram. It is therefore that we find the most ancient tanks in Ceylon situated in the north and in the north-western coasts of Ceylon that face South India.

Further the Mahavamsa says that there was a Brahman chief engineer Jotiya in Anuradhapura in the reign of Pandukabahaya*. Mihintale Rock No. 2 inscription says: "According to the supply of water in the lake the same shall be distributed to the lands of the Vihara in the manner formerly regulated by the Tamils"**. The Tamils who were very early acquainted with tank building should have been the first builders of tanks in Ceylon and should have been the first to introduce the use of iron, for these stupendous irrigation schemes would not have been possible without iron tools.

Archaeology of the Vanni

digging
Vanni is the land of spectacular ruins of huge tanks and of breached bunds. Ruins of Hindu temples stand side by side with dilapidated dagobas. Sometimes on an embankment Lord Ganesha, the God of Learning and Wisdom, can be seen seated on a raised platform watching over the fertile plains below. In another spot in the jungle can be seen the statue of the Great Master silently reminding his devotees of the great Middle Path. Occasionally among such surroundings would stand the ruins of the proud residences of the Vanniya chiefs narrating their thrilling story of a thousand years of independence.

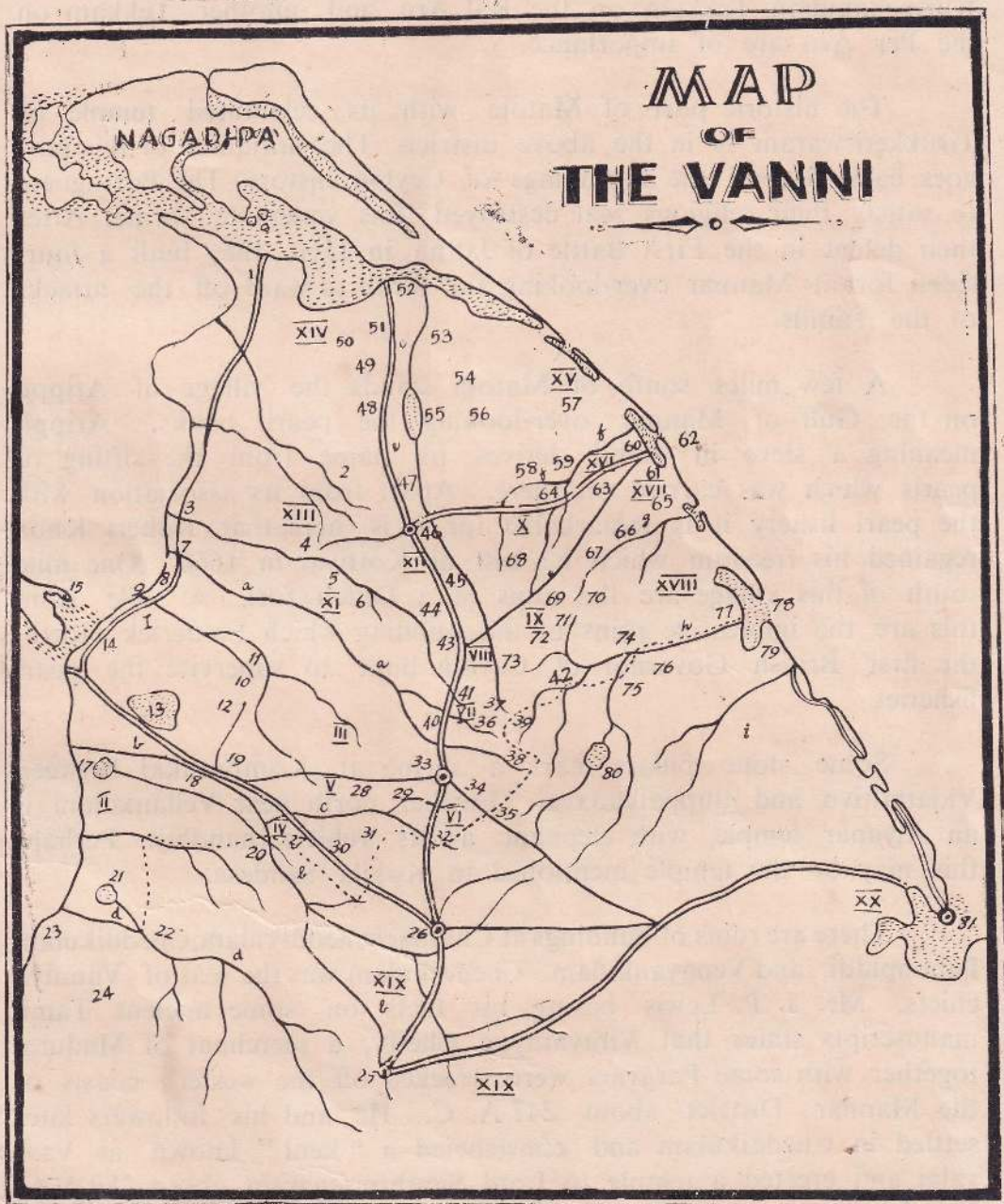
* Mahavamsa (Turnour) Chap. X

** Ceylon Literary Register Vol. V Page 151.

Place Names of the Vanni

Districts			
I	Perunkali Pattu	5.	Vavunikulam
II	Musali Pattu	6.	Panankamam
III	Metkumulai	7.	Iluppaikkadavai
IV	Chinnachcheddikulam	8.	Komputukki
V	Naducheddikulam	9.	Vidattaltivu
VI	Kilakkumulai South	10.	Venaiyankulam
VII	do North	11.	Palampiddi
VIII	Melpattu South	12.	Madhu
IX	do East	13.	Kaddukarai (Giant's Tank)
X	do North	14.	Matota (Mahatittha)
XI	Panankamam	15.	Mannar
XII	Udaiyur	16.	Arippu
XIII	Tunukkai	17.	Akkatimurippu
XIV	Karachi	18.	Tekkam
XV	Putukkudiyiruppu	19.	Puliyadi Irakam
XVI	Mulliyavalai	20.	do Tekkam
XVII	Karikkaddumulai [North	21.	Periyakattukulam
XVIII	do South	22.	Pilmadu Tekkam
XIX	Maha Vanni or Nu- [warakalawiya Dist.	23.	Kudiramalai
XX	Trincomalee District	24.	Pomparippu (The Golden Plain)
		25.	Anuradhapura
		26.	Madawachchiya
		27.	Cheddikulam
		28.	Puvarasankulam
		29.	Kurinchakulam Tek- [kam
		30.	Olukkulam
		31.	Pavatkulam
		32.	Iratperiyakulam
		33.	Vavuniya
		34.	Madukanda
		35.	Maniyarkulam
		36.	Mamadu
		37.	Karunkalikulam
		38.	Mahakachchatkodai
		39.	Mara Iluppai
		40.	Omantai
		41.	Irampaikkulam
		42.	Ruwanmaduwa
		43.	Puliyankulam
		44.	Putur
		45.	Kanagarayankulam
		46.	Mankulam
		47.	Murikandi
		48.	Iranaimadu
		49.	Kilinochchi
		50.	Kunchuparantan
		51.	Parantan
		52.	Elephant Pass
		53.	Murasumoddai
		54.	Vaddakkachchi
		55.	Iranaimadu Tank
		56.	Kokkavil
		57.	Putukkudiyiruppu
		58.	Kachchilamadu
		59.	Mannakandal
		60.	Tanniyuttu
		61.	Vattappalai
		62.	Mullaitivu
		63.	Mulliyavalai
		64.	Odduchuddan
		65.	Kurunturmalai
		66.	Tannirmurippu
		67.	Otiyamalai
		68.	Pandarakulam
		69.	Nedunkeni
		70.	Periyakulam
		71.	Chinnapuvarasan [kulam
		72.	Ariyamadu
		73.	Nochchikku'am
		74.	Kumpakannanmalai
		75.	Vannadi Palam
		76.	Olumadukulam
		77.	Tennamaravadi
		78.	Kokkilai
		79.	Pulmoddai
		80.	Padawiya Tank
		81.	Trincomalee

MAP OF THE VANNI

The western division of the Vanni (Mannar District) seems to have been once thickly populated, for there are many abandoned tanks and neglected water channels. Of the many ancient dams Kurinchakulam Tekkam on the Kal Aru and another Tekkam on the Per Aru are of importance.

The historic port of Matota with its celebrated temple of Tirukketiswaram is in the above district. The antiquity of this port goes back beyond the beginnings of Ceylon history. The Portuguese to satisfy their religious zeal destroyed this venerable shrine. After their defeat in the First Battle of Jaffna in 1560, they built a four-sided fort at Mannar over-looking the Strait to ward off the attacks of the Tamils.

A few miles south of Matota stands the village of Arippu on the Gulf of Mannar over-looking the pearl banks. Arippu meaning a sieve in Tamil derives its name from the sifting of pearls which was carried on there. Apart from its association with the pearl fishery it is remarkable for it is here that Robert Knox regained his freedom which he lost at Kottiyar in 1660. One mile south of this village are the ruins of a Dutch fort. A mile from this are the impressive ruins of the building which Frederick North, the first British Governor of Ceylon built to supervise the pearl fisheries.

Some stone pillars mark a shrine at Komputukki between Vidattativu and Iluppaikadavai. Further north near Vellankulam is an Aiyandar temple with elephant as its vehicle (nandhi). Perhaps this may be the temple mentioned in Kokila Sandesa.

There are ruins of buildings at Chinnachcheddikulam, Cheddikulam Palampiddi, and Venayankulam. Cheddikulam was the seat of Vanniya chiefs. Mr. J. P. Lewis basing his facts on some ancient Tamil manuscripts states that Viravarayan Chetty, a merchant of Madura, together with some Paravars were wrecked off the western coasts of the Mannar District about 247 A. C. He and his followers later settled in Cheddikulam and constructed a "keni" known as Vavvalai and erected a temple to Lord Santhirasegaram about 289 A. C. The Muslims that are in the area seem to be the descendants of the original Arabs who first settled in Mannar in the tenth century.

In Parangi Cheddikulam the numerous descendants of the Portuguese could be distinguished by their colour, but they wear the dress of the inhabitants of the area.

Madhu is one of the most famous places of pilgrimage. There is a tradition among the Catholics that the original home of the statue at Madhu was Mantai and when the Dutch took possession of the town some Catholics carried with them the statue of Our Lady and emigrated to Marutha-Madhu which was then on the borders of the Kandyan territory and had a custom-house for the goods that came into the king's territories. Soon other Catholic emigrants from Jaffna took shelter in the Vanni. All these settlers lived under the patronage of Our Lady of the Holy Rosary. Later on, an annual festival was established in 1870 to be celebrated on the 2nd of July.

Traces of ancient roads from Anuradhapura to Matota and to Jaffna can be noticed in Kilakkumulai South. There is an ancient bridge at Olukkulam.

Panankamam was one of the celebrated head quarters of the Vanniya chieftains. In this Pattu there is an absence of Buddhist remains. It shows that Hindu Tamils have been in occupation of the district from time immemorial.

There are some ruins in the jungle north-west of Vavunikulam. It may possibly be the remains of a town. Hindu temples dedicated to Siva and Vishnu were found among these ruins by Mr. J. P. Lewis about seventy years ago.

Nothing of note was found at Pavatkulam. Here there are no local traditions and no inscriptions. The ancient channels of the tank can be traced for about three miles.

The town of Vavuniya has nothing to show in the way of ruins though there were Tamil settlements from ancient times.

An ancient irrigation channel about two miles long connects Madukanda and Maniyarkulam. There are ruins of Buddhist establishments at Madukanda and Iratperiyakulam.

In Kilakkumulai South there are many caves with inscriptions. According to Mr. Lewis, Mahakachatkodai is one of the earliest settlements of the Vanni.

There are ruins of Hindu temples at Irasentirankulam, at Chinnapuvarasankulam and at Kurunturkulam.

Ruvanmaduwa on the south-eastern limit of the Vavuniya District was probably the residence of Vanniya chiefs. Its neighbourhood must have been once thickly populated.

Omantai was once the head-quarters of the Vanni chiefs. There is a stone Saivite temple of the Vanniya times. Close to this village Mara-iluppai possesses a ruined Saivite temple.

Tannirmurippu and Putumurippu have ancient channels. Pandarakulam in the Mullaitivu District has no corresponding Sinhalese name. Until the advent of the British a Vanniya prince had his residence four miles from this "kulam".

A Tamil inscription was found at Kumpakannanmalai. Ruins of temples are found in Tiraviyamalai and Savarathuveli in Kari-kaddumulai South. Remains of Buddhist establishments are found at Otiyamalai in Melpattu North.

A few miles from Putukkudiyiruppu are the ruins of Kuravil Kovil.

In 1885 a very important event occurred at Mullaitivu where a labourer in a coconut estate discovered silver puranas numbering 51 and 16 plaques in a well whose sides were ringed with earthenware cylinders.* The well was similar to the wells discovered at the Tirukketiswaram temple site. This discovery reveals the antiquity of Dravidian settlements in this area.

According to an accepted tradition in Jaffna, Magadhese Buddhists sought shelter in Ceylon during the time of Prince Vijaya. As the Tamil Saivites were living in Matota and in Kudiramalai districts, Vijaya and his Buddhists founded the city Tammana Nuwara, down south near Puttalam. It is interesting to note that the port

* Parker "Ancient Ceylon" Page 460.

of Puttalam in ancient days was called "Kalyanaturai Mukam" for it was the spot where Vijaya married Kuveni*.

Buddhists were known to the Saivites then as "Samana". "We are" says Mahinda, to Devanampiya Tissa, "Samana Oh great king, disciples of Dharmaraja". The city built for Samana settlers would become Tamana Nuwara** and later as Tammana Nuwara. Their special arrival gave a special name to their town.

From the archaeology of the Northern Province we are led to infer that Ceylon was first colonized from South India and that a Dravidian culture existed in Ceylon long before the coming of Vijaya. We are on firm ground, when we say that the history of Ceylon first began in the north, and moved later to other parts of Ceylon.

Place names in the Vanni

Names of places are more often causative, but in the process of time they undergo changes that it is difficult to find out their meanings after a lapse of centuries; but it is not so generally in the case of the Vanni districts. In these districts every village is called after its tank and in the majority of names the affix is one of the numerous words employed in Tamil to denote a tank or pond. The word may be 'kulam', 'madu', 'keni', 'odai', and 'vil'. So we have Kanagarayankulam, Mamadu, Nedunkeni, Marutodai and Kokkavil. Of all these, names ending in 'kulam' are the most numerous.

A tank takes the first part of its name from some tree or plant that are on or near the tank bunds. The finest specimens of the different varieties of trees are chosen to form the name of the tank. Of these the tamarind is the most popular and next in order are trees like Maruthu, Nochchi, Puvarasu, Iluppai, Vilathi and Karunkali. So we have Puliyanikulam, Marutamadu, Nochchikulam, Puvarasankulam, Iranai Iluppaikulam, Vilattikulam, and Karunkalikulam.

* J. R. A. S. Vol. XXVIII No.73 Page 40.

** Greeks called the Buddhists Thamanaioi-Sir Hugh Neville Taprobanian, Page 47.

Sometimes the tank or village takes its name from some physical feature or peculiarity in the situation or construction.

Allaikalupoddakulam—a bund which has wave stones.

Matavuvaittakulam—a tank with a sluice.

Murikandi—where the breach in the bund occurred.

Kalnaddinakulam—tank where the stone was set up.

Vattapalai—the place where the water never dries up.

Marantallinirakulam—tank where trees stood apart.

Another method of naming tanks or villages is to call them after some trivial incidents.

Anaiviluntan—where the elephant fell.

Pandichuddan—where the boar was roasted.

Odduaruthakulam—the tank where the paddy or kurakkan stalks were cut.

Manintrakulam—the tank where the deer stood.

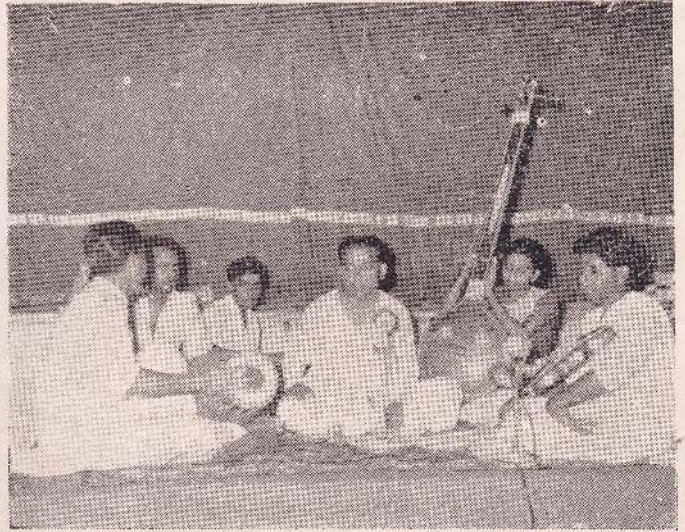
Lastly we have the method of naming places in the following manner :—

<i>Prefixes :</i>	Chinna	—	Small	—	Chinnakulam.
	Kilakku	—	Eastern	—	Kilakkumulai.
	Ma	—	Big	—	Mamadu.
	Mel	—	Above or upper	—	Melpattu.
<i>Affixes :</i>	Irakkam	—	Slope	—	Periyairakam.
	Kallu	—	Rock	—	Periyakallu.
	Murippu	—	Breach in the bund	—	Muntrumurippu.
	Malai	—	Hill	—	Chemmalai.

In this fashion the ancient settlers of the Vanni named their tanks and villages.

An extract taken from the paper *Vanni and the Vanniyas* which was read at the Jaffna Historical Association, on 5-8-59.

Navarathri Celebrations

Our Teacher Musicians giving
recitals

Navarathri Celebrations

Childrens' Items

A Plea for Unity

Ceylon is a multiracial, multilinguistic, multireligious country. The various peoples living in Ceylon, belong to different religious faiths and speak different languages. One of the pleasing features of Ceylon's past, up to the middle of the twentieth century was the co-existence of the various racial, religious and linguistic groups in peace and harmony. Not only did they co-exist, but also fought together as comrades to regain the independence of the country.

The tragic events of the last three and a half years have been a rude shock to all of us. With the introduction of "Sinhala only" as the official language, communalism has reared its ugly head and threatens to engulf the forces standing for the national unity of Ceylon. Language controversy in Ceylon has now created a new problem to all of us. The national unity of Ceylon is now being threatened by the communal extremists among the Sinhalese and the Tamils. By raising the cry of language, religion and culture these communal politicians have unleashed a dangerous and disruptive force in Ceylon. Extremism on communal and sectional lines will definitely lead to national disunity.

The language issue has caused a great damage to the unity and to the peaceful existence of the citizens of Ceylon. Hitherto the fighters of Ceylon's independence such as D. S. Senanayake and Sir Ponnambalam Ramanathan had spent their entire life-time in working for the cause of national unity. They did not fight for the Independence of the Sinhalese or the Tamils. They fought the battle unitedly for the Ceylonese. They did not do anything for the breakdown of unity among the Tamils and Sinhalese. During the early part of the fight for independence one would have been ridiculed and condemned if one asked whether unity of the Sinhalese and the Tamils would last long. But the unfortunate circumstances of the past few years have caused a great damage to the unity of the Sinhalese and the Tamils.

The present language policy of the Government did not satisfy the Tamils or the Sinhalese. The language problem remains still unsolved. The rapid increase of communal parties whose aim is to achieve their own ends is causing a great set back to the forces of nationalism. The weakness of the island's civil administration is due to the racial and linguistic fanatics whose actions bring about division among the different communities. The chief protagonists of communalism among the Sinhalese and the Tamils are still engaged in a scheme to destroy the national unity of the Ceylonese.

The cleavage between the Tamils and the Sinhalese must be ended if Ceylon is to make any progress at all. The pleasure of Sinhalese and Tamils living in each other's territory is gone. When a Tamil goes to a Sinhalese area he

feels himself a stranger and vice versa. Now a Ceylon Tamil feels that he is a foreigner in Galle or Colombo. A Sinhalese feels totally uncomfortable in Jaffna or Batticaloa. This type of tense situation must end. The Tamils and the Sinhalese must sink their differences and unite to work for the progress and economic development of Ceylon. They must live side by side as they were a few years ago.

The prosperity of the country mainly depends on national unity. Therefore the problem of economic development cannot be tackled unless there is unity among the various communities. This question of unity can be tackled with the full co-operation of the progressive forces among all the communities. The government must formulate rules and regulations to punish those communalists, schemers and opportunists, who cause hindrance to national unity. Laws should be enforced uniformly and discrimination among various communities must be stopped forthwith. Rivalries among the various groups should end. The assertions of superiority among the divergent communities must go. The feeling of superiority among the two communities will certainly hamper unity. Therefore if peace and tranquility are to survive in this fair isle of Lanka, unity is of utmost importance. Every one in Ceylon whether Sinhalese, Tamil or Muslim must always think in terms of Ceylon. They must not separate themselves into different groups. They must live unitedly and must work unitedly for the progress of Ceylon. If we are to live as true Ceylonese we must bridge the gap that has widened as a result of the tragic events of the last three and a half years. If this is done, then Ceylon will become a paradise on earth for all.

S. SANMUGANATHAN

Sr. H. S. C. sc.

The Element that defeated Dalton's Atomic Theory

Up to the end of the nineteenth century nothing happened in the scientific world to cast doubt upon ideas of Dalton or to advance his theories in any way. According to the theory of Dalton all scientists believed that an atom was the smallest particle of an element and it was indivisible. Lavoisier and Avagadro the famous scientists of the nineteenth century together with Dalton believed that matter cannot be created or destroyed no matter what changes it undergoes.

A startling phenomenon was then brought to the attention of the scientific world, when the element that defeated Dalton's theory—radium, was discovered. It was discovered by one of the most brilliant scientists—Madam Curie (1867-1934) who was assisted by her husband Pierre Curie (1859-1906) a Professor at the

University of Paris. Before radium was discovered, Professor Henry Becquerel of Paris one of Madam Curie's teachers discovered a metal similar to radium called uranium. Prof. Henry Becquerel also determined that something was radiating out of uranium which could penetrate a sheet of metal and make an impression on a photographic plate. But later when Madam Curie together with her assistants discovered radium from an ore called "pitch blende" they found that though radium behaved like uranium its activity was much more powerful.

The contributions of Madam Curie to science and human welfare are of the first importance on account of their medicinal and commercial value. It is difficult to tell in a few words what radium has meant to science or to our understanding of the nature of matter. Actually it turned many scientific ideas topsy-turvy. It soon came to be known that radium is an element and it changed itself into lead after several centuries. Everyone who subscribed to Dalton's theory said that it was impossible because atoms of one element could not be converted into atoms of other elements. But if people were to be truly scientific they had to be ever ready to receive any new scientific fact and to fit it into the previous ideas. So they were forced to accept the fact that an atom is not the smallest part of an element as radium breaks up, like uranium, shooting off particles of it. Scientists also had to accept that one element can be converted into another as lead is obtained from radium.

After the discovery of radium experimenters began to search into the atom. It was fortunate for science that when Madam Curie discovered radium and its marvellous activities, some other scientists were studying the behaviour of electricity when it was discharged through closed glass globes. The electric tube discharges not only resembled the discharges of radium but also showed various kinds of discharges as radium. Finally it was concluded that radium was sending out streams of electric particles. After this conclusion there originated the study of atoms to decide whether all atoms contain electric particles. Thus from the discovery of radium there developed an entirely new and vast field of research called Nuclear Chemistry and Physics.

Let us now turn to the commercial value and uses of radium. In the construction of atomic bombs radium and uranium were made use of and the need arose for the search. Radium can be considered as the most marvellous of all the metals mined. If we imagine that iron changes into copper, it is a marvel, but radium changes into lead naturally. Technically the elements which behave like radium and uranium are called radio-active (which literally means that they have the power of emitting rays). Chemists would say that radium "disintegrates" (that is they break down and turn into simpler elements). Radium was then found to be formed by disintegration from uranium. Uranium breaks down by stages into an element called ironium which in turn changes into radium—the most marvellous of the series. Radium then disintegrates into polonium which finally breaks into the common lead. This changing process is going on ever since the world began. Lead does not undergo disintegration but remains as it is. Radium is always

a fury of activity. Electrical charges or particles called electrons fly out from it with terrific speed. The slowest of these particles fly out at a speed of ten thousand miles a second, which is 40,000 times as fast as the speed at which the earth spins and in enormous numbers. The time for disintegration of half an ounce of radium is not little. It takes about 1,800 years since billions of atoms are seen in one ounce of radium. The disintegration period of radium is measured by means of studying the ages of rocks and mountains which have been there for many years or by uranium as its disintegration period is very much greater than that of radium.

Radium, in all commotion, gives off a great deal of heat and light. It was estimated that half an ounce of radium would boil four ounces of water everyday for 1,800 years. It will also light a room in the same way. The rays from radium are very disastrous. If radium has to be preserved it must be kept within lead chambers as lead is not penetrated by radium rays.

The rays emanated from radium are of three types:- Alpha, Beeta and Gama. The particles of Alpha rays turn into a light gas called helium. The Beeta rays which travel with the same speed as light penetrates thin sheets of aluminium. The Gama rays are the most penetrative and have the power to penetrate even 6 or 7 layers of steel. Not only does radium give such rays it also liberates a gas called 'radon' which is more marvellous than radium.

The ore which is refined to get radium is found in Canada, Czechoslovakia, Belgium Congo, South Africa and in some other places.

And what is the magic metal good for? It is used in medicine, for clocks and is likely to be used extensively as a source of atomic energy. In medicine the radon gas evolved from radium is used for removing certain tumours and cancers. Radium helps us to see the clock in the dark; the hands and figures glow with a bluish white gleam in the night which is due to the presence of radium in them.

"If radium is so marvellous, will it be very cheap to be used in the ordinary clocks?" such a question may arise in our mind. Oh! Radium is very precious. In the first thirty years half a pound of radium was mined and sold at two million dollars an ounce. Because a very little of it (about one million of an ounce) is used in the watches and clocks the expenditure for radium is only about 20 cts. for a watch. Radium is mixed with Zinc Sulphide and then applied to the hands and figures of the clocks. Even though a very minute quantity of radium is used in clocks it makes the hands and dial glow in the dark, and enables us to have at least a slight glimpse of the marvellous element—radium—that defeated Dalton's theory.

M. SREETHARAN

Jr. H. S. C. (Sc.)

A City with a New Look

THE old order has changed yielding place to the new. Now Jaffna is putting on a new look. It is bidding fare to compare favourably with any other city in Ceylon. Even a Rip-Van Winkle on walking into the Jaffna Town will wonder why men are digging roads and why workers are draining the pond. The sanitation of the city has entered a new phase as can be seen at places when people gather in large numbers. Accidents and congestion do not take place as the traffic has been regulated. The brain behind all these innovations is the Mayor of Jaffna. Much has been achieved by him and schemes are drawn to add to the amenities already in existence, so as to make Jaffna, the City of the Tamils with a population only second to that of Colombo, occupy a worthy place in the map of Ceylon.

A good Central Library has been opened recently by the Mayor to serve the needs of the general public. Only a portion of the library scheme has been completed.

Another striking innovation to be introduced shortly is the widening of roads within the municipal limits of Jaffna. Round about the grand bazaar area, most roads have not only been widened but also enough space left to park the cars on one side and on some roads motor vehicles are parked in the middle. Some important roads are allowed only One Way Traffic. Now road accidents are very rare within the municipal limits.

The old bus-stand has been replaced by another through the untiring efforts of the Mayor. The new bus-stand can accommodate about fifty to sixty buses. There are waiting sheds and a C. T. B. Office. If one has any complaint he can easily contact the office. This office serves to guide passengers in addition to other duties. In the new bus stand passengers do not scramble for seats and they get into the buses by standing in queues.

Stray dogs and stray cattle were a nuisance to the city but now they are more conspicuous by their absence. Accidents have become rare by the absence of stray cattle which, by darting across the road used to bring about fatal accidents.

Among the things the Mayor intends to build are a Rest House with modern amenities, a Swimming Pool and a Sports Stadium. He also intends to give a satisfactory supply of water to the residents.

A fire engine is to be installed in due course. This is a long felt need to the Jaffna City. The idea of opening fire gaps at places where buildings stand is under consideration.

Jaffna, the chief city of the Jaffna Tamils, has a bright future. Already two boons have been granted—The Jaffna Central Library and the New Bus-Stand. Much yet has to be done to add to the beauty of the city. Money is the vital factor needed to fulfil all our desires. If the citizens of Jaffna and the Municipal Council co-operate, Jaffna can be made a beautiful City.

A. ANANDACUMARASAMY

S. S. C.

Agriculture in Ceylon

FROM the very earliest times agriculture has been the most important activity in Ceylon. In early Ceylon village was the economic unit. Its agricultural activities were mainly devoted to the production of food crops. The chief crop was paddy which was grown on the land which could be irrigated. The land that could not be supplied by water from the tanks and canals was utilised for the cultivation of crops such as beans, green herbs, sugar cane and ginger. The variety of food crops cultivated in a village provided the villagers with a good diet.

The conditions prevailing in the South-West and the Central parts of the island did not permit for successful agricultural production. The people of these areas naturally took to the cultivation of plants which would provide articles for trade. Cinnamon grew wild in the forest and the bark was a spice which had a very good demand. The people took to its production readily and large quantities were shipped abroad.

During the Portuguese and Dutch times, other agricultural products became important owing to their commercial value. The pepper vines that grew in the hot wet lands gave abundant pepper; the arecanut palm produced the arecanut so popular in South India, and coconut palm gave products such as vinegar and arrack. This was a new kind of agriculture which was further developed during the period of the British rule. When cinnamon decreased in commercial value the Britishers started a new crop in the Kandyan Provinces—namely, Coffee. When a disease destroyed the coffee estates, tea took its place. This has now become a major commercial product of the island. Early in this century rubber was cultivated on a large scale. This was followed about a decade later by the large-scale cultivation of coconuts. Tea, rubber and coconut form the chief products on which the country's wealth depends at present.

As the result of this wide-scale plantation in the Central and South-West parts of the island the employment in these plantations attracted the population to these areas and the density of the population of the area increased. This also

resulted in the formation of the Labour Class, the Middle Class and the Capitalist Class which characterise the population today. Those employed to work in the plantations formed the landless labour class, those who found employment in the business houses and in the professions under government constituted the middle class. While the proprietors of the business houses and the owners of the tea, rubber and coconut estates formed the capitalist class. The predominance of plantation agriculture led to the neglect of the peasant population which depended on subsistence agriculture.

Two circumstances demonstrated the defects of our agriculture and its bearing on our economy. The depression of 1939 showed us the danger of being solely dependent on just three commodities. The two World Wars have made us aware of the fact that we ought not to depend too much on imported food stuffs but that we should aim more at self-sufficiency in agriculture. Our agriculture today is lop-sided. Too much attention has been paid to plantation agriculture. The future prosperity and safety of the island depend on correcting this defect. We must achieve self-sufficiency in our production. Plantation agriculture and paddy agriculture should be developed side by side.

S. NAGARAJAN
S. S. C.

Vote for the Teenager

The Indian Premier Mr. Jawaharlal Nehru on many occasions has told the students not to take part in politics before they complete their studies. If they take part in political activities all their interest will be in these affairs and they will not take an interest in studies and thereby they will fail in their examinations. The future will be dark for them.

At present, the Government has reduced the voting age to eighteen. It will pave the way for teenagers to enter politics. A young boy of eighteen will not understand the value of a vote. He will vote for his friend or for a person whom he likes and who may not be fit to be a representative. In this manner if all misfits are elected as representatives of the people then the country will be in a disastrous position. If the vote is given to the teenager their unity as students will be destroyed because they will be adherents to various political parties. If their life is to be pleasant in the future, they must take more interest in their lessons while they are students. They must pass examinations and get good employment. After a successful school career if they like they can enter the political field to do some good to the country as loyal and dutiful citizens of Free Lanka. These arguments are put forth by those who say that students should not take part in politics.

If the students are to have a better knowledge in Civics and History, they should know what is happening in the political life of their country. The boys of today will be the adults of tomorrow. Therefore they should have some practical knowledge in civics to enable them to serve their country better than their parents.

Most of the students at the age of eighteen might have entered the University or might be in the final year in the high school or might be employed. It is not correct to say that the teenagers at the age of eighteen will not understand the value of the vote, because at this age the students will be studying in the higher classes and they will have enough intelligence and knowledge to know the value of a vote and they will vote for a candidate who will serve them sincerely and faithfully. Today most of the students are members of youth leagues of various political parties and this does not make them fail in their examinations. Great countries like Russia and England are considering to reduce the voting age. We see that the students from these countries are doing well after their studies with the civic sense imbibed in them during their school days. From these arguments we can clearly see that the vote for the teenagers will not do harm to the students in a small state like our fair isle of Lanka.

S. SHANMUGANATHAN

Prep. Senior

My Goal in Life

My ambition in life is to become a musician. I began to learn music at the age of seven. After listening to a musical recital in a festival, I came home and urged my parents to teach me music. My parents agreed and allowed me to study music under a renowned violinist. I studied under him for some years. Afterwards I continued my studies under another teacher for more than two years. At present I am studying under an able violinist.

My studies in music had its rewards. Some years ago I won the first prize in the contest organised by the Northern Province Teachers' Association. I have passed the Fifth Grade in the musical examination held by the North Ceylon Oriental Music Society. I was awarded a certificate of merit for my violin recital at the Fine Arts Society.

After passing my G. C. E. examination I want to do an intensive course in music in India. After completing my studies there, I will promote Carnatic Music in my country. Even though there are good musicians in Ceylon, they are not very enthusiastic enough to spread carnatic music in the country. Music is a subject which cannot be practised by each and every body. It is a talent that has to be practised day and night. It gives both food for the ears as well as the mind. It soothes mental worries and physical pains. It gives me immense pleasure when I play on the violin. I hope to achieve this desire of mine, for music is the finest of all arts.

M. GNANAMBIKAI

Prep. S. S. C.

The visit of Dr. Rajendra Prasad to Jaffna

The visit of the President of the Republic of India, Dr. Rajendra Prasad to Ceylon in last June shows the mutual relationship that exists between the two countries. He was given a warm welcome by the Government and the public of our country. He was a guest of the Government and of the Governor-General during his stay in Ceylon. After visiting the various places in South Ceylon, he came to Jaffna, the city of the Tamils. His visit to Jaffna was arranged by the Mayor and the public of Jaffna.

Grand were the preparations for the famous visitor from Mother India. The roads and high-ways were decorated from the air-port to the Town Hall. A big crowd collected at the air-port to welcome this great son of India. School children with eager faces lined up along the roads to catch a glimpse of the President. High officials and Members of Parliament welcomed him. The boy scouts and girl guides formed the guard of honour. With a smiling face, he greeted the people at the air-port, by holding his palms together. He was taken in procession along the Palaly road to the Jaffna Town Hall. At the entrance to the Town Hall he was garlanded by the Mayor and then introduced to the members of the Municipal Council.

The Mayor, in his civic address, emphasised the strong ties of friendship between the two countries. He also said that June 22nd 1959, the day of Rajan Babu's visit, would be written in golden letters in the history of the Tamils.

Dr. Rajendra Prasad in his reply said that his visit to Ceylon would have been incomplete without a visit to Jaffna. He felt sorry that he was unable to stay longer in Jaffna. He said that he would never forget the smiling faces of the children who lined up along the streets to welcome him.

In token of his visit to Jaffna, he presented a carpet to the Mayor. The Mayor, on behalf of the people of Jaffna, presented a Silver-Casket containing the civic address.

After the civic reception, President Rajendra Prasad left for the air-port. Thousands of people at the air-port bade farewell to the President.

K. PARAMASAMY

Prep. S. S. C.

A Journey by Bus

My paternal uncle has a shop at Vavuniya. He comes home once in two weeks. As soon as my college closed for the second term, I asked my uncle to take me with him to the shop. One early morning my uncle and I went to the

bus stand by car. We waited there for some minutes. The bus came to the bus stand at 6 O'clock in the morning. We got into the bus and took our seats. The conductor came in and asked us where we were going. I told him that both of us were going to Vavuniya. The conductor wrote two tickets for both of us and gave them to my uncle.

The bus left the Jaffna stand at about half past six, and halted at Chavakachcheri for about ten minutes. We left Chavakachcheri and reached Pallai. As soon as the bus reached Pallai we got down and went to a cafe. We had our breakfast and coffee. Uncle paid the money for food. We got into the bus and continued our journey. After half an hour's run, we reached Elephant Pass. There I saw two policemen standing by the side of the road. They stopped the bus and got into it. They looked here and there in the bus and then got down. The bus speeded through Paranthan and Kilinochchi and reached Murukandy. The bus halted there for a very long time. We went to a cafe and drank tea. Some Hindus went to the temple, broke coconuts and burned camphor. They worshipped at the shrine. We left Murukandy and after two hours' run reached Vavuniya. We got down from the bus and walked to the shop. I stayed for three weeks at Vavuniya with my uncle and then returned to my native village in Jaffna.

N. M. THALEEL

Prep. S. S. C.

My first day at School

When I learned from my father that I was to join Vaidyeshwara Vidyalaya, there was no limit to my joy. It was my desire to study in a college having been in a vernacular school in my village.

When the day dawned it brought me fresh joys and hopes. I woke up early, took my breakfast hurriedly and set out to the college with my father. We reached college and waited on the outer verandha to meet the principal. When the principal came into his office my father and I walked in. A seat was given to my father and I stood beside him. The principal asked me a few questions and then sent me with the peon to Form I class. The boys and girls were standing in groups and chatting to each other. As soon as I went into the class I saw a friend who came and took me along with her. After a few minutes the bell rang to indicate that the morning session was about to begin. I marched with the other girl students to the hall for the morning assembly. The prayers began with pooja by a priest at the shrine followed by "Thevaram" by a senior student.

After the prayers the principal made some announcements to the children. We marched back to our class room. A stern-looking teacher entered the class room and the pupils greeted him. He looked at me and said, "Come here child! What is your name?" I went up to him and answered the various questions put to me.

After some time a more cheerful-looking master came into the class. He spoke kindly to me and asked a few questions on the Tamil lessons. At about half past twelve the bell rang announcing that the morning session had ended. We were all out of the school gate with joyous shouts. Thus ended my first day at school and it still lingers fresh in my memory.

S. SIVAGNANADEVI

Prep. S. S. C.

A Rainy Day at School

It started raining at about twelve when we were at school. The water flowed over the floor into our class room. Water was dripping into the class room from the roof. We moved our desks here and there away from the dripping water. But the water dropping from the roof made our clothes and books wet. Then we closed our books and put them in our drawers. Our teacher stopped teaching. How cold it was! We were thoroughly wet and shivering with cold.

The bell rang at half past twelve. It was time for the lunch interval. But it still rained and we had no umbrellas. So we stayed in our class room. We did not go home that day to have our lunch. We were hungry but we did not want to get wet on our way home. There were no teachers in the school. All of them had gone for their lunch. We made paper boats and floated them in the stream. They floated for a little while and then sank in the mud. Oh! What fun it was! The bell rang for the evening school. We ran into our class-room.

M. SIVALOGANATHAN

J. S. C.

How I Cooked My First Meal

One day my mother was ill. The servant girl also had gone home to see her parents. I thought of cooking a meal by myself. My brother went to the market and brought the vegetables.

At first I swept the kitchen and washed the vessels. I put the saucepan on the fire to boil the water. I put the rice into the saucepan and cooked the rice. Then I began to cut the vegetables. While I was cutting, I cut my finger. Oh! it was bleeding. After attending to it I went on with my work. The cabbage-curry was on the fire. I put enough salt in the curries. I prepared two curries. I fried pappadams and green plantains. It was nearly twelve O'clock and all were feeling hungry. We sat down to eat. After eating the first mouthful, my brother cried out, "Oh! The curries are full of salt. What have you done?"

My mother came out of the room and said, "Do not scold the girl. This is her first cooked meal. She will do better next time." I ran into the kitchen and was crying. Then my mother came in and comforted me. She said "You are a good girl to have done the whole work yourself". I felt happy.

V. SRIJEGATHAVY

J. S. C.

A Happy Day in my Life

One morning my parents, my sisters and I got into a car. We put all the things into the car. We went to the Palali air-port. I saw a big plane at the air-port. We got into it. Soon the plane started with a big noise. I looked through the glass window of the plane. I saw the plane going along the ground. It was going with great speed. Then it was flying into the air. It flew over the sea and went towards India. The plane flew for sometime and came to Madras. It stopped at the Madras air-port. We came out of the plane and got into a car. We went to the house of my father's friend. It was the first time I went by plane. I was very happy and enjoyed it much.

G. GNANARETNAM

Std. 7.

Sun-Set

The sun sets in the west. It is beautiful to see the setting sun. The sky becomes red in the west when the sun goes down into the sea. The birds return to their nests. The fishermen place their boats near the sea shore and go to their houses. The labourers return to their houses with their day's earnings. School children play on the grounds in the evening. At sun set they run to their houses. They wash their faces and go to the table to attend to their studies. Some people pick flowers in their gardens. They make garlands and set them before their Gods. All people like to see the sun-set.

M. S. THAMEEM

Std. 7.

The story of an Old Shirt

I was born in England. I was very pretty. My name is Poplin. My friends and I were sent to Ceylon. We were taken to a shop in Jaffna. A rich man and his son saw me. They bought me and took me to a tailor. He made me into a shirt for the rich man's son. After a week the boy took

me home. He wore me when he went to school. After some months they put me in an almyrah. There were many insects in the almyrah. They bit me and made many holes on my body. One day the rich man's son took me out. He saw me with many holes. He threw me into a corner of his house. Now I live in the dust. This is my sad story.

G. JEGATHESAN

Std. 7.

Mohan and Mangoes

Mohan was Sundaram's son. He was a small boy. He liked mangoes very much. One day he went to his neighbour's garden. He wanted to get some mangoes. So he began to pluck some of them. Then he heard somebody shout out "Who is there?" He became afraid. He dropped the mangoes and ran away. The watcher ran after him. He caught Mohan and asked him, "What is your name? Whose son are you?" Mohan said, "My name is Mohan. I am Sundaram's son." The watcher was a friend of Sundaram. So he said, "I am sorry", and after giving some mangoes to the boy, sent him away.

A. A. KAYOOM

Std. 7.

My Pet

One day I went to my uncle's house. I saw a small cat in his house. I liked it very much. I brought it to my house. Its name is Jara. It climbs on the tree. It catches rats and squirrels every day. I give some milk to it. Its colour is grey. It waits for me till I go home from school. When I go to bed it sleeps with me. My pet is very beautiful. I love him and he loves me.

A. BALASUBRAMANIAM

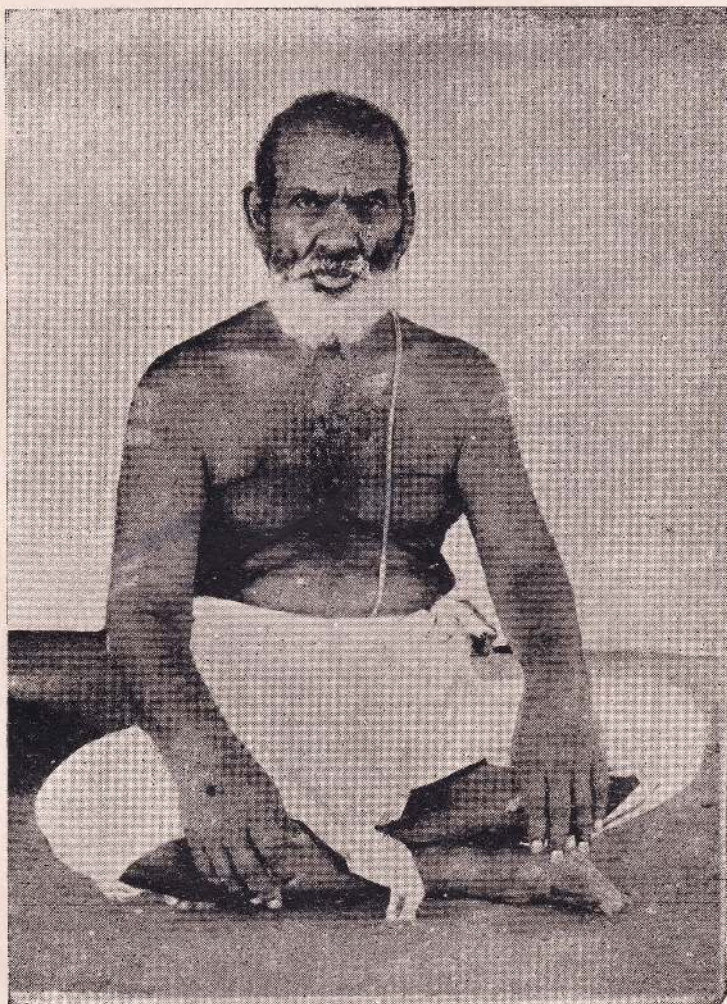
Std. 6.

True Guide to Conduct

His Holiness said that all religions guide us towards salvation. In fundamentals like devotion to God, speaking the truth and helping others, there is no difference between one religion and another. The difference is mainly in regard to certain doctrines and practices which are the outcome of the varying experiences (*anubhava*) of each religious teacher. That is why Hinduism does not advocate conversion. We believe that if a person faithfully follows the teachings of his religion he will obtain salvation which is the goal of all religions. There is, therefore, no need for extolling one religion or decrying another ; wisdom lies in developing the spirit of toleration (*samarasam*).

Do not twist scripture to suit your views. Understand it properly and act accordingly with faith and devotion. Do the duties prescribed by *sastra*, not to the extent possible, but 'wholly'. If necessary you may do so gradually. "To the extent possible" is a dangerous concession to the faltering and the faithless. It will lead in their case to 'nothing'. Even if you apparently come to grief by allegiance to *sastra*, it does not matter. For, you can be sure of one thing, namely, that you have not done anything wrong. The practice of the *sastraic* injunctions will remove our sins and cleanse our hearts. In the heart so kept clean, God will manifest Himself and guide us to the higher realms of realisation, when all differences will automatically drop off.

— Sri Sankaracharya of Sri Kanchi

Vidwasiromani S. Ganesh Iyer

வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர்

— ச. அம்பிகைபாகன் —

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் செய்த தீவிர பிரசாரத்தின் பயகை யாழ்ப்பாணத்தின் பலபாகங்களிலும் புலவர்களும், சைவாபிமானிகளும் தோன்றி, சைவப் பாடசாலைகளைத் தாபித்துத் தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்த்து வந்தனர். இக்காலத்தில் தோன்றிய சைவப் புலவர்களில் புன்னலைக்கட்டுவன் பிரம்மஸ்ரீ கதிர்காமையர் என்பவர் விசேஷமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். இவர் புன்னலைக்கட்டுவனில் ஒரு சைவப் பாடசாலையை நிறுவியதோடு, அயற்கிராமங்களிலிருந்து வந்த மாணக்கர்களுக்கு உயர்தர இலக்கண இலக்கியங்களோடு சைவசமய சாத்திரங்களைப் போதித்தும் வந்தவர். இவர் குடும்பத்தினரே புன்னலைக்கட்டுவன் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அர்ச்சகராக விளங்கினர். இக்கோயிலில் கந்தபுராணம் வருடந்தோறும் படிக்கப்பட்டு, பூர்த்திவிழா பெருவிழா வாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. நான் சிறுவனாகவிருந்தபொழுது அவ் வுரைச் சேர்ந்த எனது பாட்டியாருடன் கந்தபுராண படன பூர்த்திவிழாவுக்குப் பலமுறை சென்றிருக்கின்றேன். பிரம்மஸ்ரீ கதிர்காமையருடைய மூத்த மகனான பிரம்மஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி ஐயர் தாம் விவாகஞ் செய்த ஊராகிய தெல்லிப்பழையில் ஒரு சைவவித்தியாசாலையைத் தாபித்து தாமே நெடுங்காலம் அதற்குத் தலைமையாசிரியராகவிருந்து செவ்வனே நடாத்தி வந்தார்.

இப்படிச் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்த குடும்பத்திலேயே வித்துவசிரோமணி கணேசையர் அவர்கள் 1878ல் தோன்றினார்கள். ஐயர் அவர்களின் தந்தையார் பிரம்மஸ்ரீ சின்னையரென்பவர் மேலே குறிப்பிட்ட கதிர்காமையரின் தம்பியாராவர். சின்னையர் அவர்களுக்கு நான்கு புத்திரிகள் பிறந்தும், ஆண்மகனல்லாததினால் தமது குலதெய்வமான கணேசப் பெருமானை வேண்டினார். அவர் அருளினால் ஓர் ஆண்மகவு பிறக்கவே அக் குழந்தைக்குக் கணேசன் என்ற பெயரை இட்டனர். ஐயர் அவர்களுக்கு வித்தியாரம்பம் செய்யப்பெற்றதும் பெரிய தந்தையாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வித்தியாசாலையில் கல்விகற்கத் தொடங்கினர். இதோடு அவரிடம் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுவந்தார். இவ்வித்தியாசாலையில் எட்டாம் வகுப்பிற் படிக்கும்பொழுது ஐயர் அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவ்வித்தியாசாலையில் எட்டாம் வகுப்புப் படித்தவர்களில் ஆசிரியர்களாக வரத் தகுதியுடையவர்களைத் தெரிவு செய்தற்கென ஒரு பரீட்சை நடைபெற்றது. அப்பரீட்சைய நடாத்தியவர்களில் ஒருவர் வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்களாவர்.

வித்துவசிரோமணி பிள்ளைகளின் அறிவைப் பரீட்சித்ததோடு ஒரு மாதிரிப் பாடத்தையும் நடாத்தினார். இதனால் அவரின் ஆற்றலை அறிந்த ஐயரவர்கள் அவரை அண்டிப் பாடங்கேட்க நிச்சயித்தார்.

இவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்கு இவர்களின் சகோதரியும் கணவனும் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோவில் வடக்கு வீதியில் வாசம் செய்து வந்தது உதவியாயிருந்தது. இவர்கள் வீட்டுக்கெதிரேயிருந்த வீட்டுத் திண்ணையிலேயே வித்துவசிரோமணி பாடம் நடாத்திவந்தார். இந்தக் காலத்தில் வித்துவசிரோமணியிடம் பாடம் கேட்டவர் பலர். ஐயா அவர்கள் பாடங்கேட்ட காலத்தில் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோவில் வசந்த மண்டபத்தில் கந்தபுராணமும், பெரியபுராணமும், இராமாயணமும் முறையே படிக்கப்பட்டன. அவற்றுக்கு வித்துவசிரோமணியே பொருள் சொன்னார். அந்தக் காலத்தில் தாம் புன்னலைக்கட்டுவன் பிள்ளையாருக்குப் பூசை செய்யவேண்டியிருந்ததால், இராப்பூசையை முடித்துக்கொண்டு கால்நடையில் வண்ணார்பண்ணைக்குச் சென்று, புராணபடனத்தைக் கேட்டு வந்ததாக ஐயா அவர்கள் கூறுவர்.

இப்படிக் கேட்டுவந்ததினாலேயே ஐயா அவர்களுக்கு இம்முன்று நூல்களில் நல்ல ஆட்சி ஏற்பட்டது. வித்துவசிரோமணி பொருள் சொல்லும் முறையைப் பற்றி ஐயா அவர்கள் தமது ஈழாட்டுப்புலவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருப்பது பின்வருமாறு: “பொருள் சொல்லுங்கால் ‘யாழ்சையோ, பாரதிதன்னின்னியைசையோ’ என்று அயிர்க்குமாறு தமக்கு இயற்கையாய் அமைந்த இனிய மிடற்றேசையோடும், விரிவுரையோடும், சொல்லின் பழம், பொருளின் பழம் தோன்றச் சொல்வர். இவர் சொல்லும் பொருளிலே பரிமேலழகர், கச்சினர்க்கினியர், பேராசிரியர் முதலியோர் உரைத்த உரைத் திறங்களெல்லாம் அமைந்திருக்கும். இன்னும் கம்பராமாயணத்துக்கு இவர் பொருள் சொல்வது மிக விசித்திரமாயும், இன்பமாயிருக்கும். இவர் சொல்லும் நூதனப் பொருள்களைக் கேட்டோர், கம்பன்ருன் மீளவும் பிறந்து தான் பாடிய இராமாயணத்துக்குப் பொருள் சொல்லுகிறானேவென்று அதிசயமுறுவர்.”

ஆசிரியத் தொழில்

வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை 1897ல் காலஞ் சென்றனர். இந்தக் காலத்தில் ஐயா அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். முதன் முதல் ஐயா அவர்கள் ஆசிரியத் தொழில் நடாத்தியது விவேகானந்தன் வேலுப்பிள்ளையால் இப்பொழுது ஐக்கியலாபரிதி இருக்குமிடத்திற் தாபிக் கப்பட்ட விவேகானந்த வித்தியாலயத்திலாகும். இவ்வித்தியாலயம் சுவாமி விவேகானந்தர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயஞ் செய்ததற்கு ஞாபகார்த்த

மாகத் தாபிக்கப்பட்டதென்பர். இப்பொழுது இவ்வித்தியாலயம் வைத்தீஸ் வர வித்தியாலயத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து ஐயா அவர்கள் புன்னலைக்கட்டுவன், வறுத்தலைவிளான், நயினாதிவு, மல்லா கம் முதலியனிடங்களில் ஆசிரியராய்க் கடமையாற்றினார்.

விவாகம்

நயினாதிவுக்கு ஆசிரியராகப் போகுமுன் ஐயா அவர்கள் தமது தாய் மாமனாராகிய பிரம்மபுரீ யேர்கவன ஐயர் அவர்களுடைய மகள் அன்ன லட்சுமியை விவாகஞ் செய்தனர். வறுத்தலைவிளான் வாசியாகிய யோகவன ஐயர் சோதிடத்தில் மிக வல்லுனராய், பல பிரபுக்களுடைய நன்மதிப்பைப் பெற்றவர். ஐயா அவர்கள் நயினாதிவில் தமது மனைவியோடு வாழ்ந்து தில்லையம்பல வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்பித்து வந்தார். இதற்கு அக் காலத்தில் முகாமைக்காரராக விளங்கியவர் கந்தரோடை வாசியும் பிரபல வழக்கறிஞராக விளங்கியவருமாகிய பொன்னம்பலமென்பவராவர். நயினா திவு நாக்பூஷணி அம்மன் கோவில் திருப்பணி வேலைக்கு ஐயா அவர்கள் பேருதவியாயிருந்தனரென்று அவ்வூர் வாசிகள் எனக்குக் கூறியிருக் கின்றனர்.

புலவரை அடைதல்

வித்துவசிரோமணி அவர்கள் இறந்த பின்பு, ஐயா அவர்கள் தென் மொழி, வடமொழிகளில் புலமை நிறைந்தவராய் விளங்கிய சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரையடைந்து, தமது கல்வியை விருத்திசெய்து கொண் டார். ஆசிரியராய்ப் பலவிடங்களில் கடமையாற்றிய பொழுதும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதும் புலவர்களிடம் சென்று தமது ஐயங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வர். அரசகேசரியாற் பாடப்பெற்று வித்துவசிரோமணியால் வெளியிடப்பட்ட இரகுவம்சத்துக்கு புலவர் அவர்களுடைய உதவியோடேயே தாம் உரை எழுதி வெளியிட்டதாக ஐயா அவர்கள் முகவுரையில் கூறியுள்ளார். இதற்குப் புலவரவர்கள் கொடுத்த பின்வரும் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள் படித்தின்புறத்தக்கது.

காசிபகோத்திர முடையோன் புன்னைநகர்ச் சின்னைய

நாதன் மைந்தன்

தேசிகன் வித்துவசுடாமணி பொன்னம்பலப் பெயர்கொள்

செம்மல் பாங்கே

பேசரிய இலக்கியமும் இலக்கணமும் பிறநூலும்

பெரிது கற்றோன்

பூசரர்கோன் கணேசனெனும் பெயருடையோன் கவிபாடும்

புலமை மிக்கோன்.

இலக்கியப் பணி

மதுரைச்சங்கத்தாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைக்கு தொடக்கத்திலிருந்தே ஐயா அவர்கள் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார். ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்ட திருக்குறள் பரிமேலழகருரை விளக்கமும், இராமாவதாரச் செய்யுள் பாடாந்தரமும் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. பரிமேலழகருரை விளக்கம் ஐயா அவர்களின் சித்தாந்த அறிவை நன்கு விளக்குகிறது. இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரம் பற்றிய கட்டுரைகள் ஐயா அவர்களுக்கு கம்பராமாயணத்திலிருந்த ஆட்சியை நன்கெடுத்துக் காட்டுகின்றன. வித்துவசிரோமணியிடம் பாடங்கேட்டதும், பின்னர் குமாரசுவாமிப் புலவருடன் சேர்ந்து கம்பராமாயண ஏட்டுப்பிரதிகளை ஆராய்ந்ததும் இவ்வாட்சிக்குக் காரணங்களாகும்.

குமாரசுவாமிப் புலவர் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமிருந்து தமக்குக் கிடைத்த கம்பராமாயண ஏட்டுப் பிரதிகளை தமது மாணவர் உதவியுடன் ஆராய்ந்துவந்தது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாராய்ச்சியின் பயனாகவே கம்பராமாயணப் பாலகாண்டத்தைப் புலவர் அவர்களும் திரு. திகனகசுந்தரம் பிள்ளையும் சேர்ந்து வெளியிட்டனர். அடுத்த காண்டங்கள் சிலவற்றையும் புலவர் அவர்கள் பரிசோதித்து வைத்துள்ளாரென்று அறிகிறேன். இவை வெளிவந்தால் தமிழலகுக்குப் பெரும் நன்மைபயக்கும். செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு அந்நாள் பத்திராதிபராயிருந்த திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் எழுதிய பின்வரும் கடிதம் ஐயா அவர்களின் கட்டுரைகளை எவ்வாறு மதித்தனரென்பதை நன்கெடுத்துக் காட்டுகிறது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
10-5-1906.

அன்பார்ந்த ஐயா,

தாங்கள் “தொனி” என்னும் அரிய விஷயம் அனுப்பிய பின்பு, வேறுவிஷயம் அனுப்பாமைக்கு பலர் (அவாவுடன்) வருந்துகின்றார்கள். தயை செய்து “இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரத்தின்” தொடர்ச்சியை அனுப்பிவரின் உபகாரமென்பதைச் சொல்லல்மிகை. தாங்கள் நீண்ட நாளாகக் கடிதம் எழுதாதிருப்பதையிட்டுக் கவல்கின்றேன். தங்கள் அன்பார்ந்த கடிதத்தை எதிர் நோக்கியுள்ளேன்.

இங்ஙனம்,
அன்பன்

மு. இராகவையங்கார்

பிரசீன பாடசாலை

ஐயா அவர்கள் மல்லாகம் விசாலாட்சி வித்தியாசாலையில் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது புலவர் அவர்கள் நோய் காரணமாக நாவலர்

வித்தியாசாலையிலிருந்து இளைப்பாறவேண்டி நேர்ந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் திரு. த. கைலாசபிள்ளையவர்கள் புலவரின் இடத்தை வகிக்கும்படி ஐயா அவர்களைக் கேட்டதாயும், விசாலாட்சி வித்தியாசாலை முகாமைக்காரர் அதற்கிணங்காத படியால் அப்பதவியையேற்க முடியாமற் போய்விட்டதாகவும் கூறுவர்.

1921-ல் பிரம்மபூர் சதாசிவ ஐயர் பேருழைப்பினால் சுன்னாகத்தில் வடமொழி, தென்மொழி போதிப்பதற்கென ஓர் உயர்தர பாடசாலை (பிராசீன) தாபிக்கப்பெற்றது. இதில் தலைமைத் தமிழாசிரியராக இருக்கும் படி ஐயா அவர்களைக் கேட்க அதற்கிசைந்து அங்குச் சென்றார்கள். சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் பல பாகங்களிலிருந்தும் பிராமணப்பிள்ளைகளும், சைவப்பிள்ளைகளும் சேர்ந்து படித்தனர். இப் பாடசாலை பழைய குருகுலத்தை ஞாபகப்படுத்தியது. இங்குத் தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும், பிரவேச, பாலபண்டித பரீட்சைக்குரிய பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டன. ஐயா அவர்களின் தொல்காப்பியப் பதிப்பு வெளி வருவதற்கு இங்கும் பாடஞ்சொன்னதே முக்கிய காரணமென்று கூறுதல் மிகையாகாது. இக்காலத்தில் ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்களும் நானும் சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களை ஐயா அவர்களிடம் பாடங்கேட்டோம். தொல்காப்பிய உரைக்குறிப்புகள் எழுதுவதற்குக் காரணமாயிருந்த, பிராசீன பாடசாலையையும் அதன் தாபகராக விளங்கிய பிரம்மபூர் சதாசிவ ஐயர் அவர்களையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வதவசியம்.

பொற்கிழி விழா

ஐயா அவர்களின் 60-வது ஆண்டு விழாவைத் தக்க முறையிற் கொண்டாடவேண்டுமென்று ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்கள் விரும்பினார்கள். இதைப்பற்றி ஆலோசிக்கக் கூடிய சபையில் ஐயா அவர்களுக்கு ஒரு பொற்கிழி வழங்கவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அச்சபைக்கு முகாந்திரம் எஸ். கந்தையா அவர்கள் தலைவராகவும், பண்டிதமணி சி. கணவதிப்பிள்ளை அவர்களும் நானும் காரியதரிசிகளாகவும், ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்கள் தனாதிக்காரியாகவும் நியமிக்கப்பட்டோம். பொற்கிழி விழா 8-10-38ல் வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. நான் பல விழாக்களில் கலந்துள்ளேன். ஆனால் ஐயா அவர்களின் பொற்கிழி விழாவைப்போல் ஒரு விழா முன்னும் பின்னும் நடைபெறவில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம். விழாவுக்கு அந்நாள் அரசாங்க சபைத் தலைவர் சேர் வைத்தியலிங்கம் துரைசாமி தலைமை தாங்கினார்கள். பேச்சாளராக சுவாமி விபுலாநந்தர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், திரு சு. நடேசபிள்ளை, திரு. மகாலிங்கசிவம், பிரம்மபூர் இராமசாமிசர்மா முதலியோர் இருந்தனர். யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலனசபை, ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச்சங்கம், வட இலங்கைத் தமிழாசிரியசங்கம் முதலிய சங்கங்கள் சார்பாக வாழ்த்துப்பாக்கள் படிக்கப்பட்டன. பொற்கிழிச் சபையார் சார்

பாக ரூபா 2000/-ம் கொண்ட பணமுடிச்சை முகாந்திரம் கந்தையா அவர்கள் ஐயா அவர்களுக்கு வழங்கினார்கள்.

தொல்காப்பியப் பதிப்பு

ஐயா அவர்கள் ஆற்றிய தமிழ்ப்பணியில் மிகச்சிறந்தது அவர்கள் வெளியிட்ட தொல்காப்பிய உரைக்குறிப்புகளாகும். இவற்றைத் தக்கமுறையில் அச்சிட்டு வெளியிட்ட ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களுக்குத் தமிழுலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் வெளிவந்த காலத்தில் டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் பின்வரும் அபிப்பிராயத்தைக் கடிதமூலம் தெரிவித்திருந்தார்.

“தங்கள் பதிப்புக்கள் திருப்தியை உண்டுபண்ணுகின்றன. நூலில் அன்புவைத்து அதன்டாலுள்ள விஷயங்களை வெளிப்படுத்துதலையே தனி இன்பமாகக்கொண்டு பலகாலம் உழைத்து ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கும் முயற்சியுடையார் மிகச்சிலரே. தாங்கள் அங்ஙனம் செய்துவருதலை மிகவும் பாராட்டுகிறேன். தாங்கள் அவ்வப்போது எழுதிவந்த இலக்கணக்கட்டுரைகளையும் தங்கள் பதிப்புகளின் சேர்த்திருத்தல் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும்”.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்துக்கு “இந்துப் பத்திரிகையில்” தென் மொழி வடமொழி வல்லுனரான டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி ஒரு மதிப்புரை எழுதினர். அதில் ஒருபகுதி பின்வருமாறு:

“உரையாசிரியருடைய கருத்துக்களை ஆங்காங்கு விளக்கியும், கூட்டியும் திருத்தியும் பதிப்பாசிரியர் கணேசையர் செய்துள்ள குறிப்புக்கள் மிகச் சிறந்தனவாகவும், கூர்ந்த அறிவின் பாற்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன. வித்துவான் கணேசையர் மிகச் சிறந்த தமிழ்ப்பண்டிதர். நீண்டகாலமாக இலக்கண இலக்கியங்களைப் பாடஞ்சொல்லி அநுபவம் பெற்றவர். தாம் கையாளும் உரையாசிரியர்களுடையவோ, வேறு உரையாசிரியர்களுடையவோ கருத்துக்களைத் தமக்கு ஒவ்வாவிடின் அவற்றை நியாயங்காட்டி மறுப்பது மிகச் சாதாரணமாயிருக்கிறது”.

உள்ளத்துறவு

ஐயா அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே கடவுட் பக்தியும் உலகவிஷயங்களிற் பற்றின்மையுமிருந்துவந்தது. ஐயா அவர்களின் மனைவி இறக்கும் பொழுது குழந்தைகளில்லாதபடியால் தமது சொத்துக்களை தமது கணவனுக்கெழுத விரும்பினார். ஆனால் ஐயா அவர்கள் தமக்கு அவை வேண்டாமென்றும் உரிமையாளருக்கே எழுதும்படிகூறி அப்படியே செய்வித்தும் வைத்தார். பொற்கிழிமூலம் கிடைத்த பொருளை வறுத்தலைவிளாசினில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிள்ளையாருக்கும், புன்னலைக்கட்டுவானில் எழுந்தருளி

யிருக்கும் பிள்ளையாருக்கும் அங்கி முதலியன செய்விப்பதில் செலவு செய்து விட்டார். அவர்களுக்குப் பொற்கிழி வைபவத்திற் போர்த்தப்பட்ட பொன்னாடையை தமது பேரனராகிய ஸி. எஸ். எஸ். மணி ஐயருக்குக் கொடுத்து விட்டார். கடைசிக் காலத்தில் தனித்து வாழ விரும்பி, வருத்தலையினான் பிள்ளையார் கோவில் வீதியில் ஒரு குடிசையை அமைத்து அதில் வாழ்ந்து வந்தார். இந்தக் குடிசையிலேயே சிவபதமடைந்தார். அவர்களின் பிற்கால மனநிலையைப் பின்வரும் மாணிக்கவாசகரின் பாடல் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாடன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.”

கௌரவங்கள்

ஐயா அவர்கள் ஒரு முனிவரைப்போல் பர்னசாலையில் வாழ்ந்துவந்த போதிலும் கௌரவங்கள் அவரைத் தேடிச்சென்றன. 1951-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவில் அவர்களுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்கள். 1954-ம் ஆண்டில் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் சில புலவர்களுக்குப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது. ஐயா அவர்களுக்கு அவர்கள் ஆசிரியர் பொன்னம்பலப்பிள்ளைக்குப் பிரத்தியேக மாக விளங்கிய வித்துவசிரோமணி என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. பட்டம் வழங்கப்பட்ட சபைக்கு அவர்கள் சமூகங்கொடுக்காவிடினும் அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஞாபகச்சின்னங்கள்

ஐயா அவர்கள் 8-11-58-ல் சிவபதமடைந்தார்கள். சிவபதமடைந்ததும் அவர்களுக்குத் தக்க ஞாபகச்சின்னங்கள் அமைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் பல அன்பர்கள் மனத்தில் எழுந்தது. வறுத்தலையினானையும் அதன் அயற்கிராமங்களையும் சேர்ந்த மக்கள் ஐயா அவர்களின் அஸ்தியை வைத்து ஒரு ஞாபக சின்னம் அமைப்பதாகத் தீர்மானித்தார்கள். இந்த ஞாபக சின்னம் அமைக்கப்பெற்று 28-10-59-ல் ஐயா அவர்களின் அஸ்தியும் இங்கு வைக்கப்பெற்றது.

சுன்னாகம் திருமகள் அமுத்தகச் சொந்தக்காரர் ஒரு நினைவு மலர் வெளியிடத் தீர்மானித்தார்கள். இந்நினைவு மலருக்கு வேண்டிய கட்டுரைகள் சேகரிக்கப்பெற்று அச்சவேலை துரிதமாக நடைபெற்று வருகிறது.

ஐயா அவர்களுக்குப் பிரீதியான ஞாபக சின்னம் அமைக்க விரும்பினால் யாழ்ப்பாண மக்கள் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் சமய சாத்திரங்களையும், நன்கு படித்து அவற்றின்படி நடந்து யாழ்ப்பாண வித்துவ பரம்பரையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஐயா அவர்களின் இலட்சியங்களை விளக்கும் இரு குறள்களை எடுத்துக் காட்டி எனது பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

“கற்றதனாலாய பயனென் கொல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழா ரெனின்”

முற்றும்.

(8-11-59ல் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப் பெற்றது)

மணிவளர் மிடற்றுக் கடவுள் பொன் னடியை
மறக்கலாக் காசிப முனிவன்
வழிவரு புனிதச் சின்னைய சுகுணன்
வளர் தவத் தருள்புரி மறையோன்
அணிவளர் தமிழ்நாற் பரப்பெலாங் குசைநுண்
மதியினை னாய்ந்தமிழ் தெனவே
அருந்தமிழ்ப் புலவோர் விருந்தென நுகர
வளவிலாப் பொருளுரை வரைந்தோன்
நணிவளர் புலமை யீழநாட் டறிஞர்
நமக் கொரு நாயக மெனவே
நயந்திவி தேத்தும் பருணித கணேச
ஞானஞ ரியனிலக் கணநூற்
றுணிவளர் தருதொல் காப்பிய வுரையிற்
றுறு முநுண் பொருளிரு ளகன்று
துலங்குற விளக்கிச் செம்மைசெய் தனன்பொன்
னையனாந் தோன்றல்வேண் டிடவே.

பண்டிதர் திரு. வே. மஹாலிங்கசிவம் அவர்கள்
(தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சிறப்புப்பாயிரம்

ஈழத்தில் ஒரு தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை

தமிழினத்தின் மொழி, மதம், கலாச்சாரம் ஆகியவற்றைப் பேணிப்பாதுகாக்கக் கூடிய தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை ஒன்றை இலங்கையில் நிறுவவேண்டும் என்ற தமது அபிப்பிராயங்களை சேர். பொன். இராமநாதன் போன்ற தமிழ்த் தலைவர்கள் 1915-ம் ஆண்டளவிலே வெளிப்படுத்தினார்கள். தமிழ்மக்கள் அப்போது அவர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் 1956-ம் ஆண்டிலே பதவிக்கு வந்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தால் சிங்கள மொழியை இலங்கையின் பல்வேறு துறைகளிலும் புகுத்த எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள், தமிழ் மக்களுக்கு அவர்களின் மொழி, மதம், கலாச்சாரம் முதலியவற்றைப் பாதுகாக்கக் கூடிய ஒரு சர்வகலாசாலை தோன்ற வேண்டியதின் அவசியத்தை நன்கு வலியுறுத்திவிட்டன. இதன் பிரகாரம் 1956-ம் ஆண்டு ஆனி மாதத்தில் தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை ஒன்றை நிறுவும் நோக்குடன் தோன்றிய பல்கலைக் கழக இயக்கக் குழுவானது, இவ்வாண்டு திருக் கோணமலையில் ஓர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அத்திவாரமிட்டது.

இன்று இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு மேற்படி ஒரு சர்வகலாசாலையின் அவசியத்தைப்பற்றி நாம் சற்று ஆராயவேண்டும். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து இதுவரை காலமும் எமது நாட்டின் ஆட்சிப் பீடத்திலிருந்த அரசாங்கங்கள் இங்கு வாழும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை எப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நசுக்கிவந்தன என்பதை நாம் அறிவோம். அதிலும் இப்போது அதிகாரத்திலிருக்கும் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம், இலங்கை வாழ் சிறுபான்மை மக்களில் ஒருவரான தமிழரின் அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்றான மொழி உரிமையையே நசுக்கிவிட்டது. இச்செய்கை தமிழ் மக்களின் எதிர்காலத்திற்கேற்ற பாதுகாப்புக்களைச் செய்யவேண்டியதின் அவசியத்தை நன்குணர்த்துவதாய் அமைந்தது. கல்வி விஷயத்தில் கூட எமது நாட்டில் இன்று இனப்பாகுபாடுகாட்டப்பட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். அண்மையில் ரஷ்யா போன்ற அயல் நாடுகளால் இலங்கை மாணவர்க்கென்று அளிக்கப்பட்ட கல்வி உபகாரச் சம்பள விஷயத்தில், அரசாங்கம் மேற் கொண்ட மாற்றந்தாய் நடவடிக்கை இதை நிரூபிப்பதாய் இருக்கிறது. மேலும் எமது நாட்டில் இன்று இருப்பனவோ இரண்டு சர்வகலாசாலைகள் தாம். இலங்கையில் உள்ள உயர்தர கல்வியில் நாட்டம் கொண்டுள்ள மாணவர்களின் தொகையை நோக்குமிடத்து இந்தச் சர்வகலாசாலைகள் இரண்டும் அவர்களுக்குக் கல்வி வசதியளிக்கப் போதுமானவைகளாயில்லை. ஆதலால், இலங்கையில் இன்னும் இரண்டு, மூன்று சர்வகலாசாலைகள் தோன்றுதல் அவசியம். இலங்கையில் இன்றிருக்கும் இந்தச் சர்வகலாசாலைகளில் கூட ஜனவிகித முறையிலேயே மாணவர்கள் தெரிவுசெய்யப்படுகின்றனர். இதனால் எத்தனையோ கல்வியறிவுள்ள தமிழ் மாணவர்களின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படுகிறது. அத்துடன் இந்நிலை நீடித்துக் கொண்டே போகுமானால் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் இலங்கையில் உள்ள கல்வி வசதியற்ற தமிழ்மாணவர்களின் தொகை பன்மடங்காகப் பெருகிவிடும் என்பதும் ஒரு மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். இன்று இலங்கையில் கல்வி கற்பதற்கு வசதியற்ற எத்தனையோ மாணவர்கள் உயர் கல்வி கற்பதற்கு அயல்நாடுகளை நாடுகின்றனர். இதனால் வீண் பணவிரயம் உண்டாகுவதுடன் பிறநாட்டு மொழி, கலாச்சாரம் போன்றவற்றையும் அவர்களில் பலர் பின்பற்றத்

தொடங்கி விடுகிறார்கள். இதனால் பெயரளவிலேதான் அவர்கள் தமிழர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பது ஏனைய விஷயங்களில் அன்னிய நாட்டாரையே பின்பற்றுவார்களாகின்றனர். ஆதலால் கல்விக்கும் தமிழ்க்கலாசாரத்துக்கும் ஓர் இணைப்பை உண்டாக்கக் கூடிய துடன், இலங்கைவாழ் தமிழ்மக்களுக்கு ஓர் உன்னத எதிர் காலத்தையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரு தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை எமக்கு அவசியம் தேவை.

ஆனால் இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தை அமைக்க அநுமதிதர அரசாங்கம் முதலில் மறுத்துவிட்டது. அப்படியிருந்தும் தமிழ்மக்களின் தலைவர்கள் தமிழ் மக்களின் ஏகோபித்த ஒத்துழைப்பு தமக்குக் கிடைக்கும் என்ற தளரா நம்பிக்கையுடன் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமொன்றை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இவ்வேளையில் அரசாங்கத்தின் ஒத்துழைப்பின்றி ஒரு தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையை நிறுவி, வெற்றிகரமாக நிர்வகிப்பது ஆகக்கூடிய காரியமா? என்ற ஒரு சந்தேகமும் எம்மிடையே எழாமலில்லை. ஆனால் எம் தமிழினம் மாத்திரம் ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்றினால், ஒன்றென்ன, எத்தனையோ சர்வகலாசாலைகளை ஸ்தாபித்து வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்பது ஓர் அசைக்க முடியாத உண்மை. 'வித்தியோதய வித்தியாலங்கார' போன்ற பிரிவினாக்களைப் பெரும் பான்மைச் சமூக மொன்றுக்கு உருவாக்கிக் கொடுத்த ஓர் அரசாங்கம், தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை ஒன்றைச் சிறுபான்மை இனத்தவரில் ஒருவரான தமிழருக்கு உருவாக்கிக் கொடுக்க மறுத்ததிலிருந்து நாம் செய்த முடிவு, இனித் தமிழினம் ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்ற வேண்டுமென்பதே. இப்படிச் செயலாற்றினால் தான் எம் உரிமையை நாம் பாதுகாக்க முடியும் என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள்.

இது இப்படியிருக்க, இன்று பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை அமைப்பது சம்பந்தமாக தமிழர் சிலரிடையே மாறுபட்ட கருத்தொன்றும் நிலவுகிறது. தமிழ்ப் பெருமக்கள் சிலர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் இந்துப் பல்கலைக் கழகம் தோன்ற வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சியைக் கிளப்பியிருக்கிறார்கள். இது தமிழர்களிடையே பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி விட்டதென்றே கூறவேண்டும். இந்துப் பல்கலைக்கழகமொன்று வேண்டும், என்று கோரும் பெரியார்கள் சற்றுச் சிந்திக்கவேண்டும். இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களில் சைவர்கள் அல்லாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். நாம் இந்துக்களுக்கென்று ஒரு பல்கலைக் கழகம் அமைத்துக்கொண்டால் இந்துக்களல்லாதவர்களின் கதி என்ன? மதத்தால் வேறுபட்டாலும் இனத்தால் அவர்களும் தமிழர்கள் தாமே. ஆதலால் இந்துப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை அமைக்க முயல்வது, எம்மினத்தவரையே நாம் கூறுபோட முயல்வதாகும். இதைவிடத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகமொன்றை அமைக்கும் பணியில் தமிழரெல்லோரும் ஈடுபட்டிருக்கும் இவ்வேளையில் அவர்களுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டிய தமிழ்த்தலைவர்கள் சிலரே இப்படியான ஒரு புதுப் பிரச்சினையைக் கிளப்பிவிடுவதால், முடிவில் தமிழ் மக்கள் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தையாவது அமைக்கமுடியாமல் போய்விடும். ஆதலால் தமிழராகிய நாம் எல்லோரும், இலங்கையில் தமிழ்த்தலைவர்கள் பலர் ஒன்று கூடி முதன்முதலில் அத்திவாரமிட்ட தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் வளர்ச்சிக்கு எமது முழு ஆதரவையும் நல்கவேண்டும்.

தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை ஒன்றை அமைப்பதெனத் தீர்மானித்து அதை உருவாக்கும் பணியிலும் தமிழ்த்தலைவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் இவ்வேளையில் உருவாகிவரும் இச்சர்வகலாசாலையானது, எந்த முறையில் இயங்கவேண்டும்? என்பதைப் பற்றி நாம் சற்று ஆராயவேண்டும். எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை இலங்கையில் இன்றிருக்கும் சர்வகலாசாலைகளில் உள்ள நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி இயங்கவேண்டுமா? அல்லது ரஷ்யா, சீனா போன்ற தேசங்களில் உள்ள சர்வகலாசாலைகள் போன்றியங்கவேண்டுமா?

என்ற கேள்விகள் இன்று எம்மிடையே எழுகின்றன. எமது நாட்டிலுள்ள சர்வகலாசாலைகளில் பட்டதாரிகளே பெருமளவில் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் எமது நாட்டுக்கு இன்று ஏராளமாகத் தேவைப்படுபவர்கள், தொழில் வல்லுனர்களேயன்றி வெறும் ஏட்டறிவு மாத்திரம் உள்ள பட்டதாரிகளல்லர். இலங்கையில் இன்று நிலவும் பிரச்சினைகளில் வேலையில்லாத்திண்டாட்டம், பொருளாதார வீழ்ச்சி, ஆகியன முக்கியமானவைகளாகும். இப்பிரச்சினைகளில் ஒன்றான வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்திற்கு எத்தனையோ படித்துப்பட்டம் பெற்ற வாலிபர்களே ஆளாகியிருப்பதை நாம் நன்றாகக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. இதே நேரத்தில் நூலறிவு அதிகம் இல்லாத தொழில் செய்யும் திறனுடையவர்கள் அநேகர். இப்பிரச்சினைக்கு ஆளாகாமல் தம் தொழில் ஆற்றல் மூலம் தங்கள் சீவனத்துக்கு வழிதேடக் கூடிய முறையில் இருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து நாம் பெறுவதென்ன? இலங்கையில் இனியும் தொடர்ந்து பட்டதாரிகளை உருவாக்குவதில் பலனில்லை. எமது நாட்டுக்குத் தேவையான தொழில் நிபுணர்களே இனி எம்நாட்டில் பெருமளவில் உருவாக்கப்படல் வேண்டும். இலங்கையிலுள்ள நிலைமையைச் சரிவர ஆராய்ந்த பொருளாதார நிபுணர்கள், பல தொழிற்றுறைகளை இலங்கையில் ஆரம்பிப்பதின் மூலமே இலங்கையிலுள்ள பொருளாதார வீழ்ச்சி, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஆகிய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியும் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டனர். இந்நிலையில் எமது நாட்டில் தொழில் திறமை உள்ளவர்களை உருவாக்க ஆக இரண்டே இரண்டு தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரிகள்தான் அரசினரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நாட்டில் உள்ள தொழிற்றுறையில் நாட்டம் கொண்டுள்ளவர்களுக்குப் போதிய பயிற்சி அளிக்க இக்கல்லூரிகள் ஒருபோதும் போதுமானவைகளாயில்லை. இந்தத் தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் ஒன்றான கொழும்பில் இருக்கும் தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரியில் கூட அண்மையில் சிங்கள மொழியைத் திணிக்க அரசினர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளிலிருந்து, இத்தொழிற்பயிற்சி சம்பந்தமான விஷயத்தில்கூடத் தமிழ்மக்களின் உரிமைகள் நசுக்கப்படுவதை நாம் அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. ஆகவே இன்று தமிழ்மக்களுக்கெனத் தனித் தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரிகளும் தேவைப்படுகின்றன. ஆனால் புறம்பான தொழிற்பயிற்சிகளை ஆரம்பிப்பதைவிட உருவாகிவரும் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தோடு தொடர்புடையனவாய் இருக்கக் கூடிய தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரிகளை ஆரம்பிப்பதே சாலச்சிறந்தது. இப்படித் தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையோடு தொடர்புடையனவாய் பல தொழிற்கல்லூரிகள் அமைக்கப்படும் பட்சத்தில் தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையில் சேரும் மாணவர்களுக்கு இத்தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் சேர்ந்து தொழிற்றுறையிலும் பயிற்சிபெற வாய்ப்புண்டாகும். ஆகவே, எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையானது ரஷ்யா, சீனா, போன்ற நாடுகளில் உள்ள சர்வகலாசாலைகள் போன்று மாணவர்களுக்குக் கல்வி அறிவுடன் தொழிற்பயிற்சியையும் அளிக்கவல்ல முறையில் இயங்க வேண்டும். இப்படியான முறையில் எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை இயங்குமானால் தமிழ்மக்களுக்குக் கல்வித்துறையில் மட்டுமன்றித் தொழிற்றுறையிலும் ஓர் உன்னத எதிர்காலம் இருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இந்தத் தமிழ்ச் சர்வகலாசாலைக்கென மாணவர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது எமது நாட்டுச் சர்வகலாசாலைகளில் இன்று கையாளப்படும் முறைகளை தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையிலும் கையாளக்கூடாது. எமது நாட்டுச் சர்வகலாசாலைகள் தாம் நடத்தும் பரீட்சைகளில் அதிக பாடங்களில் கூடுதல் புள்ளிகள் பெற்றவர்களையே தெரிவு செய்கின்றன. இதனால் கல்வித் துறையில் அதிக நாட்டமில்லாத தொழில் செய்யும் ஆற்றலுள்ள அநேக மாணவர்களின் எதிர்காலம் வினாகப்பெய்விடுகிறது. ஆகவே, எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையில் கல்வித்துறை, தொழிற்றுறை போன்ற இரு துறைகளுக்கான பரீட்சைகள் நடத்தப்படல் வேண்டும். ஒரு மாணவன் எந்தத்துறையில் திறமை உடையவனுயிருக்கிறானோ அந்தத்துறையில் அவனைச் சேர்த்து அவனுக்கு அவன் கூடுபட்ட துறைக்கேற்பப் பயிற்சி அளிக்கப்படல் வேண்டும். சிறு கைத்தொழில் சம்பந்த

தப்பட்ட தொழிற்றுறை முதல் எந்திரவியல்துறை மருத்துவ இயல் துறை போன்ற துறைவரை பயிற்சி அளிக்கக் கூடிய வசதிகள் எமது சர்வகலாசாலையில் இருக்க வேண்டும். இதற்காக எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலையோடு தொடர்புடைய மருத்துவக் கல்லூரி, எந்திரவியல் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்கலாம். எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை நடத்தும் பிரவேசபரீட்சைக்கேற்பக் கல்வி அறிவு தொழிலறிவு போன்ற வற்றில் மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கக் கூடிய சில கல்லூரிகளும் தேவைப்படுகின்றன. இன்றிருக்கும் கல்லூரிகள் இப்பயிற்சிகளை அளிக்கக் கூடுமாயினும் இதற்கென்று பிரத்தியேகமாக ஓரிரண்டு கல்லூரிகளும் இருந்தால் நல்லது. இந்துப் பல்கலைக்கழக மொன்றை அமைக்க இராமநாதன் கல்லூரி, பரமேஸ்வரக் கல்லூரிபோன்றவற்றைக் கொடுத்துவ முன்வந்த திரு. சு. நடேசன் அவர்கள் இக்கல்லூரிகளை மேற்கூறிய பணிக்காகக் கொடுக்க முன்வந்தால் அவர் என்றென்றும் தமிழ்மக்கள் உள்ளங்களில் வாழ்பவராவார். மேற்கூறப்பட்ட முறைகளில் இயங்கித் தமிழ்மக்களுக்குப் பரிபூரண நன்மையைக் கொடுக்கக் கூடியதாய் எமது தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை உருவாகட்டும்.

N. பாலசுப்பிரமணியம்
H. S. C. Sr. (Science)

இலங்கையின் இன்றைய கல்வி முறை

மக்களாட்சி நடைபெறும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும், அவ்வாட்சியின் வெற்றிக்கு அடிப்படையாயமைவது, அந்நாட்டின் கல்வி முறையேயாகும். மக்களாட்சி அந்நாட்டு மக்களின் பிரதிகளைக்கொண்டே நடைபெறுவதால், மக்கள் கல்வியறிவு மிக்கவர்களாயிருந்தாற்றான், அவர்களின் பிரதிநிதிகளும் நாட்டைப் பரிபாலிக்கும் தகுதியுடையவர்களாயிருப்பர். பெரும்பாலான மக்கள் கல்வியறிவற்றவர்களாயிருப்பின் அவர்களின் பிரதிநிதிகளும் அம்மக்களின் தன்மையையே பிரதிபலிப்பவராயிருப்பர். எனவே மக்களாட்சி ஒரு நாட்டில் சிறப்புற அமையவேண்டுமென்றால் அந்நாட்டின் கல்விமுறை சிறந்ததாக அமையவேண்டும். இதை உணர்ந்தே பிளேட்டோ தாம் எழுதிய "குடியரசு" எனும் நூலில் கல்விக்கெனத் தனியிடமளித்துள்ளார். ஆனால் மக்களாட்சி நிலவுகின்ற நமது ஈழத்தின்கண் கல்வி முறை மிகச் சிறந்த முறையிலமையவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

தற்போது ஈழத்திலமைந்துள்ள கல்வி முறையின்படி, மாணவர்கள் பரீட்சைகளுக்காகவே படிக்கின்றனரேயன்றித் தமது கல்விவிருத்திக்காகப் படிப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு பாடசாலையும், அரசாங்கத்தால் வகுக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்தின்படி மாத்திரம் கற்பித்துப் பரீட்சையில் தனது மாணவர்களாவரையும் சித்தியடையச் செய்து புகழ் பெறவே எண்ணுகின்றது. இதனால் மாணவர்கள் பரீட்சையில் சித்தி எய்துவதையே முழுநோக்காகக் கொண்டுள்ளார்கள். அவர்களுடைய கல்வியறிவு பரீட்சை முடிந்ததும் வளர்ச்சிக்கிடமின்றிக் குன்றிப்போகிறது. இதனால் நம்நாட்டுக்குப் பெரிய இழப்பேற்படுகின்றது. அறிஞர்கள் உலாவிரவேண்டிய நாட்டில் வளர்ச்சிக்கு வசதி தராத, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட கல்வியறிவைப் பெற்றவர்கள் உலாவுகின்றனர். இதனை நாம் விரைவில் முன்னேறியவரும் மேனாடுகளில் காண்டல் அரிது. நமது நாடு முன்னேற்றங் காணவேண்டுமானால் தற்போதிருக்கும் பரீட்சைக்கென மாத்திரம் பயிலும் முறை தவிர்க்கப்பட்டு, அறிவின் ஆக்கத்திற்கெனப் பயிலும் முறை ஏற்படவேண்டும். மேனாடுகளின் கல்விமுறைப்படி அறிவு வளர்ச்சிக்குக் கல்வி பயிலுவது முக்கிய நோக்கமாகவும்

அதற்குப் பரீட்சை ஒரு சாதனமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் நம்நாட்டில் பரீட்சையே முக்கிய இலக்காவும், அறிவுவளர்ச்சி அதற்கு ஒரு சாதனமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இம்முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டு மேலும் முறை கையாளப்பட்டால் நம்நாட்டில் அறிவுச் செல்வம் பெருகுவதற்குத் தடையே இராது.

எமது நாட்டுக் கல்விமுறை ஆங்கிலேயர் ஆண்டகாலத்தில் அவர்களமைத்த கல்வி முறையைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஈண்டு குறிப்பிடல் பொருந்தும். ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சியின்போது பரிபாலனத்திற்குத் தேவையான அரசாங்க உத்தியோகத்தரைப் பெறும் பொருட்டு அதற்கேற்ற முறையில் கல்வி முறையைக் கைக் கொண்டனர். அதே முறையைத்தான் எமது அரசாங்கம் சிறு மாறுதல்களுடன் தற்போது கையாண்டு வருகின்றது. இதனால் அரசாங்க சேவை புரிவதற்கான ஊழியரின் தொகை அளவுக்கு அதிகமாகிவிட்டது. பெரும்பாலான மக்கள் எழுதுவினைஞர் சேவை புரியவே தகுதியுடையவர்களாயிருக்கின்றனர். இதனாலேற்படும் முக்கிய இழப்பு, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெருகுவதாகும். நமது நாட்டுக் கல்வி முறையை மாற்றியமைப்பதன் மூலந்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க வழிகாணலாம்.

நமது நாட்டில் வேலையற்றோர் தொகை பெருகிவருவதற்கு முக்கிய காரணம் தொழில் நுட்பக் கல்வி வளர்ச்சியடையாமையாகும். தற்போதய கல்விமுறையின்படி மக்கள் எழுதுவினைஞர் சேவைக்கு மாத்திரமே தயாராயிருக்கின்றனர். இவர்கள் தொழில்நுட்பக் கல்வியறிவு பெறுதலின் காரணமாக, எழுதுவினைஞர் வேலை கிடைக்காவிட்டால் அவ் வேலை கிடைக்கும் வரை சோம்பேறிகளாய்க் காலம் கழிக்கின்றனரேயன்றி, துணிந்து ஏதேனும் தொழிலிலீடுபடுவதற்கு முன்வருவதில்லை. அவர்களுக்குத் தெர்ழிற் கல்வியளிக் கப்படாததே இதன் காரணம். நமது நாட்டில் தொழிற் கல்வியளிப்பதில் அரசாங்கம் போதிய அளவு அக்கறை காட்டாமலிருக்கின்றது. ஈழத்தின்கண் ஒரேயொரு தொழில் நுட்பக் கல்லூரி மாத்திரமே இருப்பதிலிருந்தே எமது நாட்டின் தொழிற் கல்வியின் வளர்ச்சியை அறியலாம். தொழிற் கல்லூரிகள் பல்கிப் பெருகினால் தான் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தின் மூலம் ஏற்படும் பொருளாதார வளர்ச்சிக் குறைவு மறையும்.

இலங்கையில் முக்கிய சுதேசத் தொழில் விவசாயமாகும். ஆனால் விவசாய அபிவிருத்திக்கான கல்வி நமது நாட்டில் அளிக்கப்படுவதில்லை. விவசாயக்கல்வியில் பட்டம் பெற விரும்புவோர் பிறநாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டிய நிலையிலிருக்கின்றனர். நமது நாட்டில் விவசாயக் கல்வியளிக்கப்படாததால் பழைய முறைகளைப் பின்பற்றியே விவசாயம் செய்கின்றனர். இதனால் அபிவிருத்தி ஏற்படுவது குறைகின்றது. புதிய முறைகளைக் கைக் கொண்டு விவசாயம் செய்து அதில் தோல்வி ஏற்படின் அதைத் திருத்துவதற்கான வல்லுநர்கள் எமது நாட்டிலில்லை. அவர்களை ஆக்குவதற்கு நமது நாட்டுக் கல்விமுறையில் மாற்றமேற்பட வேண்டும்.

இலங்கையின் பொருளாதாரநிலை வீழ்ச்சியடைவதற்குக் கைத் தொழிற் பெருக்க மின்மையும் ஒரு காரணமாகும். ஒருவன் தச்சுத் தொழிலைச் செய்தால் அவனுக்குப் பின் அவனது மகனும், மகனுடைய மகனும், என்றிவ்வாறு அக்குடும்பம் தச்சுத் தொழிலை மேற்கொள்கிறதேயன்றிப் புதிதாக யாரும் அத்தொழிலைச் செய்யத் தயங்குகின்றார்கள். இதன் காரணம் அவர்கள் கைத் தொழிலைப் பற்றிக் குறைவாக எண்ணுவதேயாகும். இவ்வெண்ணம் ஒழிக்கப்படுவதற்குக் கைத்தொழிற் பாடசாலைகளை சிறுவி மாணவர்க்குப் பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். இதன் மூலம் அவர்கள் கைத்தொழிலின் நன்மைகளை இலகுவில் விளங்கிக் கொண்டு அவற்றைத் தயங்காது மேற்கொள்ள வழிசெய்ய வேண்டும்.

டும். தற்போது கைத்தொழிற் கல்வியில் அரசாங்கம் காட்டும் ஆர்வம் பன்மடங்கு அதிகரித்தால் நாடு வளம் பெறுவது நிச்சயம்.

இலங்கையில் சகல துறைகளிலும் கல்வி பயிற்றுவிக்கப்படுவதில்லை. இதனால் சில துறைகளில் கல்வி பயில வேறு நாடுகளுக்கே செல்ல வேண்டியுள்ளது. இவ் விஷயத்தில் பிறநாடுகளும் நமது நாட்டுக்குத் துணைபுரிய முன்வர வேண்டும். அவ்விதம் துணை புரிந்தால் எமது தொழிற் கல்வி மேலோங்கும்.

நமது அரசாங்கம், கல்வித் திட்டத்தை வகுப்புவாதக்கண் கொண்டு அமைக்காது, நாட்டின் நலனையே கருதியமைக்க வேண்டும். அப்போது தான் நாட்டின் நலன் பேணப்படும்.

எமது நாட்டில் தற்போது ஒரேயொரு பல்கலைக் கழகமே இருக்கின்றது. இதனால் மிகக் குறைந்த அளவு மாணவரே அப் பல்கலைக் கழகத்தில் இடம் பெற்றுக் கல்வி பெற முடிகிறது. இக் குறையை நிவர்த்தி செய்ய இலங்கை அரசாங்கம் தனது கல்வித்திட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும். பட்டப் படிப்புப் படிப்பிக்கும் தகுதி நாட்டின் பல பாகங்களிலுள்ள பல்வேறு கல்லூரிகளுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும். பட்டத்திற்கான பரீட்சை பொதுப் பரீட்சையாயிருக்குமாதலின், இம்முறையை இலகுவிற் கைக் கொள்ளலாம். இதன்பயனாக நாட்டில் பட்டம் பெற்ற படிப்பாளிகள் மிகுவர். பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போய்ப் பட்டம் பெறும் சிரமமிருக்காது.

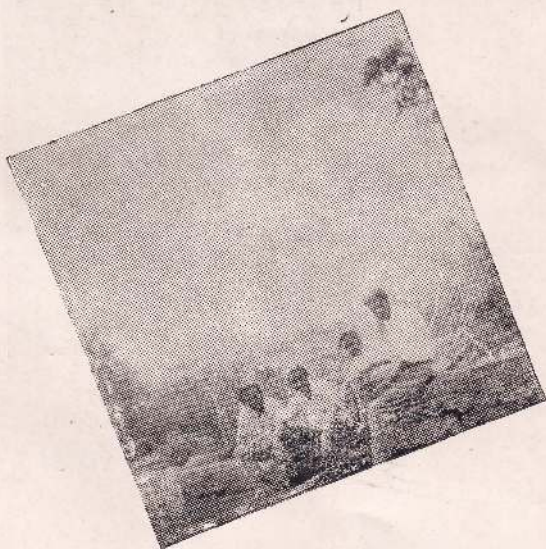
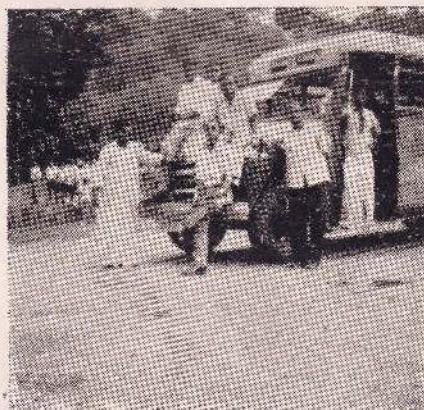
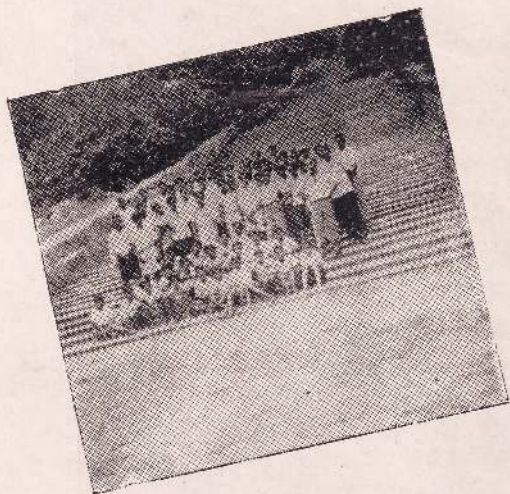
அடுத்ததாக எமது நாட்டின் கல்விமுறையின்படி சிரேஷ்ட வகுப்புவரைத் தாய் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலத் துக்கே முக்கியத்துவமளிக்கப் படுகிறது. இது ஒரு சிக்கலான பிரச்சினையாகும். சிரேஷ்ட வகுப்புவரை தாய் மொழியில் கற்ற மாணவர் சடுதியான மாற்றத்துடன், பட்டப்படிப்பை ஆங்கிலத்தில் படிக்க முடியாது. இதனால் மாணவர்களுக்கு மிகச்சிரம மேற்படுகின்றது. இதைத் தவிர்ப்பதற்கு, பல்கலைக் கழகத்திலும் தாய் மொழியிலேயே கற்பிக்க வேண்டும் அல்லது சிறு வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கிலத்துக்கு முக்கியத்துவமளிக்க வேண்டும். இதிலொன்றையும் செய்யாமல், தாய் மொழியில் சிரேஷ்ட வகுப்பு வரை பயிற்றி, பட்டப் படிப்பை ஆங்கிலத்தில் கற்பித்தல் சிறப்பாகாது. இதனை எமது அரசாங்கம் உணர்ந்து செயலாற்ற வேண்டும்.

தாய் மொழிக்கு எவ்வித முக்கியத்துவமளித்தாலும், உலகப் பொது மொழியாம் ஆங்கிலத்தைக் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகும். நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு அது பெரிய துணை புரியும்.

இன்றைய பிள்ளைகளே நாளை குடிகள். அவர்களைச் சிறந்த குடிகளாக்குவது நாட்டின் கல்வி முறையே. எனவே நமது நாடு எதிர்காலத்தில் ஏற்றமடைய வேண்டுமானால், இன்றைய கல்வி முறையின் குறைகள் நிவர்த்திக்கப்பட்டுச் சிறந்த கல்வி முறை அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும்.

சி. தம்பியையா
(Sr. H. S. C. Arts)

Our Students on Tour

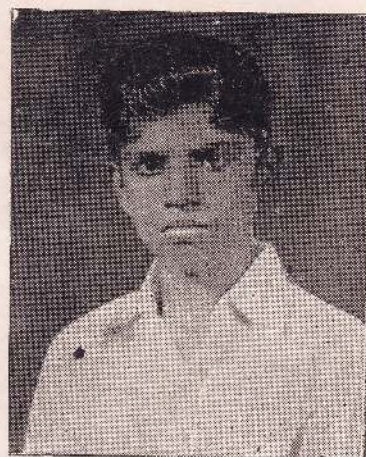

Our Soccer Team

Athletic Champions

V. Govindasamy
obtained 2nd place at the
N.P.T.A., J.S.C. (1958)

கற்புக் கடம் பூண்ட தெய்வம்

இளங்கோவடிகள் இயற்றிய காப்பியம் சிலப்பதிகாரமென்னும் பெயரால் அழைக்கப் பெறுகின்றது. கண்ணகியின் காற்சிலம்பால் விளைந்த கதை என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரை ஆசிரியர் அமைத்தார் என்னும் உண்மையை

“சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாக
சிலப்பதிகாரமென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாம் ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று அடிகள் கூறுவதால் விளங்கும். ஆகவே காப்பியத்தின் பெயர் கண்ணகியின் கால் அணியால் விளங்குவதால் நூலாசிரியர் பத்தினித் தெய்வத்தை மற்றையோரும் போற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவர் என்பது புலப்படுகின்றது.

முடியுடை மூவேந்தருள் முதன்மை பெற்று விளங்கிய கரிகால் பெருவளவன் ஆட்சி புரிந்த புகார் நகரின் கண், கார்நிகர்த்த கையையுடைய பெருவணிகனான மாநாய்கன் மகளாய்த் தோன்றிய கண்ணகி பன்னிரண்டு நிரம்பிய பிராயத்தினளாயினாள். இவள் வடிவில் திருமகளையும் கற்பில் அருந்ததியையும் ஒப்பாள் என்று வணிகர்குல மங்கையரால் பாராட்டப்பட்டாள்.

“போதிலார் திருவினாள் புகழுடை வடிவென்றும்
தீதிலா வட மீனின் திறமிவள் திறமென்றும்
மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக்
காதலாள் பெயர்மன்னும் கண்ணகி யென்பாள் மன்னே”

இவ்வரும் பெருங் குணங்களையுடைய கண்ணகியை கோவலன் முறைப்படி மணஞ் செய்தான். இவளது உரு நலனும் மனைமாண்பும் கோவலனுக்கு மிகுந்த இன்பத்தைக் கொடுத்தது. இவள் கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தமிழ் மகள் என்பதைக் காப்பியத்தில் பல விடங்களிலும் பரக்கக் காணலாம். இவர்கள் இருவரும் இல்லறமென்னும் நல்லறத்தைச் சில ஆண்டுகள் இனிது நடத்தினர்.

பின் கோவலன் மாதவி வயப்பட்டு மயங்கித் தன்னைப் பிரிந்து ஒழுகிய காலத்தும் மங்கல அணியன்றி மற்றைய அணிகளை அணியாதவளாய் காணப்பட்டாள். கற்புடை மகளிர் தம்மை அலங்கரிப்பது தம் கணவரை மகிழ்விப்பதற்காகவன்றே. கணவரைப் பிரிந்ததினால் காலையில் அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாதி மாலையில் மலரும் நோயால் நலிவுற்றமையால் மதியிழந்த வானம் போலாயினாள். கோவலனது பிரிவாற்றது வருந்தி மெலிந்த நங்கை தீக் கனாக் கண்டு தன் தோழிக்குத் தெரிவிப்ப அவள் ‘நாமிருவரும் காவிரியாற்றின் சங்கமத்தில் நீராடி காமவேள் தோட்டம் தொழுவோம் வரரீர்’ என்று கூறக் கண்ணகி அங்ஙனம் துறை மூழ்கித் தெய்வம் தொழுதல் எங்கட்கு இயல்பன்று என்று கூறினாள். கற்புடை மகளிர் கணவனையன்றிப் பிற தெய்வத்தை வணங்குதல் இயல்பன்றென்பதை

“தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநற்றொழு தெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கால் அறியலாம்.

அக் காலை கோவலன் மணியிற் புகுந்து துவண்ட மேனியும் சோர்ந்த முகமும் கொண்டு கண்ணகி முன் செல்லுகிறான். அவளின் “வாடிய மேனி வருந்தக் கண்டு” பெருங்கலக்கம் எய்தி நாணம் தோன்ற நின்று, “பரத்தையோடும் கூடி யொழுகினமையால் நம் குலத்துள்ளோர் தேடி வைத்த மலைபோலும் பெரிய பொற்குவியல்லெல்லாம் கெட்டதனால் வறுமை வந்துற்றது” எனக் கூறினான். அவன் இங்ஙனம் கூறியதனை மாதளிக்குக் கொடுக்கப் பணமின்மையால் தளர்ந்து கூறினானெனக்கருதி தன் மனத்தில் சிறிதும் வாட்டமின்றி அகமலர்ச்சியை முகமலர்ச்சியால் காட்டினான் என்று ஆசிரியர் அழகாகக் கூறுகிறார்.

“..... கோவலனும்

பாடமை சேக்கையுட் புக்குத்தன் பைந்தொடி
வாடியமேனி வருத்தங் கண்டியாவுந்
சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோ டாடிக்
குலந்தரு வான் பொருட் குன்றந் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத் தருமெனக் கென்ன
நலங்கேள் முறுவல் நகைமுகங் காட்டி”.

தன் காதலன் படும் மனத்துயரைக் காண மனம் பொருது அவளின் மன வாட்டத்தை மாற்றுவதே கற்புடை மங்கையின் கடமை என்பதை உணர்ந்து தன் காதலிலம்புகளை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

இவ்வாறு காதலியின் மொழிகளைக் கேட்ட காதலன் மனம் உருகி, “என் கண்மணி, நீ கொடுத்த சிலம்பை மதுரையில் சென்று விற்று அப்பொருளை மூலதனமாக வைத்து வாணிகம் செய்ய எண்ணியுள்ளேன், நீயும் புறப்படு” என்றான்

“சிலம்பு முதலாகச் சென்ற கலனே
டுலந்தபொரு ளீட்டுத லுற்றேன் மலர்ந்தசீர்
மாடமதுரை யகத்துச் சென்றென் னோடிக்
கேடலர் கோதா யெழு.....”

“கற்பெனப்படுவது சொந்திறம்பாமை” என்னும் முதுமொழிக் கிணங்க இருவரும் வைகறையாமத்துப் புறப்பட்டு புகார்நகரை நீங்கி கானகத்தினூடே நடந்து மதுரையை அடைகின்றார்கள்.

மதுரையில் ஆயர் சேரியில் தங்கியிருக்கும் பொழுது ஆயர் முது மகளாகிய மாதரி கவுந்தியடிகளையும் கோவலன் கண்ணகியையும் கண்டு வணங்குகிறான். கவுந்தியடிகள் கண்ணகியை இடைக்குலமாதிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கும்பொழுது அவளின் கற்பின் திறத்தை வியந்து

“கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்”

என்று வாழ்த்துகின்றார். கருந்தவம் பூண்ட பெரியாராகிய கவுந்தியடிகளால் இவ்வாறு புகழப்பட்ட கண்ணகியின் கற்பின் திறத்தை வியந்து கூறவும் வேண்டுமோ?

பின்பு கண்ணகி ஆயர்குலப் பெண்கள் கொடுத்த காய்கறிகளைக் கொண்டு அயுண்டி ஆக்கி அமுதம் படைத்து அருகில் நின்றாள். கோவலன் உணவருந்திய தன் காதலியின் குலத்தையும் நலத்தையும் அவளின் கற்பின் திறத்தையும் நினைந்து

“நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்

பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக”.

என்னுடன் வந்த கோதையே! உன் சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்று கொண்டு நான் மாடமது ரையில் விற்றுவருகிறேன் என்று கூறி இல்லம் நீங்கி மறுகிற் சென்றவனை கண்ணகி பின் உயிருடன் காணவில்லை.

சிலம்பு விற்றுவரச் சென்ற கோவலன் நெடுநேரமாகத் திரும்பி வராததால் கண்ணகி வருந்திப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையில், ஆயர்குலப் பெண்ணொருத்தி வந்து, “அரசன் கோயிற்கண் இருந்த சிலம்பினைக் கவர்ந்த கள்வனென்று நின் கணவன் வெட்டுண்டிற்ற்தான்” என்று கூறினாள். இடுக்கண்கள் அடுக்கி வரினும் பொறுக்கும் கற்புமிக்க கண்ணகியின் மனத்தில் பல எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன. தன் கணவன் அரசன் கோயிலின் சிலம்பு கவர்ந்த கள்வன் என்றும் தான் அக் கள்வனின் மனைவியென்றும் ஊரார் கூறுவதைக் கேட்கும்போது மனம் பதைபதைக்கிறது. தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதும் அவனைக் கொலை புரிவித்த பாண்டிய வேந்தனே தவறுடையனென்பதும் உலகறியச் செய்தல் வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டு தன்னிடமுள்ள மற்றச் சிலம்பைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் வீதிவழியே செல்லும்போது அவனைக் கண்ட மதுரைமூதூர் மக்களெல்லாம்

“செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்

வம்பப்பெருந் தெய்வம் வந்தது இது என்கொல்”.

என்று கண்ணகியைத் தெய்வமாகவே கொண்டார்கள்.

மெய்யிற் பொடியும், விரித்த கருங்குழலும், கையில் தனிச் சிலம்பும், கண்ணிருமாகக் கண்ணகி பாண்டிய மன்னன் சபாமண்டபம் அடைந்து வழங்குரைத்தாள். மன்னவன் தான் செய்த தவறையுணர்ந்து அரியாசனத்தினின்றும் மயங்கி வீழ்ந்து உயிர் துறந்தான். பின் தன் கணவன் இறந்ததைக் கேள்விப்பட்ட கோப்பெருந் தேவியும் தன்னுயிர் கொண்டு அவனுயிர் தேடுந் போல உடனே உயிர் நீத்தாள். ஒருவன் கொலைக்காக இருவர் உயிர் நீத்த பின்னும் கண்ணகிக்கு சினம் தணியாமல்,

“மட்டார் குழலார் பிறந்தபதிப் பிறந்தேன்

பட்டாங்கில் யானுமோர் பத்தினியே யாமாகில்

ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையையும்”

என்று கூறி மதுரை நகரைத் தன் கற்பின் ஆற்றலால் தீக்கிரையாக்கினாள்.

பின்பு கண்ணகி மதுரையை விட்டு நீங்கி தன் கணவனைக் காணும் நோக்கத்துடன் இரவும் பகலும் நடந்து சேர நாட்டிலுள்ள திருச்செங்கோட்டு மலையில் ஓர் வேங்கை மரநிழலில் தெய்வவடிவோடு கோவலனைக் கண்டு அவனுடன் விண்ணுலகெய்தினாள். கற்புடைய மாதரை விண்ணுலகில் வாழும் தேவர்களும் தொழுவார்கள் என்பதை நூலாசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்.

“தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநற்றொழுவானைத்

தெய்வம் தொழும் தகைமை தின்னமால் — தெய்வமாய்

மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகி

விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து”

S. தங்கரத்தினம்

Sr. H. S. C. Arts

எந்நாட்டவரும் போற்றுந் தென்னாட்டுச் செல்வம்

கலைஞன் கையுளியினால் உருப்பெற்றுக் கவிதை பாடுஞ் சிலைகள் ஒவ்வொன்றையும் காணும் போது மேலைநாட்டவரும் மெய்ம் மறந்து, “இது கல்லில் வடித்த சிலையோ” எனவெண்ணி ஆச்சரியப்படுவர். இதனாலன்றோ கம்பரும் “கல்லும் சொல்லாதோ கவி” என்று பாடினார். நாம் படித்த, பாடல்பெற்ற கோயில்களை நேரிற் காணும் பொழுதும் அங்கு நின்று நூலிற் கூறியவற்றை எண்ணிப் பார்க்கும்போதும் உண்டாகும் இன்பத் தைப் போற் பிறிதோர் இன்பமுண்டோ? என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் வெகு நாட்களாகத் தரிசிக்க விரும்பி புகழ் பெற்ற ஆவுடையார் கோவிலைத் தரிசிக்கும் பொழுது என் மனம் இருந்த நிலையை என் வாழ்வில் இன்னுமொரு முறை அடை வேனோவென்பது சந்தேகம்.

தென்னாட்டில் நான் தரிசித்த தலங்களில் மிகவுஞ் சிறப்பு வாய்ந்த தலங்களிலொன்று ஆவுடையார் கோவில். இக்கோவில், அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு குதிரை வாங்கச் சென்ற திருவாதவூரர் சிவபெருமானால் ஆட்கொள்ளப்பட்டுத் தாம் கொண்டு சென்ற பொருளெல்லாவற்றையும் கொண்டு கட்டிய கலை அழகுப் பெட்டகம். இக்கோவில் அமைந்துள்ள இடம் திருப்பெருந்துறை எனப் பெயர் கொண்டது. இது இப்போது ஆவுடையார் கோவில் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இக்கோவிலுக்கு அறந்தாங்கி யென்னுமிடத்திலிருந்து ஆறு கல் உட்செல்ல வேண்டும். கோவில் வீதியைச் சுற்றி நெருக்கமாக வீடுகள் அமைந்துள்ளன. மற்றெல்லாம் “சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல் குழ்திருப்பெருந்துறை” தான். இடையிடையே கழுகும், தென்னையும், வாழையும் பூஞ்சோலையும் கைகோத்து நிற்கின்றன.

தெருவில் நின்று கோயிலை நோக்கும் பொழுது, கோபுரத் தெரின்றது. பல சிற்ப ஓவியங்கள் அதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கோவில் விமானம் மற்றைய கோயில்களின் விமானத்தைப் போன்று உயரத்திற் போட்டியிடாவிட்டாலும் கலையழகு மிளிர்வதாக அமைந்துள்ளது. மண்டபத்தின் கூரைமுதல் எல்லாப்பகுதிகளும் கருங்கல்லால் ஆக்கப் பட்டிருக்கின்றன! உளியின் ஓட்டத்தால் கருங்கல்லும் உயிர் பெறும் என்பதை அவைகளிலிருந்து அறியலாம். கருங்கற் பாறைகளையுடைத்து, வளைந்த தகடுகளாக்கி, அவைகளிலேயே இணைப்பதற்கு வழியுஞ் செய்து மண்டபத்தின் மேற்பகுதியை ஆக்கியிருக்கிறார்கள் அக்காலத்துச் சிற்பிகள்! அத்தகடுகளைத் தாங்கி நிற்குந் தூண்களும் சிற்ப வேலை மிகுந்த கலைப்பொழிலாகவே மிளிர்கின்றன. முன் மண்டபத்தின் இரு பக்கத்திலும் பூக்கடைகள் அலங்கரிக்கின்றன. சற்றுப் பின் திரும்பிப் பார்த்தால் பெரிய படித்துறையொன்று தெரியும். அதற்கப்பால் வயல் வெளிகளும் தொடர்ந்து தென்னை மரங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. இப்படித்துறை சுற்றிவரக் கருங்கல்லினால் கட்டப் பட்டிருக்கவேண்டும். இப்போது சிதைவுற்ற வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கற்கள் அங்கு மிக்குமாகக் கிடக்கின்றன. படித்துறையில் தாமரையுங் குவளைகளும் நிறைந்து வளர்ந்து மலர்ந்திருக்கின்றன.

கோவில் மண்டபத்திற்குள் போனதும், கோபத்துடனும் துடிக்கும் மீசையுடனும், முகத்தில் வீரக்களை தோன்ற அரிமர்த்தன பாண்டியன் வீற்றிருக்க, அவனருகே மந்திரி,

பிரதானிகள் அமர்ந்திருத்தலைக் காணலாம். அவன் முன்னே, கருணையே வடிவமான மாணிக்கவாசகர் முகத்தில் சாந்தம் தவழ நிற்பதைக் காணலாம். மற்றும் பாய்ந் தோடும் சிறப்புமிக்க குதிரையும் அதன்மீதமர்ந்திருக்கும் குதிரைப்பாகனும் (சிவ பெருமான்) பார்ப்போரைப் பரவசமடையச்செய்யும் விதத்தில் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு அங்குள்ள மண்டபத் தூண்கள் ஒவ்வொன்றும் எம்முடன் பேசுந்தன்மை பெற்றுள்ளது. வாயினின் இருமருங்கிலும் சுமார் ஐந்தடி உயரமுள்ள வாயில் காப்போர் (துவாரபாலகர்) இருவர் எம்மை வரவேற்கின்றனர். நாமும் உட்செல்வோம்.

மண்டபத்திற்குள் நுழையும்பொழுது சிவபெருமான் நடராஜர் வடிவத்திலோ அல்லது வேறெவ்வுருவத்திலோ இருப்பார் என்று எம் மனம் எண்ணும்; இங்குத் தான் அவர் தம் உண்மையான உருவத்தில் எமக்குக் காட்சியளிக்கின்றார். இது வரை அவரை, “கண்டவர்கள் சொன்னதில்லை; சொன்னவர்கள் கண்டதில்லை” ஆனால், நாம் இங்கு அவரை நிச்சயமாகக் காணலாம். மாணிக்கவாசகரும்:—

“பூதங்கள் தோறும் நின்ற யெனினல்லாற்
போக்கிலன் லெவிலனெனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுத லாடுத லற்றற்
கேட்டறியோமுனைக் கண்டறிவாரை.....”

என்று கூறுகிறார். எங்கள் சிந்தனையின் வடிவத்துடனேயே அங்கு அவர் தோன்றுகிறார். ஆமாம், அங்கு மூலஸ்தானத்தில் விக்கிரகம் ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் ஒளிமயமாகத் தானிருக்கின்றது. மற்றைய சிவத்தலங்களிலும் பார்க்க இக் கோவில் புதுமையாகத் தெற்கு நோக்கியமைந்துள்ளது. எனவே காலையிலிருந்து மாலைவரை எந்நேரமும் சூரியவொளி மூலஸ்தானத்திற் பட்டவண்ணமாகவே யிருக்கின்றது. கொடிமரமோ, நந்தியோ, பலிபீடமோ ஒன்றுமே அங்கு இடம்பெறவில்லை. வெளிவாயிலிலிருந்து மூலஸ்தானம் சுமார் இருநூற்றைம்பது யார் தூரத்திலிருக்கின்றது. இடையேயுள்ள மண்டபமெல்லாம் ஒரே இருள்மயமாக விருக்கின்றன. அங்குள்ள சிற்பங்களைப் பார்ப்பதற்குச் செயற்கை யொளியினை நாடவேண்டியிருக்கின்றது. இருமருங்கும் இருண்ட படியினாலோ என்னவோ மூலஸ்தானம் சூரிய ஒளியினற் சோதிப்பிழம்பாகத் தோன்றுகின்றது. நான் அங்கு நிற்கும்போது நேரம் மாலை ஐந்தரை இருக்கும். இருந்தும் ஒளி மங்கவில்லை. என்னே கட்டிடக் கலைஞனின் திறமை!

மூலஸ்தானத்துக்கு முன் கருங்கல்லினாலான மேடையொன்றுள்ளது. உயரம் சுமார் ஓர் அடி யிருக்கும். இதில், கை படாமற் பொங்கிக் கொணர்ந்த பிரசாதத்தைக் கொட்டிப் படைப்பார்கள். மூலஸ்தானத்தைச் சூழ்ந்துள்ள மண்டபத்தில் முன்றிலை போலப் பல சிற்பங்கள் தூண்களை அழகுபடுத்துகின்றன. அவற்றினழகைச் சுவைப்பதற்கு நாம் விளக்கின் ஒளியைத்தான் நாடவேண்டியிருக்கின்றது. ஒளி மயமாகத் திகழவேண்டிய இக் கோவில் இன்று ஒளியற்று, இருளில் மூடிக்கிடக்கின்றது.

கலையொளி வீசும் சிற்பங்களெல்லாம் இருளினற் காணமுடியாதவாறிருப்பினும், சிறு மெழுகுவர்த்தியின் துணைகொண்டு பார்த்தால் அவற்றின் அழகிலேயே அவை பிரகாசிக்கத் தொடங்குகின்றன. இறைவன் புலையனாகவும், இறைவி புலையியாகவும் சிற்பவடிவில் நின்று சிற்பக்கலைக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றனர். அச் சிற்பங்களிற் கால் நகம் இருக்கும் அழகிற்கு ஈடுதவழியில்லையென்றால் சிற்பத்தினழகுக்கு ஈடு.....? இதுபோல் அவ்விருளில் எண்ணற்கரிய பல சிற்பங்கள் மறைந்துள்ளன. சில இடங்களில் வெளவால்களின் எச்சம் முக்கைக் கைக்குட்டைடால் முடும்படி செய்கின்றது. இம் மண்டபத்தின் தெற்குப்பக்கத்தில் பொற்கவசத்தினால் முடப்பட்ட மாணிக்கவாசக

கரது சிலையொன்று இருக்கின்றது. முதலில் இதற்குப் பூரையாகியபின்னர்தான் மற்றவை தொடரும். அருகிலிருந்த அர்ச்சகர் ஒருவர், “பொற்கவசம் பூணப்பட்ட இச்சிலையின் உட் தோற்றம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் கலைநயம்மிக்கதாக வமைந்துள்ளது. அதன் நெற்றியில் தினமும் சந்தனப் பொட்டிட்டதில் ஒரு “செண்டிமீட்டர்” (Centimeter) அழவிற் குழியேற்பட்டிருக்கின்றது” என்று கூறினார். அப்படியானால் அச்சிலையின் காலத்தையெண்ணிப்பாருங்கள்?

மேற் கூறிய மண்டபத்தின் கிழக்குப் பக்கத்தில் உட்கேணி அமைந்துள்ளது. நீள் சதுர வடிவங்கொண்ட இக் கேணி கருங்கல்லினற் சுற்றிவரக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதையடுத்து ஓர் மண்டபமுள்ளது. அதைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கிடையில் நாம் மூலந்தானத்தைச் சுற்றி வருவோம். முதலிற் தெரிவது ஒரு சதுரக் கட்டிடம். மூன்றுபக்கமும் கருங்கல்லினற் கட்டி, மூன்றடி உயரத்திலிருந்து கருங்கல்லைப் பின்னல் வேலை செய்யப்பட்ட சிறு சிறு துவாரங்களாகச் செதுக்கிக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதனாடு பார்த்தால் ஒரு பாதம், விளக்கு வெளிச்சத்திற் தெரிகின்றது, அது அம்பிகையின் பாதம். அப்பாதத்தைப் பார்த்து வணங்குவதற்குள் எம் மனம் அதை மறைத்துள்ள கருங்கல்லின் அழகைக் கண்டு வணங்கிவிடும். அதற்கிடையில் வீரபத்திரன் சிலையொன்று உள்ளது அதைத் தாண்டியவுடன் கருங்கல்லினால் சமாதிபோன்ற ஒரு மேடையுள்ளது. அம் மேடையின் மையத்தில் கருங்கல்லினால் செய்யப்பட்ட ஒரு விருட்சம் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. அது பாண்டியமன்னனார் கட்டப்பட்டதாம். அவ் விடத்திற்குள் மாணிக்கவாசகருக்குச் சிவபெருமான் குருந்தமர நிழலின் கீழ்க் குரு வடிவத்துடனிருந்து ஞானத்தை யருளிச்செய்தார். அம் மரம் பட்டுப்போய்விட்டது. ஆனாலும் அவ்விடம் சிறப்பெய்தியது.

வடக்குப் பக்கம் நோக்கினால் கருங்கல்லினலாக்கப்பட்ட நடராஜர் விக்கிரகம் ஒன்றுள்ளது. காலைத்தாக்கி நின்றாலும் அவ்வுருவம் இயற்கையிலேயே எந்நாட்டவரும் போற்றும் கலையழகு உடையதாயினும், மாணிக்கவாசகரின் பார்வையின் கீழ்க்கட்டப் பட்டபடியால் மேலும் சிறப்புவாய்ந்ததன்றோ? இதற்கு அடுத்த வீதிக்கு நாம் சென்றால் அங்குக்குருந்த மரமொன்று அரசசெலுத்துவதைக் காணலாம். இடையிடையே சிதைந்த கருங்கற்களும், உடைந்த தூண்களும், கூரையின் பகுதிகளும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. சப்தஸ்வரங்களும் ஒலிக்கும், ஒரேகல்லிற் குடைந்தெடுக்கப்பட்ட வெவ்வேறு கனமுடைய தூண்கள், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. கவி பாடுங் கற்கள் எல்லாம் இப்படிக் கதியற்று, கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. இக் கோவிலைக் கவனிக்கும் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தார், பாழடைந்து கிடக்கும் பகுதிகளைச் செப்ப னிட்டார்களேயானால், இக் கோயில் மீண்டும் சிறப்படையுமன்றோ? நீண்டகல்லில் தொடர்ந்து குடைந்தெடுத்தெடுக்கப்பட்ட சங்கிலிக் கோவைகள் பல கிடக்கின்றன. வாயிற் புறத்தில் சமார் எட்டடி உயரமுள்ள சக்கரங்களையுடைய இரு தேர்கள் உக்கி, உளுத்துக் கிடக்கின்றன. இவற்றைப் பார்த்துவிட்டுப் பெருமையொரு புறமும் கவலை ஒருபுறமுந் தோன்ற நாம் வெளியேறுவோம்.

திருவாசகம் பாடப்பெற்ற இத்தலம் இன்று பண்டைய கலைஞரின் கைவன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவமைந்துள்ளது. தற்போது கட்டிடவேலை ஒப்புக்கொள்ளும் சிற்பிகளும் “ஆவுடையார் கோவிலேவை நீங்கலாக” மற்றெல்லா வேலைகளையுஞ் செய்வதாகக் கூறித்தான் ஒப்புக்கொள்வது வழக்கம். எனவே இக் கோவிலுக்கு ஒப்புமை இக் கோவிலேதான்; வரண்ட நகரைத் தாண்டி, பசுமை பொருந்திய ஆற்றை ஆரமாகக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கும், இத் தென்னாட்டுச் செல்வம், எந்நாட்டவரும் போற்றும் பொதுச் செல்வமன்றோ?

செல்வன் ந. தணிகாசலம்
Jr. H. S. C. (Sc.)

பெண்களுக்குத் திருக்குறள் காட்டும் நல்லறம்

பண்டைக்காலம் பண்புமிக்கமகளிர் வாழ்ந்த மாண்புமிக்க பொற்காலமாகும். அக்காலத்திற்குள் எம்மதத்திற்கும் சம்மதமாய் விளங்கும் திருக்குறளை இயற்றிப்போந்த திருவள்ளுவப் பெருமானார் வாழ்ந்தார் என்பது, அவர் பெண்களின் பண்புகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் திருக்குறளைக்கொண்டு நாம் அறியலாம்.

அக்காலத் தமிழ்ப் பெண்டிர் கொண்ட கணவனையே கண்கண்டதெய்வமாகப் பூசிக்கும் சீரிய மாண்புடையவர்கள். பெண்களை அழகுபடுத்தப் பொன்னாலான அணிகலன்கள் வேண்டா; அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு ஆகிய நாற்குணங்களுமே அவர்களை அழகுபடுத்தும் அணிகலன்களாக அமைய வேண்டுமென்று வள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் வகுத்துக் கூறுகின்றது.

கற்பு ஒன்றே பெரிதெனக்கொண்டு வாழ்ந்தது பெண்கள் சமுதாயம் என்பதைப் பொதுமறையாகிய திருக்குறள் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. பெண்கள் தமது உயிர் போயினும் கைவிடக்கூடாத பொருள் ஒன்று இருக்கிறது. அதுதான் கற்பு. இவ்வாழ்க்கைக்கு உயிர்நாடியாக உள்ளவள் பெண். அவள் கற்புநெறிதவறாத பொற்புமிக்க வளாய் இவ்வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடாத்துவளாயின் அவ்வாழ்க்கை சிறப்புற்று விளங்கும் என்பது திருக்குறள் விளக்கும் நல்லறமாகும்.

பெண்களுக்குரிய நற்குணங்களோடு பெண்களின் உன்னத மாண்பாகிய கற்பொழுக்கமும் சேர்ந்தே 'பெண்மை' என்ற சொல்லின் பொருளாக அமையும்.

“பெண்ணின் பெருந்தக்கயாவுள் கற்பென்னுந்
திண்மையுண்டாகப் பெறின”

என்ற இக்குறளால் கற்பின் மகத்துவம் எத்தகைய உயிர்நிலையிலுள்ளது என்பதை நாம் ஊகிக்க முடிகின்றதன்றோ! மனைவியிடம் கற்பென்னுங் கலங்கா நிலைமை வாய்த்திருக்குமாயின் அப்பெண்ணினும் மேம்பட்டன வேறில்லை என்பதே இக்குறளின் கருத்தாகும்.

நாம் அக்காலக் கம்பராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய கதைகளை நம்ப மறுக்கிறோம். ஆனால் அக்கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்களும், சம்பவங்களுந்தான் உலகிலேயே உயரிய கருத்தை ஊட்டும் சிறப்புடையன என்பதை நாம் அறிவுக்கண்கொண்டு ஆராய முன்வரவில்லை.

வள்ளுவர் ஈந்த வண்தமிழ்ச் பொற்களால் தொகுக்கப்பட்ட திருக்குறள், நாம் கூறுவதைப்போல அக்கதைகளைச் சாதாரண கதைகளாகக் கூறவில்லை. அதில் வரும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரங்களையும் நடிகர்கள் என்று கூறிவிடவில்லை. இக்கதைகளில்வரும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரங்களையும் ஒவ்வொரு குணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது திருக்குறள். உதாரணமாகத் திருக்குறள் அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு, ஒழுக்கம், நல்லறிவு, அடக்கம், நற்குணம் ஆகியவற்றோடுகூடிய பெண்ணைத்தான் அறிவுத்தெய்வமாக எடுத்துக் காட்டிற்று. இவ்வறிவுத் தெய்வத்தையே கம்பராமாயணத்தில் கம்பர் சீதையாகச் சிறுஷ்டித்தார்.

இப்படியே கண்ணகி, திரௌபதி, அனுசுயா, தமயந்தி போன்ற பெண்களின் உயர்பண்புகளை விளக்கிநிற்கிறது திருக்குறள். இல்லறம் நல்லறமாகச் செழித்தோங்க வேண்டுமாயின் பெண்ணிற்குப் பொருளோடு நல்லறவும், நற்குணமும் வேண்டுமென்பது திருக்குறள் காட்டும் உண்மையாகும்.

உலகிலே பிறந்த ஒவ்வொரு பெண்ணும் இல்லவாழ்க்கை நடாத்த வேண்டுமென்பதே வள்ளுவர் கருத்து என்பதை

“அற்றூர்க் கொன்றூற்றூதான் செல்வம் மிக நலம்
பெற்றூள் தமிழன் மூத்தற்று”

என்னும் குறள் எடுத்துக் காட்டுகிறதன்றோ. எனவேதான் திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் பெண்ணை இல்லாள் என்றமுறையிற்கொண்டு அவளுக்கு நல்லறத்தை நல்கி யுள்ளது. கணவனின் வருவாய்க்கேற்ப செலவுசெய்து வாழ்க்கையை உயர்த்தும் பெண்ணை இல்லவாழ்க்கைக்குத் துணையாவாள். மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குணங்கள் இல்லாளிடம் இல்லையாயின் அவ்வாழ்க்கைத் தலைவனின் வாழ்வு எவ்வளவு மாட்சிமையுடையதாயினும் அதனால் பயன்கிடையாது. ஆனால் கற்புநெறியுடைய பெண்ணை இல்லாளாக ஏற்றவனைவிட மேம்பட்டவன் உலகிலேயில்லை என்ற இத்தகைய கருத்துக்களைப் பெண்களுக்குப் போதிக்கிறது திருக்குறள்.

“பெற்றூள் பெறின் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்பு
புத்தேளிர் வாழும் உலகு”

என்னும் இக்குறள் பெண்ணிற்குக் கணவனைத்தவிர வேறு தெய்வமில்லை என்பதை அழகாகக் கருத்தமையக் காட்டுகிறதன்றோ. அக்காலத் தமிழகம் தமிழ்வேந்தரின் செங்கோல் ஆட்சியாலும், கற்புநெறியைப் பெண்டிரின் நல்லொழுக்கத்தாலுமே செழித்தோங்கியிருந்தது என்பது எமது சான்றோர்கூற்று. எனவேதான் அக்காலப்பெண் பிறதெய்வத்தைத் தொழாமல் தன்கணவனையே தெய்வமாகத் தொழுது “மழைபெய்” என்று சொன்னால் மழை பொழியும் எனத்திருக்குறள் அக்காலப் பெண்டிரின் பண்பை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

விருந்தோம்பல் அக்காலத் தமிழ் மக்களிடையேயிருந்த சிறந்த பண்புகளிலொன்றாகும். தமிழ் மக்களுள்ளும் பெண்களே விருந்தோம்பலிற் சிறந்துவிளங்கினர். இதேபோன்று வருங்காலப் பெண்டிரும் வாழவேண்டுமென்பதை உணர்த்தும் பொருட்டு விருந்தோம்பலை நன்குணர்ந்தவளே சிறந்த வாழ்க்கைத்துணைவியாக முடியுமென்று திருக்குறள் வலியுறுத்திக் கூறுகிறது. உலகிலேயுள்ள ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் அடக்கம் வேண்டும் என்று கூறுகிறது திருக்குறள். ஆனால் ஆண்களைவிடப் பெண்களே கூடிய அடக்கமுடையவராகத் திகழல் வேண்டுமென்பதையும் எடுத்துக் காட்டாமலில்லை.

அக்காலத் தமிழன்னையரே தனயனின் பெயரிற்கும், புகழுக்கும் காரணஸ்தராகத் திகழ்ந்தனர் என்பதை நாம் பழையநூல்களைக் கொண்டறியலாம். ஒருநாட்டின் சீரிய செல்வங்களே இளைஞராவர். அத்தகைய செல்வங்களின் பொறுப்பாளராகத் திகழும் பெண்களின் வீரத்தைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறது திருக்குறள்.

இப்படியாகப் பெண்களுக்குப் பொருந்தும் எல்லாவகையறங்களையும் உணர்த்தும் ஒப்பற்ற உலகநூலாகிய திருக்குறளின் சிறப்பை எம்மால் எடைபோட முடியாது. இத்தகைய மாண்புமிக்க அறங்களையே திருக்குறள் பெண்களுக்கு நல்லறமாகப் போதிக்கிறது. ஆகவே பெண்களாகிய நாம் திருக்குறள் காட்டும் நன்னெறிப்பாதையைப் பின்பற்று வோமாக.

தி. நாகேஸ்வரி
S. S. C. “C”

இளமைப் பருவம்

மனிதன் தன் வாழ்விலே சந்திக்கும் மிகமுக்கியமான பருவம் இளமைப்பருவமே யாகும். அஃது ஒருவனது வாழ்விலே ஒரேயொரு முறைதான் வரும். அதைச் சரிவரப் பயன்படுத்தாதவன் மனிதனல்லன். இளைஞர்களே வருங்காலப் பெருமக்கள். அவர்கள் கையில் தான் உலகத்தின் கதி தங்கியிருக்கின்றது. அவர்களிடம்தான் தற்போதைய தலை முறையினர் முழுப்பொறுப்பையும் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றுப் போவர். இளமைப் பருவம் மனிதனின் வாழ்வில் மறக்கமுடியாததொன்றும்.

இளமைப்பருவம் நீங்கும் முன்னரே நாம் கற்கவேண்டியவற்றைக் கற்றுத் தேறவேண்டும். நாம் நம்முடைய வருங்கால வாழ்க்கையில் ஏற்படும் இன்னல்களையும் துன்பங்களையும் எதிர்த்து வெற்றிபெறுவதற்கு இப்பொழுதே நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஐந்தில் வளைந்தாற்றானே ஐம்பதில் வளையும். நமது இளமைப் பருவத்தை இறைவன் நமக்களித்த பெரும் பாக்கியமாகக் கருதவேண்டும். அதை நேரான வழியில் உபயோகப்படுத்துவதில்தான் நமது வருங்காலவெற்றி தங்கியிருக்கிறது. அதற்கு நாம் இப்பொழுதே திடமான லட்சியங்களும், உயர்ந்த குணங்களும் நமது பசிய மனத்தில் பதியவைக்கவேண்டும். “இளமையிற் கல்” என்பது நமது தமிழ் முதாட்டியின் வாக்கு. ஏட்டுக்கல்வி மாத்திரமன்றி, கற்கவேண்டிய யாவற்றையும் கற்பது இளமை யிலேயாகும். நாம் இளமையிற் கைக்கொள்ளும் தன்னம்பிக்கை, தளரா ஊக்கம், உயர்ந்த இலட்சியம் முதலியவைகள்தாம் நம்மை வருங்காலத்தில் சிறந்த கீர்த்தியை யடைய உதவுகின்றன. பொறுமை, கோபம், தன்னம்பிக்கையற்றிருத்தல் முதலியவை களைக் கைக்கொண்டால் நாம் பிற்காலத்திற் கவலைப்படவேண்டி நேரிடும். தீயகுணங் களுக்கு நமது உளம் விளைநிலமாக இருக்கவிடலாகாது.

நமது இளம்பருவத்தை நாம் வீணாகக் கழித்து விட்டால் பின்னர் அதற்காக வருங்காலத்தில் வருந்தவேண்டிவரும். நாம் இளமைப்பருவத்தில் நல்விதையை விதைத் தால் தானே முதுமைப்பருவத்தில் அறுவடைசெய்ய இயலும். எறும்புகள்கூட மாரி காலத்திற்குவேண்டிய உணவைக் கோடைகாலத்தில்தான் சேர்த்துக் கொள்கின்றன. இளமையில் வீணாகும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நாம் திரும்பப் பெறமுடியாத பெரும்நட்டம் என்பதை உணரல் அவசியமாகும். ஆகவே நாம் நம்மிடையே மறைந்துகிடக்கும் பற்பல சத்திகளை இளமைப்பருவத்தில் வெளிக்கொணர முயலவேண்டும். “விளையும் பயிர் முனையிலே” என்பதை நினைந்து இளவயதிலேயே நாம் சிறப்புற்றிருக்க வேண்டும்.

சிலர் இளம்வயதினரை அனுபவமற்றவர்கள், சலனபுத்தியுடையோர்கள் என்று இகழ்ந்து கூறுவர். அவர்களுக்கு ஒருவாக்கியம். சரித்திரத்தைப் புரட்டுங்கள் என்பதேயாகும். அக்பர் தமது பன்னிரண்டாம் வயதில் முகலாயசிம்மாசனமேறி சற்றேனும் தளராது கஷ்டங்களை எதிர்த்து அவைகளைத் தோற்கடித்து ஆட்சியுரிய வில்லையா. ஏன்? தென்னாபிரிக்காவில் காந்திஜி தமது இருபத்தைந்தாவது வயதில் இந்தியர் உரிமைகளுக்காகப் போராடவில்லையா? உலகோர்புகழும் மாவீரர் அலெக் ஸாண்டர் தமது இருபத்தோராவது வயதில் உலகின் பற்பலநாடுகளைக் கைப்பற்ற வில்லையா? இவைகள் மட்டுமல்ல. விஞ்ஞான சாதனைகள்கூடப் பலர் தமது இளம்

வயதிலேயே வியக்கத்தக்க முறையில் நிலைநாட்டியிருக்கின்றனர். நியூட்டன் பூமிக்கு ஆகர்ஷணசக்தி இருக்கிறதென நிரூபித்தது தமது இருபத்துநான்காம் வயதிலேயாம். இருபத்தேழாம் வயதிலன்றே மார்க்கோனி 'ரேடியோ'வைக் கண்டுபிடித்து உலகம் இறும்பூதெய்தச் செய்தார். இருபத்தொன்பதாம் வயதிலேதான் 'பெல்' என்பவர் தொலைபேசியைக் கண்டுபிடித்தார். ஏன்? எமது அறிஞரான விவேகானந்தர் தமது இளம்வயதிற்குளே அமெரிக்காவிலுள்ள சிக்காகோவில் நடந்த சர்வசமய மாநாட்டிற்குச் சென்று இந்தியாவிற்குப் பெரும்புகழ் ஈட்டினார்.

எனவே இளமைப்பருவத்தில் ஏற்படும் சிறு சிறு தோல்விகளைக்கண்டு அதைரியப் படாது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் வெற்றிகாண நற்குணப்படைகளைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். வருங்கால வெற்றிக்கு இப்போதே நாம் அஸ்திவாரமிடல் வேண்டும். 'காலந் தவறிந் யாவும் தவறும்' என்பது பெரியோர் வாக்கு. ஆகவே நாம்யாவரும் பருவத்தே பயிர் செய்துகொள்வோமாக!

து. கருணையானந்தன்
S. S. C. "A"

பச்சை மனிதன்

உலகில் ஒவ்வொரு மிருகமும் நேரிலோ வேறுஎவ்விதத்திலோ தன் சீவியத்திற்கு வேண்டிய சக்திக்குத் தாவரங்களிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. ஆனால் ஒரு செல்லினில் ஆக்கப்பட்ட தம்மிலே தங்கியிருக்கும் சிலமிருகங்களும் உள்ளன. இவைகளிலுடைய உடலில் தாவரங்களைப்போல் சக்தியைப் பெறுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் பச்சயம் என்ற ஒருபொருள் உண்டு. தாவரங்களின் அசைவு அவசியமற்றுப் போனதற்கு அவைகளிலுள்ள பச்சயம் என்ற பொருளே காரணம். மிருகங்கள் மற்றைய உயிர்களின் மேல் தங்கியிருப்பதின் காரணத்தினால் அசைவின் அவசியமேற்பட்டது.

இந்த அசைவும் இத்துடன் கூடிய வேறுதொழில்களும் அதிக சக்தியின் தேவையை உண்டாக்கின. மிருகங்கள் பச்சயத்தை இழப்பதினால் தம்சுதந்திரத்தை இழந்தன மட்டுமல்ல, தங்களுடைய தேவைகளையும் திருப்திசெய்ய முடியாதநிலைக்கு ஆக்கிவிட்டன.

சிறிய மிருகங்கள் என்று சொல்லப்பட்டு வரும் சில பக்டீரியாக்களும், பூக்கிளினுக்களும் அனேகமாக தாவரத்தின் தன்மையை ஒத்திருக்கின்றபடியினால் சுதந்திரமாகவே வாழ்கின்றன. பச்சை கைட்டு போன்றவை தங்கள் உடலோடு சில சிறு தாவரங்களைச் சேர்த்து ஓர் அளவுக்காவது வெளி உணவுப் பொருள்களில் தங்காமல் வாழ்கின்றன. இப்படிச் சிறிய மிருகங்கள் பல தங்கள் உணவைத் தாமே தயாரிக்கின்றன. ஆனால் நான் முன் சொன்னதுபோல் முன்னேற்றமடைந்தவை என்று சொல்லப்படும் எந்த மிருகமும் தன் உணவைத் தானே தயாரிப்பதில்லை.

பச்சயத்தை இழக்காதிருந்தால் மனிதன் எப்படியிருப்பான்? இருக்க முடியுமா? சடுதியாக உலகிலே தொடர்பற்ற உயிரினங்கள் உண்டாவதை நாங்கள் அறிவோம். பரம்பரையை ஒத்திராத சில உயிரினங்கள் எக்காரணம்பற்றியோ சடுதியாக உற்பத்தியாவது வழக்கம். இப்படி உற்பத்தியானவை தம்மைப்போல் தொடர்ந்து உற்பத்தி செய்வதும் அறிந்த உண்மை.

இதுபோலவே பச்சயத்தை உண்டாக்கித் தனக்குவேண்டிய சக்தியைத் தானாகவே தயாரிக்கும் உணவிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளும் சக்திப்படைத்த ஒருமனிதன் சடுதியாகவோ ஆறுதலாகவோ உற்பத்தியாகக்கூடும் என்ற நிலைமையை நாங்கள் தள்ளிவிடமுடியாது. எங்கள் இரத்தத்தில் இருக்கும் கிமோகுளோபின் இரசாயனக் குணத்தில் பச்சயத்தை ஒத்திருப்பது நான் கூறும் நிலைமையைச் சான்றுபடுத்தக்கூடும்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு பச்சை மனிதன் எவருடைய கற்பனைக்கும் எட்டாமல் இருப்பான் என நான் நம்பவில்லை. ஆனால் தன் உடலின் தோலின் இருக்கும் பச்சயத்தைக் கொண்டு தயாரிக்கும் உணவிலே தங்கியிருக்கமுடியுமா? ஒரு சாதாரண தாவரம் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எவ்வளவு உணவு தயாரிக்கின்றது. அதனுடைய தொழில்களுக்கு எவ்வளவு சக்தி தேவைப் படுகின்றது. சாதாரணமனிதனுக்கு எவ்வளவு சக்தி தேவை என்ற உண்மைகளைக் கணித்துக்கொண்டால் இக்கேள்விக்கு ஓரளவு பதில் கூறிவிடலாம்.

ஆயிரம் சதுரஅங்குலப் பரப்புள்ள ஒருதோல் ஒரு மணித்தியாலத்தில் .05 அவுன்ஸ் சர்க்கரை தயாரிக்கமுடியுமென்று நாம் எடுத்துக்கொள்வோம். மனிதனின் வெளிப்படுத்தக்கூடிய உடலின் பரப்பு 2,600 ச. அங்குலம். இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டால் பச்சை மனிதன் தன் உடலைக்கொண்டு .13 அவுன்ஸ் சர்க்கரை ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு அல்லது ஒவ்வொரு 12 மணித்தியாலத்திற்கும் தயாரிக்கமுடியும் இந்த 1.5 அவுன்ஸ் உணவில் 160 கலோரி சக்தி உண்டு. 160 கலோரி சக்தியைக் கொண்டு மனிதன் தன் நாளாந்த தொழில்களையும் வளர்த்தியையும் நடாத்திக் கொள்ளலாமா?

ஒரு சாதாரணமனிதன் தான் ஓய்வாக இருக்கும்பொழுது 1500 தொடக்கம் 1800 கலரிவரை சக்தியை உபயோகிக்கின்றான். இதைவிட ஒவ்வொரு கூடியதொழிலுக்கும் 500 கலோரிகள் தேவைப்படும். ஆனால் அதிக வேலைசெய்யும் மனிதனுக்கு 2000 அதிகக் கலோரிகள் தேவைப்படும். ஒரு மனிதனுக்குச் சாதாரணமாக நாளாந்தம் 2000 கலோரி தொடக்கம் 4000 கலோரிவரையும் தேவை.

இதில் ஆகக்குறைந்த கலோரி அளவை என்கற்பனை மனிதனுக்குத் தேவையாக எடுத்துக்கொண்டால் அதிகம் பிழையிருக்கமாட்டாது. எனென்றால் தனக்கு வேண்டிய உணவைத்தயாரித்து விட்டாரென்றால் உணவிற்காக அலையும் பணத்திற்காகக் கஷ்டப்படவும் தேவையில்லை.

இவர் முதலாவதாகச் செய்துகொள்ளக் கூடியது என்னவென்றால் தன் ஆடைகளைக் கழற்றிக்கொண்டு தன்னுடைய வெளித்தோலின் பரப்பை சூரியவெளிச்சத்துக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடிய அளவு வெளிப்படுத்துதல். இவருடைய சுற்றூடலும் உஷ்ணமான சுவாத்தியத்தைச் சேர்ந்திருந்தால் என்கற்பனைக்கு உயிர்கொடுத்தது போலாகும். இந்த நிலையில் என்கற்பனை மனிதனுக்கு வெளியிலிருந்து கரிவாயு, பிராணவாயு, நீர், தாதுப்பொருள்கள் இவைபோன்றவையே தேவை.

ஆனால் நான் எடுத்துக்கொண்டபடி பச்சை மனிதன் 1.5 அவுன்ஸ் சர்க்கரையைத் தான் தயாரிக்கமுடியும். இது 2000 கலோரிக்குப் பதிலாக 160 கலோரியையே கொடுக்கும். என் பச்சைமனிதன் தான் தயாரிக்கும் உணவை நம்பியிருந்தால் பட்டினியால் இறந்தே ஆகவேண்டும். இந்த மனிதன் சீவிப்பதென்றால்தான் உணவுதயாரிக்கும் சக்தியைக் கூட்டிச் செலவுசெய்யும் தொழில்களைக் குறைத்தால் சுதந்திரவாழ்வு வாழமுடியும்.

உணவு தயாரிக்கும் சக்தியைக் கூட்டுவதற்குத் தன்தோலின் பரப்பை இருபது மடங்கு கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். 2,600 ச. அங்குலத்தை 52000 ச. அங்குலமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். பரப்பைக்கூட்டும் நோக்கமாக கனத்தைக் கூட்டிப் பயனில்லை. ஆகையினால் தாவரத்தின் இலைகளைப் போல் மிகவும் மெல்லிய தட்டையான அவயவங்களை உண்டுபண்ணுவதே சர்க்கரைசெய்யும் தோலின் பரப்பைக் கூட்டும்.

இந்தவிதமான அவயவங்கள் பச்சை மனிதனின் அசைவுக்குத் தடையாக இருக்கும். தடையை நிவர்த்திசெய்வதற்காக அசைவைக் குறைக்க சக்தியின் செலவு குறைகின்றது. அசைவு நின்றது. நீர் தாதுப்பொருள்கள் எடுப்பதற்காக நிலத்தினுள் சில அவயவங்களைச் செலுத்துகிறான். உணவுக்குழாய்க்கும் இருதயத்திற்கும் பதிலாகத் தண்ணீரும் தாதுப்பொருள்களும் அனுப்பும் குழாய்கள் உண்டாகின்றன.

இப்பொழுது தனக்குவேண்டிய உணவுப்பொருள்களைத் தானே சேகரித்து வேண்டிய சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்கிறான். இப்படிமாறுபட்ட மனிதன் இன்னமும் ஒரு மனிதனாகவோ அல்லது மிருகமாகவோ இல்லை. ஆனால் ஒரு முன்னேற்றமடைந்த தாவரத்தை ஒத்திருக்கிறான் என்பது சொல்லாமலே தெரியும். ஆனால் தானாகவே தன் உணவைத் தேடிக்கொள்ளும் மனிதனை உண்டுபண்ணுவதற்கு நான்கொடுத்த முறைகள் அவ்வளவு கஷ்டமானவையல்ல. இருந்தும் மனிதனுக்கும் தாவரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடோ மிகப்பெரிது. இந்தப் பெரிய வேறுபாட்டை உண்டாக்கியது பச்சய மன்றி வேறென்றும் இல்லை என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. இதன் சத்தியே மிகப் பெரிது.

R. சரஸ்வதி
(S. S. C.)

இன்பத்தின் எல்லையிலே நான்கு நாட்கள்

“ஒரு நாட்டைப்பற்றியோ, மக்களைப்பற்றியோ, சுவையான விஷயங்களைச் சாதாரணமாகப் புத்தகங்களிலே படித்துத் தெரிந்துகொள்வதிலும் பார்க்க, அவற்றை அனுபவத்தில் பிறருடைய கூட்டுறவால் தெரிந்துகொள்ளுதல் சிறந்ததாகும். “இந்தியாவில் மகாபலிபுரத்தில் என் அனுபவங்களைச் சொன்னால்.....” என்றெல்லாம் எனது தமிழாசிரியர் பிரயாண இலக்கியத்தைப்பற்றி உரை நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தார். நானும் உலகிலுள்ள பல இடங்களை என்கற்பனைத்திரையில் ஓடவிட்டேன். திடீரெனத் திரை அறுந்தது. “இலங்கையிலே பல முக்கியமான-ஒவ்வொருவரும் பார்க்கவேண்டிய இடங்களிருக்க, பிற உலகங்களைப்பற்றிச் சிந்தனை ஏன் செய்யவேண்டும்” என எண்ணியவாறு நான் எப்பொழுது அன்னிடங்களையெல்லாம் பார்ப்பேன் எனக்கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் வகுப்பறையில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

“பழம் நடுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோல” ஓர் ஆசிரியர் வந்து தாம் ஓர் இலங்கைச் சுற்றுப்பிரயாணத்தை ஏற்பாடு செய்திருப்பதாயும் விரும்பியவர்கள் அப்பிரயாணத்திற் சேரலாமெனவும் கூறினர். நானும் என்னைச்சார்ந்த அனேக நண்பர்களும் பெற்றோரின் அனுமதியுடன் பணத்தை அவ்வாசிரியரிடம் கொடுத்தோம். அவர்கள் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்தனர். எல்லோரும் ஒரு குறிப்பிட்டநாளில் பிரயாணத்தைத் தொடங்குவது எனத்தீர்மானித்தனர்.

கால் மண்டபத்தையும் பார்த்தோம். புத்தகத்திற்படித்த இலங்கைச் சரித்திரத்தை இவை எடுத்துவிளம்பின. தற்பொழுது அங்கு கிட்டத்தட்ட நூறுகால்களே உள. மற்றவை யெல்லாம் காலத்தால் விழுங்கப்பட்டுவிட்டன.

போகும்பொழுது இரவுச்சாப்பாட்டை ஓரிடத்தில் முடித்துக்கொண்டு இரவு 12 மணிக்கு கொழும்புமாநகரைப் போய்ச்சேர்ந்தோம். அங்கு இரவுக்கும் பகலுக்கும் வித்தியாசம் காணப்படவில்லை. எங்கும் ஒளிமயம். கொழும்பில் எங்களுக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருந்த “சரஸ்வதிமண்டபத்தில்” அன்றிரவைக் கழித்தோம். மறுநாள் வெள்ளிக் கிழமை காலை ஆறுமணிக்கு எழுந்து முக்கியமான இடங்களைப்பார்க்கத் தயாரானோம். முதலில் கொழும்புத் துறைமுகத்திற்குச் சென்றோம். சிறிதுநேரம் அங்கு தங்கிவிட்டு வாணொலிநிலையம், பாராளுமன்றம், ஏரிக்கரைப் பத்திரிகைநிலையம் முதலியவற்றைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். நண்பகல் 12 மணிக்கு மிருகக்காட்சிசாலையைச் சுற்றிப்பார்த்த பின் நூதனசாலைக்குப்போக முற்பட்டோம். பிற்பகல் நான்குமணிக்கு “ரஷ்யகைத் தொழிற் பொருட்காட்சி”யைப் பார்க்கச்சென்றோம். அங்கிருக்கும் ஒவ்வொருபொருளும் என்னை வியப்படையச்செய்தது. அவற்றுள் கடந்தமாதம் ரஷ்யா அனுப்பினமாதிரியான ஊர்தி (Rocket) யொன்றைக் கண்காட்சிக்கு வைத்திருந்தனர். இப்படியே அற்றைப் பொழுது கழிந்தது. அன்றிரவும் சரஸ்வதிமண்டபத்திலேயே கழிந்தது.

மறுநாட் சனிக்கிழமை காலை கண்டிக்குப் போகப்புறப்பட்டோம். போகப்போக எங்கும் மலைகளே தென்பட்டன. அவற்றின் இயற்கை வர்ணனையை ஆயிரம் நாக்குகள் படைத்த ஆதிசேஷனாலும் வர்ணிக்க முடியாது. இயற்கையன்னை எங்கும் தாண்டவ மாடினாள். பேராதனைப் பூந்தோட்டத்தைப் பார்த்தோம். ஒவ்வொருவரும் தன்னை மறந்து நின்றனர் அதன் அழகிலே. அதைச் சுற்றி மகாவலிகங்கை பாய்ந்துகொண்டிருப்பது பூந் தோட்டத்தின் அழகைப் பன்மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தது. மனமில்லாமல் அதை விட்டுப் பிரிந்து கண்டியிலுள்ள தலதா மளிகைக்குச் சென்றோம். அன்றிரவை ஒரு பாடசாலையிற் கழித்தோம்.

எல்லோராலும் புகழப்படும் “தம்புல” குகைக் கோயிலுக்குக் கஷ்டப்பட்டு ஏறிச் சென்றோம். கஷ்டப்பட்டு ஏறிவந்த எங்களைச் சார்தமே உருவான புத்தர் வரவேற்றார். தனிக் கற்பாறையைக் குடைந்தெடுத்து பல புத்த சிலைகளை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். வத்தகாமினி அபயன் என்னும் அரசனால் ஏவப்பட்ட (தெய்வச்) சிற்பிகள் செதுக்கிய நூற்றுக்கணக்கான மிகப்பெரிய புத்த சிலைகள் அங்குள. தனி மலையைக் குடைந்தே அவ்வாறு செய்திருக்கின்றார்கள். ஐந்து குகைகளில் மத்திய குகையில் தனிக் கல்லாலான 48 அடி நீளமுள்ள புத்தர்சிலை யொன்று அனந்த சயனத்தில் இருக்கின்றது.

தந்தையைக் கொன்ற தனயன் தம்பிக்குப் பயந்து தப்பியோடிக் கட்டிய கோட்டையே சிகிரியாவாகும். தனிக் கற்பாறையின் மேல் ஏறிக்-கட்டினான் ஒருவித உதவியுமில்லாமல். நாங்களே ஏறுவதற்குப் பல இலகுவான வழிகள் அமைந்திருந்தும் ஏறுவதற்குக் கஷ்டப்பட்டோம். ஆனால், காசியப்பன் ஏறும்பொழுது அப்படிப்பட்ட இலகுவான வழியே கிடையாது. காசியப்பா, வாழ்க உன் வீரம்! மேலே ஏறிச்சென்ற நாங்கள் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக அழியாமல் இருக்கும் ஒவியங்களைப் பார்த்து வியப்படைந்தோம்.

புத்தசமயத்தை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்த மகிந்தனைத் தீசன் சந்தித்த இடத்தைப் பார்ப்பதற்காக 1800 படிகள் மேலே ஏறிச் சென்றோம்; பார்த்தோம். மூன்று சிகரங்களையுடையதாயிருக்கின்றது இம் மலை. இப்படியாகப் பல இடங்களுக்குச் சென்று அவ்விடங்களை நன்றாக அறிந்துகொண்டபின் சந்தோஷத்தோடு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்.

கோ. சங்கரன்,
Prep. S. S. C.

Old Students Lunch

Jaffna had had a galaxy of leaders and men of culture, of whom any country could be proud, said Mr. S. Ambikaipakan, Principal Vaidyeshwara Vidyalaya, Jaffna, presiding at the annual lunch of the Old Boys' Association on Sunday.

The lunch was held in the college hall, and more than 200 participated. The chief guests were Mr. A. T. Durayappah, Jaffna Mayor, and Dr. (Mrs.) Durayappah.

The principal, welcoming the Mayor and his wife referred to the close association the Mayor's family had with that College. That lunch, therefore, served in a way as a post-nuptial party to Mr. and Mrs. Durayappah.

The principal referred to the great services the young Mayor was rendering to the town, and assured him of the co-operation of the school and its old boys in all that the Mayor might undertake to make the city beautiful. The effort he was making to improve the town its sanitation and health deserved praise and support.

NOBLE WORK

The Mayor was not a day too soon, said the principal, in his effort to complete the Public Library building. That was a noble work of immense value to the Tamil people. He trusted that the library would serve as a centre for propagating knowledge among present-day youths about the achievements of the Tamils and of their great leaders and literary men.

Jaffna had a galaxy of leaders and men of culture of whom any country could be proud. The great men sprung of the Pon-nambalam family, from Sir Muttucumaraswamy to that scholar of international fame, Dr. Ananda Coomarasamy,—and eminent scholars like Arumuga Navalar, C. W. Thamothersampillai, Kanagasabaipillai Visuvanathapillai and a host of others — should be honoured and

their memories cherished by having their portraits adorn the walls of the Library so as to inspire future generations to greater achievements.

A DIFFERENCE

The present generation he was pained to say was hardly aware of the greatness of culture history and of the achievement of their forbears. It should be the special concern of the Library to disseminate all that knowledge by providing the necessary material.

That did not mean they should shut out knowledge of the rest of the world. What he would like to stress was that this Library should specialise in all that concerned the Tamils, their literature, history and civilisation. He hoped that the Library would be an accomplished fact very soon.

Mr. Durayappah said that he was no stranger to that College, with which his family had the close connections. He congratulated the principal and the college on the vast improvements achieved during the last ten years.

His achievements as Mayor, to which the Principal made reference, he said were all possible because of the co-operation of the members and the public.

The Library building, he said, would be completed and opened before the end of this year. There was the other project, the stadium for which they had already collected Rs. 12,000 and a start would soon be made with that project. He hoped for all support from the schools for this project.

He wished the old boys and the school all success.

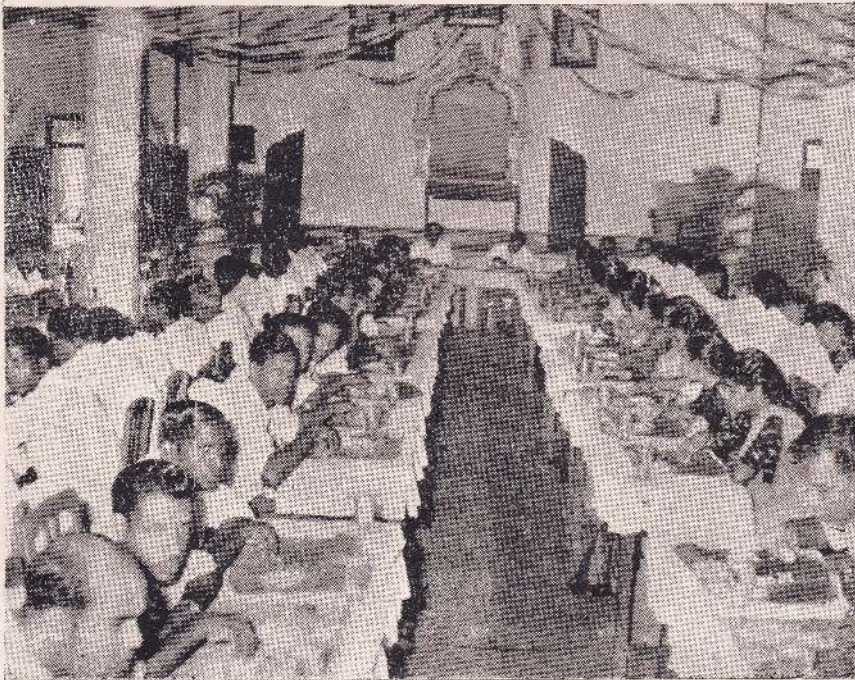
Mr. W. S. Senthilnathan, Secretary of the O.B.A. proposed a vote of thanks.

(Ceylon Daily News, 15-7-59.)

Old Students' Lunch

Chief Guest Speaking at the Lunch

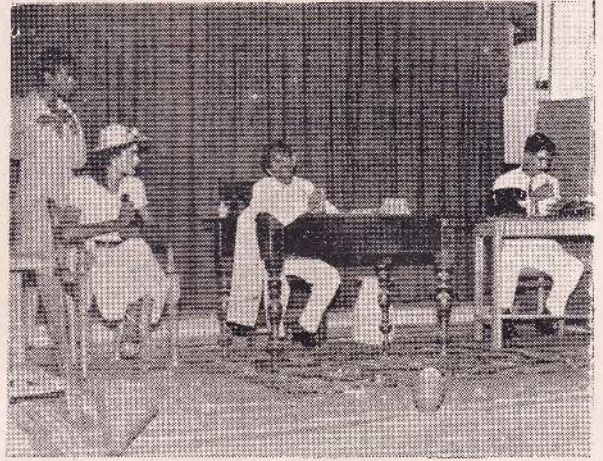

Lunch in Progress

H. S. C. & S. S. C. Annual Social

Chief Guest Speaking

A Scene from the English play
"The Editor's Word is Final"

A Scene from "Sangily"

Principal Welcomes Swami Nisreyasanandaji

Mr. Chairman, Revered Swamijis and Friends :

It gives me great pleasure to welcome Swami Nisreyasanandaji to our midst. He was the head of this School thirty two years ago and he left a deep impression on those with whom he came into contact through his spirit of service, devotion to duty and deep piety. I was then a student at Jaffna Hindu College but had to come to know the Swami and the Ramakrishna Mission through our good friends Mr. C. Mylvaganam and Kalaipulavar Navaratnam.

Swami Nisreyasanandaji was then a Bramacharin and worked heart and soul for the welfare of this institution. In those days he had dreams of a great future for this institution.

I have had the good fortune of meeting him occasionally in Madras and then he used to make kind inquiries of the progress of the institution. We have been longing him for the day when he would visit this Vidyalaya. It was during the last April holidays that I suggested to Swami Prematmanandaji to invite Swami Nisreyasanandaji to Ceylon and I am glad that my suggestion has borne fruit so quickly. It is our desire that the Mission authorities should invite such distinguished personalities from time to time so that their visit may remind us of the eternal verities of life.

After the Swami left Ceylon he has served the Ramakrishna Mission in various capacities. He had been the head of the Ramakrishna Mission centre at Vizagapatnam, the editor of Prabuddha Bharata and the Warden of Vivekananda College, Madras. He has also gone on lecture tours to Paris and Fiji.

Recently I heard from one of his brother monks who was on a tour of Ceylon an incident which bring out very well his spirit of service. The devotee who was chiefly responsible for the opening of the Mission centre at Vizagapatnam had contracted Tuberculosis and people—even members of his family—were afraid to go near him. This Swamiji, against all medical advice, attended on him and nursed him. Today the grateful members of this family daily perform worship to the photo of the Swamiji.

When we were thinking of a suitable person to preside over this function the name of Mr. P. Srisikandarajah immediately came to our mind. He has taken an active interest in religious and social activities, and it is a pleasure to work with him as he has a high sense of duty. We have great pleasure in having Swami Prematmanandaji in our midst. He is working hard to widen the scope of the Mission activities in Ceylon. President Rajendra Prasad will be laying the foundation

stone for the Cultural Centre on the 17th of this month towards which the Indian Government has given a handsome donation. We are sure that this centre will promote better understanding between India and Ceylon.

We thank you all for your presence.

பூமத் சுவாமி நிஸ்ரேயசானந்தா அவர்கள்

எமது கல்லூரிக்கு எழுந்தருளியபோது

அவர்களை வரவேற்றுப் பாடிய

வரவேற்புப்பா

5-6-59

பல்லவி

நீணிலந் தொழுதிடும் — நிஸ்ரேயஸானந்தாஜீ
நிறை மொழி முனி வருக — அடி பணிந்தோம்.

அ. பல்லவி

ஊனினை உருக்கிடும் உள்ளொளிபெற மேவி
உத்தம போதனை உலகினிற்கோதும் யோகி.

சரணம்

1. பார்புகழ் பூரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைப் போற்றி
பண்பெழிற் “பிரபுத்த பாரதம்” ஓங்க ஆற்றி
சீர்பெறும் பாரிஸ், மோரிஸ் தேசத்தில் ஞானம் நாட்டி
சென்னை விவேகானந்தா சிறந்திடச் சேவை கூட்டி.
2. ஈழமெங்கும் சமய ஞானம் துலங்க வந்து
ஈசன் கருணை வெள்ளம் இதயம் வழியத் தந்து
நாளிள வைத்தீஸ்வர நன்னிலையமைந்து
நன்று முன் இங்கு தந்த நல்ல தொண்டை நினைந்து.

வித்தியாலய மாணவர் கலை விருந்து

— அஜஸ் —

ஆர்வம்மிக்க ஆசிரியர்களும் உற்சாகம்நிறைந்த சில மாணவர்களும் அயராது உழைத்தால் எத்தனையோ நல்ல காரியங்களைச் சாதித்து விடலாம். இந்த உண்மை சென்ற திங்கட்கிழமையன்று மாலைவைத்தீசுவர வித்தியாலய ஏச். எஸ். எல். எல். மாணவர்களின் ஆண்டு வைபவத்தின்போது பிரத்தியட்சமாயிற்று.

சுவையான சிற்றுண்டி விருந்தின்பின்னர் மாணவர் சங்கத் தலைவர் திரு. ஆர். பத்மநாபன் தலைமையில் யாழ்ப்பாணப்பகுதி என்ஜினியர் திரு. எம். கார்த்திகேசன் மாணவர்களின் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்பதுபற்றி அரியதோர் அறிவுரையாற்றினார். தன்னடக்கமும், கட்டுப்பாடும், ஒழுக்கமும், விடாமுபற்சியும் மாணவர்களின் பூஷணங்கள் என அவர் குறிப்பிட்டு இலட்சிய வாழ்வின் அவசியத்தை வற்புறுத்தினார். நாட்டின் பொருளாதாரம் மிகவும் மோசமடைந்து வருவதுடன், வேலையில்லாத்திண்டாட்டமும் பெருகிவருவதால் மாணவர்கள் அரசாங்க சேவையே கதி மோட்சம் என்பதை மறந்து தொழில் துறையில் ஈடுபட்டு உழைக்க வேண்டுமென அவர் யோசனை கூறினார். மாணவிகளும் தமிழ்ப் பண்பைக் கைவிடாமல் பெண்குலத்தின் பொன் விளக்குக்களாக மிளிர் வேண்டுமெனத் திரு. கார்த்திகேசன் தெரிவித்தார். வீதிகளையும், பாலங்களையும் பெரிய கட்டடங்களையும் அமைப்பதற்கு மேலான யோசனைகளைக்கூறும் என்ஜினியர் மாணவர்களின் எதிர்காலம் எப்படி அமையவேண்டுமென்பது பற்றிக் கூறிய உருப்படியான நகுத்துக்கள் அனுபவ உண்மைகளாக மிளிர்ந்தன.

அவ்வப்போது அறிஞர்களையும் பெருமக்களையும் அழைத்து வித்தியாலய மாணவர்களுக்கு அறிவு விருந்தாட்டிவரும் அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன், திரு. கார்த்திகேசனுக்கு நன்றி கூறியதுடன் ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பையும் மாணவர்களின் ஊக்கத்தையும் பெரிதும் பாராட்டினார். மாணவர் சங்கச் செயலாளர் திரு. அ. ஆனந்தக் குமாரசுவாமி சங்கச் சார்பில் அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்தார்.

இப்படியான வைபவங்களின்போது மாணவர்கள் நாடகங்கள், ஆடல்பாடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை அளித்துச் சபையோரை மகிழ்விப்பது வழக்கம். வலிவும் வனப்பும் மிக்க மாணவன் எஸ். அரியராஜாவின் உடற்பயிற்சிச் சாதனைகளும், ஜி. சிவசங்கரனின் ஜாலவித்தைகளும் சபையோருக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டின.

ஆங்கில நாடகம்

ஆங்கில நாடகங்கள் எழுதுவதில் கைவந்த திரு. லனரோல் எழுதிய 'பத்திரிகை ஆசிரியரின் தீர்ப்பே முடிவானது' (The Editor's Word is Final) என்ற ஆங்கில நாடகத்தை மாணவர்கள் திறம்பட நடித்துச் சபையோரின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றனர். பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு வேம்பாகத் தோன்றும் விஷயங்கள் சந்தர்ப்பவசத்தால் கரும் பாகவும் மாறிவிடுகின்றனவென்பதை உணர்த்திவைக்கும் வகையில் நகைச்சுவைமிக்க அந்த நாடகம் அமைந்திருந்தது. பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், அவரின் காரியதரிசியாகவும், சேவகனாகவும், உதவியாசிரியராகவும் தோன்றிய மாணவர்கள் தத்தம் பாகத்தைக் கச்சிதமாக நடித்தனர். பத்திரிகையின் நிர்வாகிகளில் ஒருவரான பெண்டனியின் உடை

யலங்காரமும் இயற்கையான நடிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கன. எஸ். சண்முகநாதன், எம். நவரத்தினராஜா, எம். பூதரன், ஜி. சிவசங்கரன், எம். எம். மக்பூல் ஆகியோர் இதில் பங்குபற்றி நடித்தனர்.

தமிழ் நாடகம்

‘துரோகம் தந்த பரிசு’ என்ற தமிழ் நாடகம் சங்கிலி மன்னனின் நாட்டுப்பற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது. சங்கிலியன், பரநிருபன், காக்கைவன்னியன், அப்பாமுதலி, அமுதா, தயாளன் ஆகிய பாத்திரங்களை முறையே அ. கந்தசாமி, நா. பாலசுப்பிரமணியம், குருசுவாமி, சி. தம்பியையா, தெட்சனாமூர்த்தி, பரராஜசிங்கம் ஆகியோர் தாங்கி நடித்தனர்.

போர்த்துக்கீசர் சிறையிட்ட பின்னர் சங்கிலியன் தனது மனச்சாட்சியுடன் போராரும் உணர்ச்சிமிக்க கட்டமும், கைதிக் கூண்டில் நின்று வீராவேசத்துடன் பேசுவதும் நடிப்பின் சிகரத்தைத்தொடும் பகுதிகளாகும். ஏனையோரும் தாங்கள் மேற்கொண்ட பாகங்களை நன்கு உணர்ந்து நடித்துள்ளனர். ‘மங்கியதோர் நிலவிலே...’, ‘அந்தோ அந்தோ’ ஆகிய பாடல்கள் நெஞ்சை விட்டகலாதவை. விழுவிறப்பான இந்நாடகத்தை திரு. க. சொக்கலிங்கம் ஆக்கியுள்ளார்.

மாணவர்கள் மனம்வைத்தால் இப்படி எத்தனையோ நல்ல காரியங்களைச் சாதித்து முத்தமிழையும் வளர்க்கலாமன்றோ.

ஈழநாடு (21-11-59)

*

*

*

சதாதரிசன முறை

“உள்ளமானது காற்றில் அடிபட்டுத் தள்ளாரும் கப்பலைப் போல் அலைபடும்போது நம் உள்ளத்தில் தூங்கும் ஆண்டவனை எழுப்புவோமாக. எல்லாப் புயலையும் அடக்கும் வல்லமை அவனுக்கு உண்டு. நம்முடைய சித்தத்தில் உறங்கும் ஆண்டவனை எழுப்பி னோமானால் மரக்கலம் கஷ்டமின்றிச் செல்லும்.

உள்ளத்தை ஆண்டவனுக்குத் தந்துவிட வேண்டும். இதயத்தில் வேறு ஏதுமில்லாமல் காலியாக்கினல்தான் ஆண்டவன் அதைத் தன்கோயிலாக்கிக் கொண்டு குடியிருப்பான். அவனன்றி வேறுவிஷயம் இதயத்தில் இருந்தால் அவன் அந்த ‘ஒட்டுக்குடி’க்கு ஒப்பமாட்டான். முழு இதயத்தையும் துப்புரவாகத் தனக்குத் தரவேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். நம் இதயத்தை முற்றிலும் அவனுக்கே விட்டுவிட்டால்தான் நான் சொல்லும் சதா தரிசன முறையைக் கையாளமுடியும். தெய்வதரிசனத்துக்குச் சாராத விஷயங்கள் உள்ளத்தில் இருக்கலாகாது.

பகவானைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் முறையை நான் எல்லோருக்கும் உபதேசித்து வருகிறேன். இதைப்போன்ற சுகவாழ்க்கை வேறு கிடையாது. அதில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடு வேறு ஏதுமில்லை. ஆனால், இதை நான் உபதேசிப்பது மகிழ்ச்சிக்காக அல்ல. பயனை எதிர்பாராமல் பகவானிடம் அன்புசெலுத்த வேண்டும். அதைத்தான் அவன் விரும்புவது. அதுதான் நம்முடைய கடமை.

—துறவி லாரன்ஸ்.

Principal's Notes

The year 1959 has proved to be another dark year for Ceylon. The mounting disregard for law and order reached its climax in the assassination of the late Premier. This tragic event has opened the eyes of the people to the need for enforcing discipline in all walks of life. We hope that at least after this tragedy leaders will hesitate to play with such inflammable materials as race, religion and language.

Recent events have also brought about a change in the attitude towards denominational schools. Even such an ardent advocate of state schools as Mr. P. de S. Kularatne has come to realise the need to give a place for denominational schools. In his address to the Buddhist Congress he said, "We are aware that the proposal to take over assisted schools is not acceptable to every body in this Country. To do anything by force against any party's will is possibly not in keeping with our principles,.....yet several of these assisted schools are built on temple and church lands. It is naturally difficult for the state to take over such schools. That state schools are not so satisfactory is a point which we have already dealt with. Under such circumstances giving consideration to the present situation in the country when unity is very desirable, we feel we must express the view that it is not worthwhile to hurt the feeling of either the other religious communities or the members of our own faith."

In another statement Mr. Kularatne has stressed the need for providing a proper religious environment in schools. He said, "Teaching religion as a subject is not the same thing as giving education in a religious environment."

Mr. Dudley Senanayake also has expressed similar views: "Let us realise that what we mean by religion in education is not merely the teaching of a particular religion as a subject as in the case of Arithmetic or of Geography or of History. What we mean is education in an atmosphere pervaded by religion".

To implement his ideas, Mr. Dudley Senanayake has proposed a system of state denominational schools and assisted denominational schools, the latter catering only for the children belonging to the denomination that runs the school.

The decision of the University to continue English as the medium of instruction even to those who have been educated in the Swabasha is bound to create difficulties both to the staff and students. This decision has been taken for want of adequate staff and books for imparting instruction in the Swabasha. This is another instance of those in authority making drastic changes without forethought and sufficient planning.

The M. E. P. Government has raised two Privenas to University Status and provided funds for carrying on the work of fostering Sinhalese Language and Literature and Buddhist Culture. There is an agitation going on for similar status being given to Privenas situated in other parts of the country. That there is need for similar institutions for fostering Tamil Language and Literature and Hindu Culture will be accepted by right thinking people. The need of the Ceylon Hindus is greater since they have no Mutts as in India to foster their religion and culture. It is time that the Hindus took serious steps to raise one of their leading Colleges to University Status. In this connection we like to express our appreciation of the offer made by the authorities of Parameshwara College to place their institution at the disposal of the Hindu public for converting it into a Hindu University.

Our College has done well at the various examinations. Two of our students got through the G. C. E. (Adv. Level) in 1958 and another in 1959. They have qualified themselves for appearing for the B. Sc Examination of the London University. One of our students has gained admission to the Ceylon University and two have been referred at the H. S. C. Examination. We continue to do well at the S. S. C. and J. S. C. Examinations. One of our students got the second place at the N. P. T. A., J. S. C. Examination held in 1958 and he also won the prize for Tamil.

The staff has been strengthened by the addition of three teachers. Messrs K. Sivasubramaniam B. Sc., (Lond.), K. Vadivelu, Tamil Trained and Art Certificate and Miss Kathijumma Mohamed Ibrahim, (London Matriculation). Mr. C. Canthapillai and Miss P. SabaratnaSinghe have got through the Diploma in Education of the Ceylon University. Mr. S. Balasubramania Iyer is undergoing training at the Palaly Training College and Mrs. Y. Vamadeva is acting for him.

H. S. C. UNION

OFFICE BEARERS FOR THE YEAR

	1st TERM	2nd TERM	3rd TERM
<i>President :</i>	Mas. S. G. Sivam	Mas. K. Kanagaratnam	Mas. R. Pathmanathan
<i>Vice „</i>	Miss. S. Thangaratnam	„ M. Thavanathan	„ M. Sritharan
<i>Secretary :</i>	Mas. A. Kandasamy	„ A. Kandasamy	„ S. Thambyaiah
<i>Assist. „</i>	„ T. Markandu	„ S. Pararajasingham	„ K.E.Kalvalaiseyon
<i>Treasurer :</i>	„ M. Thavanathan	„ N. Balasubramaniam	„ N. Thanigasalam

I have great pleasure in submitting the report of the Union for the year 1959. The year under review was a very successful one. I give below a synopsis of the speeches and discussions we had during the course of the year.

SPEECHES

1. 'ஆசிரியரும் மாணவரும்'	— Mas. S. A. H. Idroos
2. '18 வயதில் வாக்குரிமை வழங்கல்'	— „ K. Kalvalaiseyon
3. 'இலங்கையில் நாம்'	— „ N. Balasubramaniam
4. 'திருக்குறள் ஒரு பொதுமறை'	— Miss S. Janaki
5. 'புதுமைப் பித்தன்'	— Mas. T. Kanagaratnam
6. 'Space Station'	— „ S. Tharmalingam
7. 'இன்றைய இலங்கை'	— Miss K. Kunamany
8. 'Bed Bugs'	— Mas. M. S. Jamaldeen
9. 'Uses of Atomic Medicine'	— Miss G. Saraswathy
10. 'Mechanisms of Rocket propulsion'	— Mas. S. Tharmalingam

DEBATES

1. “அயல்நாட்டுப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்தல் நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும்”.

ஆதரித்தோர்	—	மறுத்தோர்
செல்வன் S. பரராஜசிங்கம்	—	செல்வன் K. கல்வளைசேயோன்
செல்வி K. குணமணி	—	செல்வி S. தங்கரத்தினம்

2. “Democracy is not the most suitable form of Government for our country”.

Preposition	—	Opposition
Mas. T. Markandu	—	Mas. M. M. Makbool
„ S. Thambyaiah	—	„ M. Sritharan

3. “விபிஷணன் இராவணனின் உத்தம சகோதரன்”.

ஆதரித்தோர்	—	மறுத்தோர்
செல்வி K. குணமணி	—	செல்வி R. வரதலட்சுமி
செல்வன் K- நவரத்தினம்	—	செல்வன் S. பரராஜசிங்கம்

I am very happy to announce that the activities for the year closed with a grand social and a Variety Entertainment, where we presented two plays—An English Play—"The Editor's word is Final" and a Tamil Play—"தேராகம் தந்த பரிசு"—A magic show and a physical display. We are very thankful to Mr. M. Karthigesan, Superintending Engineer, Jaffna who was our chief guest on the occasion and delivered an inspiring speech on "The Future of our Students".

I will be failing in my duty if I do not thank Mr. K. Sockalingam, the author—director of our Tamil Play "தேராகம் தந்த பரிசு", for his very able direction and the interest he took in us, though he was not directly connected with our school.

I cannot help expressing my appreciation of the splendid manner in which our president so unostentatiously set about organising the social.

I thank our Patron and the Principal for the advice, guidance and encouragement they have given us at all times.

Before concluding I thank all the members of the union for the co-operation they gave me. I wish all our members a happy and prosperous new year.

S. THAMBYAIAH
Hony. Secretary

THE S. S. C. UNION ARTS SECTION

The following were the office bearers for the period :-

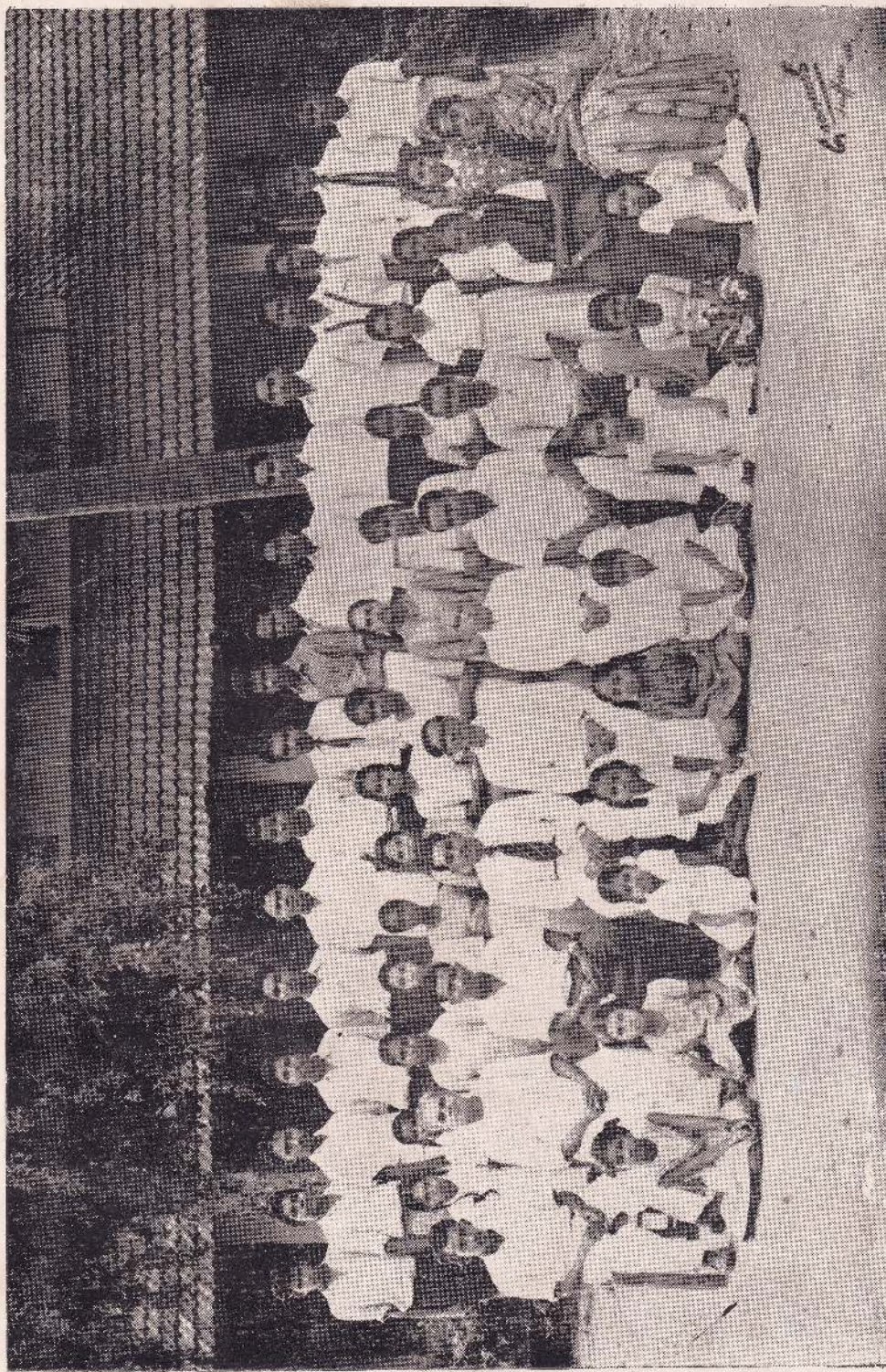
Senior President :- Mr. S. P. Thillairajah.

Junior President :-

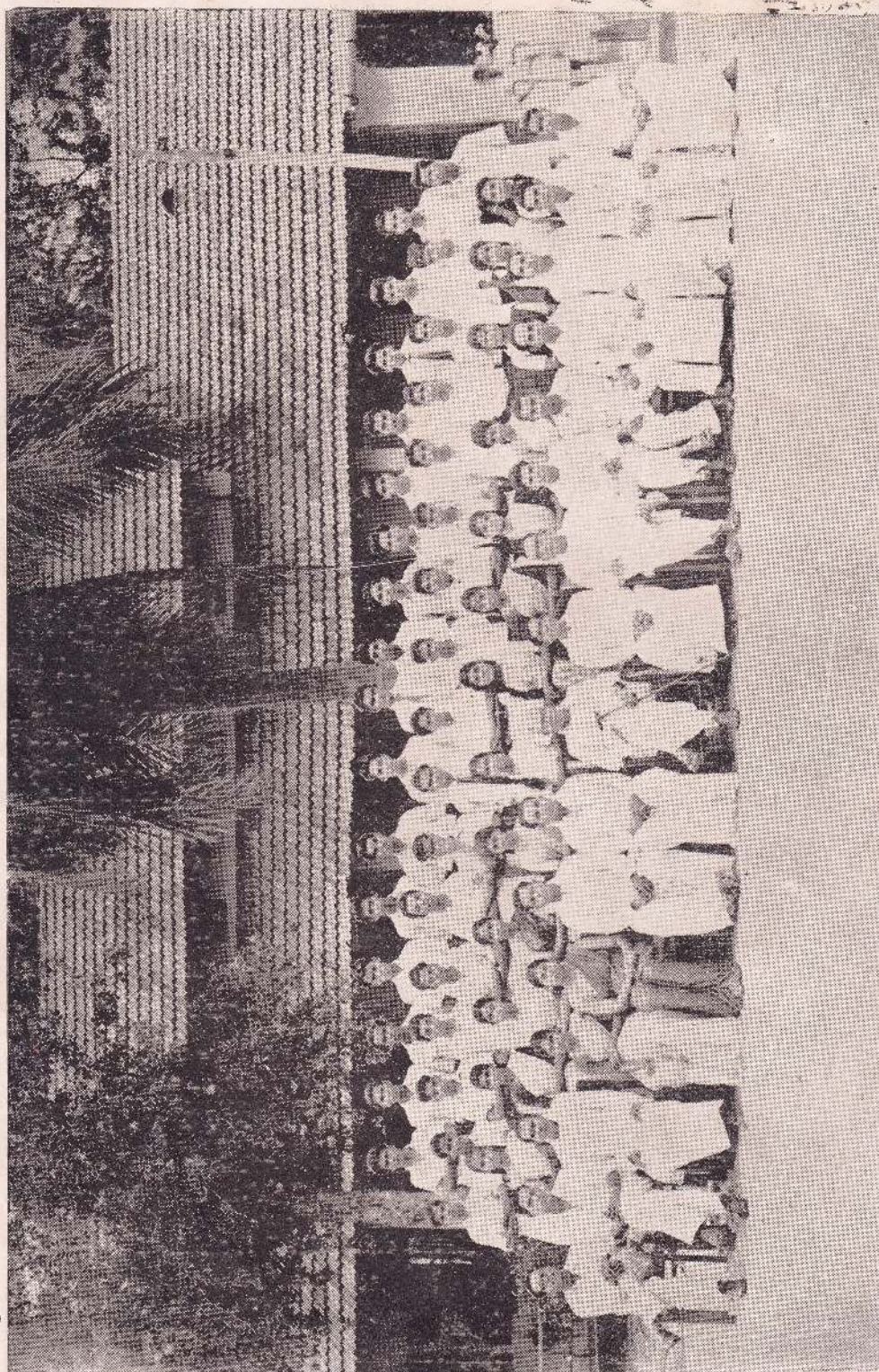
	1st TERM	2nd TERM	3rd TERM
English :	S. Nagarajah	M. S. Fatima	S. Palanisamy
Tamil :	S. Thillainathan	T. Amirthalingam	
Secretary : English	S. A. C. Inanoon	R. Arasaratnam	S. Seevaratnam
Tamil	K. Sabanayakam	P. Selvarajeswary	
Treasurer :	T. Kanageswary	T. Kanageswary	S. Packeijaluxmy
Editor :	M. L. Kaleel	R. Mangayarkarasi	R. Mangayarkarasi

It is with pleasure that I submit the report of our Association for the year 1959. Everyone of our meetings was well conducted and it won't be an over-statement. if I say that this association did contribute a lot towards the improvement of the standard of the Arts and Commerce students of the Senior classes.

During the second term we had an elocution contest about Mahatma Gandhi and the prize winners were handsomely rewarded. The association takes this opportunity to congratulate them and express its thanks to the Senior president for donating the prizes.

Nagamuthu House Athletic Champions (1959)

S. S. C. Union Social with the chief guest

The social that was held during the third term was the most colourful item conducted by our association. Mr. Handy Perinpanayagam, Principal Kokuvil Hindu College, was our chief guest. He delivered us a very interesting and instructive speech on "Discipline". Our thanks are due to him.

His speech was followed by Mas. S. Thillainathan on "பாரதியின் புதுமைப் பெண்" in Tamil which was acclaimed by everyone present.

The social was a grand success and our thanks are due to our Principal who gave us the needed encouragement whenever necessary.

Let me also take this opportunity to thank all those who took part in the activities of this association throughout this year.

Finally I will be failing in my duty if I do not say "Thank you" to our energetic Senior President Mr. S. P. Thillairajah without whose efforts we could not have risen to such high levels.

S. SEEVARATNAM
Hony. Secretary

REPORT OF THE SOCIAL STUDIES ASSOCIATION

	1st TERM	2nd TERM	3rd TERM
<i>President :</i>	T. Markandu	K. Kanagaratnam	S. Thambyayah
<i>Vice „</i>	S. Pararajasingam	S. Rajarajeswary	K. Sabanayagam
<i>Secretary :</i>	K. Kalvalaiseyon	S. Thillainathan	K. Kalvalaiseyon
<i>Asst. „</i>	S. Thangaretnam	S. Selvarajeswary	K. Gunamany
<i>Treasurer :</i>	S. Thillainathan	S. Kanageswary	S. Thillainathan

It is with great pleasure that I submit the report this year. The year under review was a very successful one. Regular meetings were held by the association and the programe, included items of various types such as debates, prepared and extempore speeches. We also had the opportunity of listening to speeches from distinguished persons. Special mention should be made of the following :-

Mr. Mylvaganam of the Co-operative Dept. spoke on "Some aspects of Co-operation". Mr. K. Kandiah of the C. I. D. spoke on, "Functions and duties of the Police Dept."

Among the speeches made by students mention must be made of the following :-

Miss K. Kunamany :	பெண்களும் சமூக சேவையும்.
Mas. Kalvalaiseyon :	சைப்ரஸ் மார்க்ஸிஸம்.
„ M. Gengatharan :	கப்டின் குக்.

Miss S. Thangaretnam :	கல்வியும் பெண்களும்.
Mas. A. Kanthasamy :	நாட்டின் வளர்ச்சியில் நாம் கொள்ளும் பங்கு.
„ M. M. Magbool :	கூட்டுறவு அபிவிருத்தி வங்கி மசோதா.
„ S. Thambyayah :	அன்றும் இன்றும் தமிழும் தமிழரும்.
Miss. S. Mangayarkarasi :	பெண்களும் உயர்தர கல்வியும்.
Mas. S. Seevaratnam :	சிங்களம் மட்டும் மசோதா.
„ S. Thillainathan :	தென்கிழக்காசியாவில் ஜனநாயகம் நிலைபெறுமா?
Miss S. Parvathi :	கிராம வாழ்வே சிறந்தது.

I will be failing in my duty if I do not thank Mr. T. Seenivasagam our patron and Mr. S. Canthapillai, Mr. S. P. Thillairajah and Mr. S. P. Balasubramaniam in directing us on the right lines.

We hope that in the years to come the Association will grow from strength to strength.

K. KALVALAISEYON
Hony. Secretary

RADIO CLUB

Patron :	— Mr. S. Ampikaipakan
Senior President :	— „ K. Sivasubramaniam
Junior „ :	— Mas. R. M. Mailvaganam
Secretary :	— „ M. Navaratnarajah
Assistant Secretary :	— „ G. Sivasangaran
Treasurer :	— „ M. I. Lookman

I have a great pleasure in presenting the report of the Radio Club. As the club was inaugurated during the middle of the 3rd term we were unable to do much. But we are very proud to say that we have almost completed the theory section and by the beginning of the next term we will be able to start off with the construction of one valve set.

Most of the students from the senior and post senior classes and even the members from the staff have shown a great interest in the club.

We sincerely thank our principal for having donated the old College Radio for our club and Mr. K. Sivasubramaniam for having given us lectures in the theory of constructing Radio sets.

I wish the Radio Club a bright and successful future.

G. SIVASANGARAN
Assistant Secretary

Report of the Hostellers Union, 1959.

	First term	Second term	Third term
<i>President :</i>	T. Markandu	S. Thambiah	V. Balachandran
<i>Vice President :</i>	K. Kalvalaiseyon	Y. Pathmanathan	K. Sabanayagam
<i>Secretary :</i>	K. Sabanayagam	K. Kanagasabapathy	R. Sivachandiran
<i>Asst. Secretary :</i>	S. Sivagnanam	K. Kalvalaiseyon	S. Mahalingam
<i>Treasurer :</i>	K. Kanagendran	V. Kandasamy	K. Kanagendran
<i>Editor :</i>	S. Thedchanamoorthy	K. Sabanayagam	K. Kalvalaiseyon

I have great pleasure in giving the report of the above union for the year 1959. The period under review proved a successful one.

All our members, including small boys took an active part in the working of our association.

We had term end tea parties as usual.

Here are some of the speeches made by our members :

1. K. Sabanayagam	— இலங்கையின் பொருளாதாரம்
2. T. Markandu	— திருக்குறள்
3. N. Ragunathan	— The Police-man
4. Y. Pathmanathan	— Science and Human Society
ஹென்றிச் ஸ்டீவ்ஸன் ஹெர்ச்
5. S. Mahadevan	— ரைட் சர்க்காரர்கள்
6. K. Kalvalaiseyon	— கார்ல் மாக்ஸ்
7. S. Gnanasachithananthasivam	— Tamil Elzham
8. S. Sivagnanam	— The Frog
9. S. Sabanathan	— வள்ளுவரும் வள்ளுவமும்
10. K. Ambikaipakan	— மகாத்மா காந்தி
11. N. Vigneswaran	— மாணவர் உள்ளம்
12. K. Kanagendran	— Florence Nightingale

Mas. K Paramsothy and S. Mahalingam entertained us with music recitals.

Mas. K Ambikaipakan had a Kathapriasangam on “ஒளவையார்”

I will be failing in my duty if I do not thank all the members of our association for their co-operation.

Before concluding I must thank our patron Mr. W. S. Senthilnathan for his efficient guidance.

R. SIVACHANDIRAN

Secretary.

NAGAMUTHU HOUSE

<i>House Master :</i>	Mr. S. Thuraisingam
<i>House Prefect :</i>	Mas. M. Munsoor
<i>Athletic Captain :</i>	(Boys) Mas. K. Ariyaratnam
" "	(Girls) Miss R. Indrani
<i>Treasurer :</i>	Mas. S. Shanmuganathan

It is indeed a matter for great joy to present a short report of the activities of the Nagamuthu House for the year 1959. The year under review has been a successful one for us in many ways. We not only won the Inter house Athletic Championship this year but also tied with Vivekananda House for the Soccer Championship. Besides these, the individual Athletic Champions in the post senior and senior groups are from our house.

In addition, I would like to make a special mention of Mas. N. Sritharan, an active member of the house, who secured places in the J. S. S. A. Inter Collegiate Athletic Meet and the Junior A. A. A. Meet held in Jaffna, a credit to our house and an honour to the college. He was also awarded the best performance cup in the College Inter-house Athletic meet. It also goes to our credit that the college cricket and soccer captains hail from our house.

Besides our successes in the field of sports, our members have fared well in studies also. Most of them have done well in the various examinations during the year.

This year we conducted the Saraswathy Pooja celebrations in collaboration with Vipulananda house. I wish to thank the members of both the houses for making the celebrations a success. My sincere thanks are also due to Mr. W. S. Senthilnathan for his musical entertainment during the celebrations.

I take this opportunity to thank the house masters and mistresses who by their moral and financial support and able guidance steered us clear to success in the various activities. I also extend my thanks to our enterprising athletic captain and the girls' captain for their untiring efforts in coaching up the athletics.

My thanks are also due to the members and well wishers of the house for their keen interest and sincere co-operation in all the activities of the house.

We whole heartedly welcome the new house teachers and new members of the house and hope that their valuable services will be available to us in coming years.

In conclusion, I earnestly appeal to one and all of Nagamuthu House to strive hard with the same spirit and enthusiasm so as to achieve still more successes in the years to come.

M. MUNSOOR
House Prefect

VIPULANANDA HOUSE

<i>House Master :</i>	Mr. V. Vaithilingam
<i>House Prefect :</i>	Mas. K. Kanagaratnam
<i>Athletic Captain (Boys) :</i>	S. Baskaramoorthy
" " <i>(Girls) :</i>	M. Srithevi
<i>Treasurer :</i>	G. Sivasangaran

It is with great pleasure that I submit the report of our House. Though our performances in the Inter-House Athletic Meet held this years were not very successful we are proud to mention that we gained distinctions in other activities. We were placed third in the athletic meet and most of our athletes did their best. We won the Tug-O'-War Championship with great excitement to all the spectators who came to see our meet. Our congratulations to Nagamuthu House in winning the championship. The Saraswathy Pooja was celebrated during the last three days of the Navarathiri festival. We celebrated the festival in collaboration with the Nagamuthu House. We thank sincerely Mr. W. S. Senthilnathan for having given us a musical entertainment on this occasion.

We extend our heartiest congratulations to Mr. C. Canthapillai one of our House masters for his success in the Diploma in Education Course at the Ceylon University this year.

I would be failing in my duty if I did not thank our House Masters, House Mistresses and members without whose co-operation we would not have been able to do much in our activities.

K. KANAGARATNAM
House Prefect

VIVEKANANDA HOUSE

<i>House Master :</i>	Mr. C. Chelliah
<i>House Prefect :</i>	Mas. M. I. Lookman
<i>Athletic Captain (Boys) :</i>	M. Murugaiah
" " <i>(Girls) :</i>	Miss V. Vijayambikai
<i>Treasurer :</i>	Mas. V. Poopalasingam

Though the period under review had not been too favourable, we maintained our usual standard of performance in the field of athletics. Our members were full of enthusiasm and energy and strove hard to the very end. We must express our appreciation of Miss S. Pakialuxmy's performance in securing the Girls, Senior Championship. We congratulate Nagamuthu House on their success in winning the championship. We became joint champions with Nagamuthu House in Soccer. I am happy to say that this year too our college First XI Soccer and Cricket Teams had many players from our House.

We joined with Sharvananda House in celebrating the Saraswathy Pooja this year. Our thanks are due to Mr. K. Arumugam for entertaining us by his devotional songs at the function.

I would be failing in my duty if I did not thank the masters and members of the house in giving their wholehearted support in all the activities of the House.

M. I. LOOKMAN
House Prefect

SHARVANANDA HOUSE

House Master : Mr. T. Seenivasagam
House Prefect : Mas. M. Sarvananthan
Athletic Captain (Boys) : M. Navaratnarajah
" " (Girls) Miss G. Saraswathy
Treasurer : Mas. K. Makbool

In the Annual Inter-House Athletic Meet we strove hard up to the last event to become at least the runners-up. We did moderately well in almost all the events. Special mention should be made of our Junior Champion R. Balasubramaniam for his individual performances in the various events. This meet bears testimony to the fact that the sportive talent of the House was not curbed by any set backs.

This year we conducted the Saraswathy Pooja celebrations with the Vivekananda House. All those who participated in the items did their best to make the celebration a success. Our sincere thanks are due to Mr. K. Arumugam for his musical recital at the function.

Though we lost the Football Championship we are proud to mention that the vice-captain of the college soccer Team is from our House. We congratulate Nagamuthu House on winning the Championship in the Athletic Meet. We congratulate Miss P. Sabaratnasinghe one of our House Mistresses in completing her Diploma in Education Course at the University of Ceylon. I thank the the House Masters, Mistresses, the Athletes, the Office Bearers and other members of our house for their kind co-operation and untiring services in all the activities of the House.

M. SARVANANTHAN
House Prefect

The Report of the Annual Inter-House Athletic Meet 1959

The Annual Sports Meet this year was worked off with greater enthusiasm among the teachers and students than ever before. Rivalry among the Houses was very keen but the students showed a true sense of discipline and sportsmanship. The success of the meet was mainly due to the keen interest taken by all House-Masters and House Captains. Students started turning up for regular practice weeks before the event. My congratulations to Nagamuthu House on their getting the first place.

A special feature of the Annual Sports Meet this year was the march past and the flag hoisting ceremony. The success of this event was due to the keen interest taken by our Vice-principal Mr. C. Vyramuthu and Mr. E. R. Williams.

My thanks are due to all teachers and students who contributed to the success of the Meet. I will be failing in my duty if I do not make special mention of the services of Mr. R. Ganesan, who assisted me as secretary in organising the meet.

I must also thank all the officials and visitors for their willing co-operation.

THE RESULTS

House	Points	Colour
Nagamuthu House	137	Blue
Sharvananda „	127	Orange
Vipulananda „	125	Green
Vivekananda „	98	Yellow

INDIVIDUAL CHAMPIONS

Boys

1. Post-Seniors	M. Mohamed Sali (Nag.)
2. Seniors	P. Guruswamy „
3. Intermediate	A. Pathmanathan (Shar.)
4. Juniors	K. Balasubramaniam „

Girls

1. Seniors	S. Packialaxumy (Viv.)
2. Juniors	M. H. Hameetha (Vip.)

Best performance Cub (Pole Vault) N. Sritharan (Nagamuthu House.)

Inter-House Relay Champions Sharvananda House

Tug-of-War „ Vipulananda „

C. SIVAPIRAHASAPILLAI

Physical Director

Cricket

Our college team had a fairly successful season this year. We played four games. Special mention must be made of N. Sritharan who came to the rescue of the team with some patient batting after tiring bowling spells.

Foot-ball

The college participated in the Inter-Collegeate Foot-ball matches held this year. Our team got a flying start, at the beginning of the season winning Drieberg's College and the strong Karainagar Hindu College team but failed to maintain the lead till the end. Although we lost the last two matches of the four games played, the performance of the team was above the expectations of those who were in charge of it. We had to be satisfied with a young and raw set of players who showed keen interest. The performance of some of the younger members of the team was very promising and we took forward to a bright future for them.

The following represented the college team :—

1. K. Navaratnarajah
2. V. Poobalasingham
3. M. Macbool
4. S. Pathmanathan
5. S. Sivagnanam
6. K. Ariaratnam (Capt.)
7. S. Pararajasingham
8. M. Masilamany
9. R. Kathirgamanathan (Vice-Capt.)
10. M. S. Thanabalasingam
11. K. Mylvaganam

RESERVES

1. K. Kanagaratnam
2. V. Karunakaran

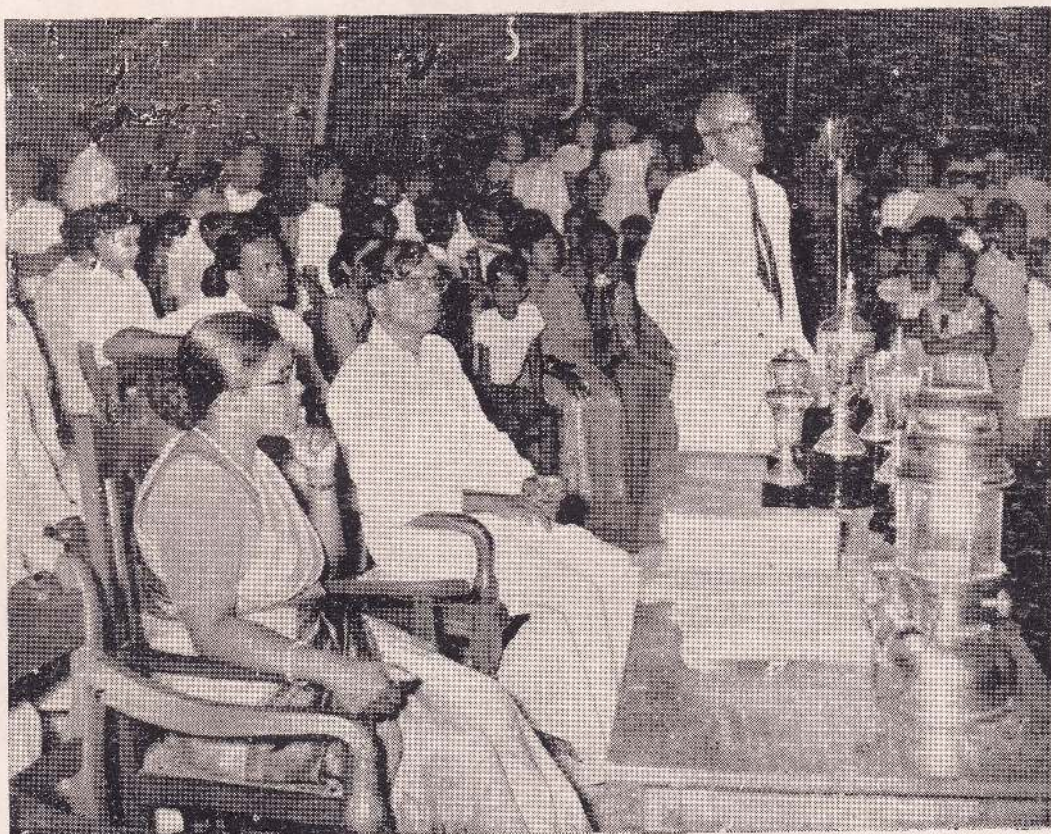
C. Sivaperagasapillai
Prefect of Games

சமய பாடப் பரீட்சை

1958-ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் நடந்த கொழும்பு விவேகானந்த சபைச் சமய பாடப் பரீட்சையில் நம்கல்லூரியும் பங்கு பற்றி 126 மாணவர்கள் பரீட்சைக்குத் தோற்றினர். அவர்களில் மேற்பிரிவில் 11 மாணவரும் கீழ்ப்பிரிவில் 36 மாணவரும் ஆரம்பப் பிரிவில் 66 மாணவரும் சித்தியடைந்தனர். ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பாடசாலைப் பரிசில்கள் கிடைத்தன. இவ்வாண்டு சித்தியடைந்தோரின் எண்ணிக்கை குறிப்பிடத்தக்கது. இப் பரீட்சைக்கு மாணவர்களைக் கற்பித்து ஊக்கத்துடன் பரீட்சைப் பேற்றை மேம்படச் செய்த ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக!

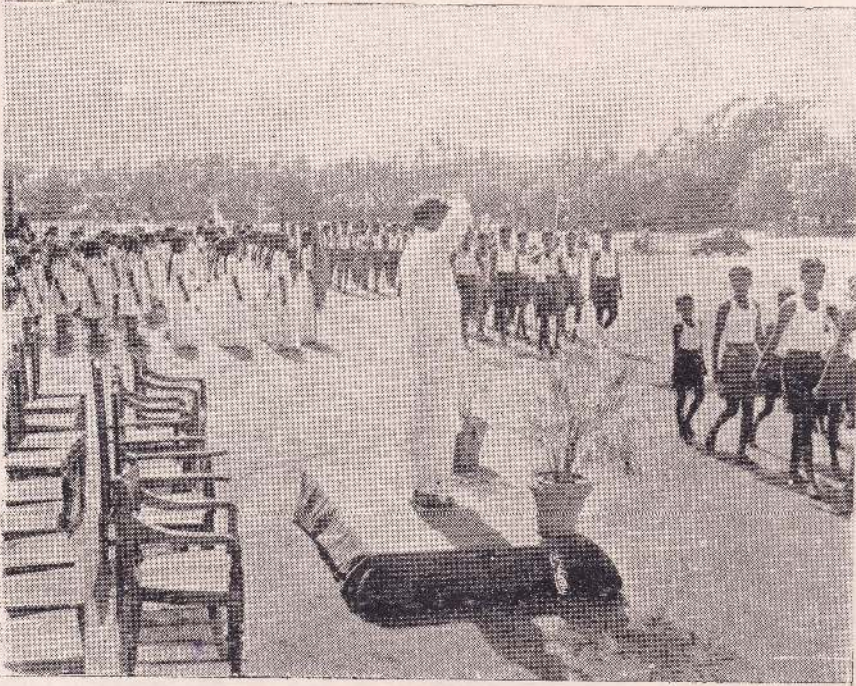
1959-ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் நடைபெற்ற பரீட்சையிலும் 125 மாணவர்கள் தோற்றியிருக்கின்றனர்.

செ. நடராஜா
இ. மா. க. தலைவர்

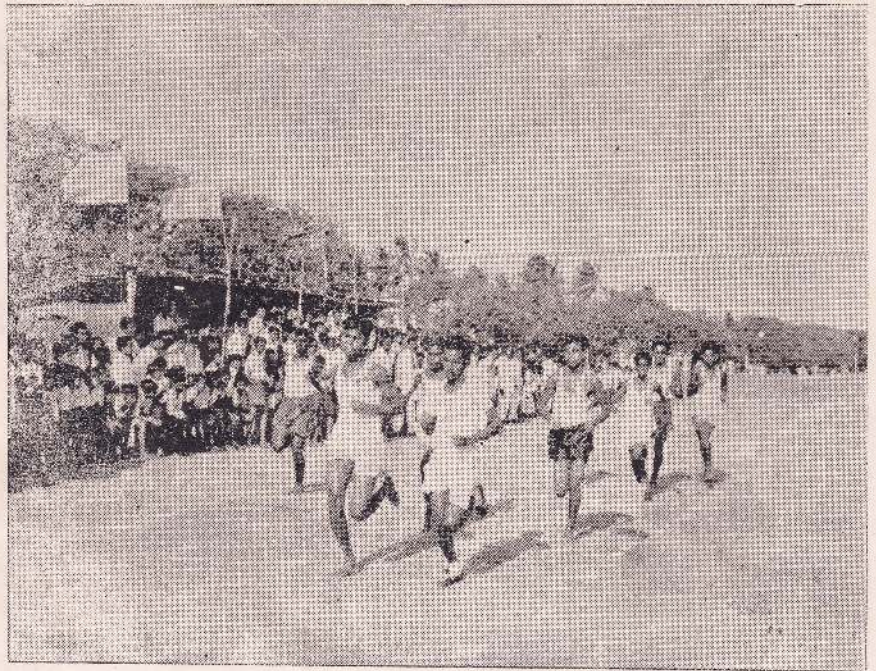

Chief guest speaking at the Annual Sports Meet

Our Sports Meet

March Past

Race in progress

தமிழ் மன்றம்

எம்மன்றத்துக்கு வித்வான் பொன். முத்துக்குமாரு அவர்கள் தலைவராகவும், செல்வன் சோ. தில்லைநாதன் செயலாளராகவும் இவ்வருடம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவ்வாண்டில் எமது மன்றம் அரிய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது.

இவ்வருட ஆரம்பத்தில் இலங்கைக்கு வந்த சமஸ்கிருத பேராசிரியர் துரைகவாமி சாஸ்திரிகள் அவர்களை எம்மன்றம் அழைப்பித்து, அவரது சொற்பொழிவை எமது அங்கத்தவர் அனைவரும் கேட்டு மகிழும் வண்ணம் ஏற்பாடு செய்தது.

திருவள்ளுவர் தினத்தன்று எமது மன்றம் செய்த ஏற்பாட்டினால் எமது கல்லூரி ஆசிரியர்களிலொருவரான வித்வான் பொன். அ. கனகசபை அவர்களது சொற்பொழிவைக் கேட்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இம்முறை பாரதி விழாவை எமது மன்றம் புதிய முறையில் கொண்டாடியது. தவப்பெருந்திருக்குன்றக்குடி அடிகளார் வருகை தந்து எமது விழாவைச் சிறப்பித்தார்.

தென்னகத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளரும் கலைமகள் பத்திரிகையின் ஆசிரியருமாகிய கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது எம்மன்றத்தின் சார்பில் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர்.

இவ்வாண்டிலே இவ்வாறு அரிய சேவை புரிந்த எம்மன்றம் எதிர்வரும் ஆண்டுகளிலும் சிறந்த சேவை புரியுமென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சோ. தில்லைநாதன்
செயலாளன்.

இந்து மாணவர் கழகம்

போஷகர்:- திரு. ச. அம்பிகைபாகன், அவர்கள்.

தலைவர்:- பண்டிதர். திரு. செ. நடராஜா, அவர்கள்.

காரியதரிசி:- செல்வன் க. சபாநாயகம்.

தனாதிக்காரி:- செல்வன். யோ. சீவரத்னம்.

எங்களுடைய கழகத்தின் வருடாந்தக் கூட்டம் (20-1-59) வெள்ளிக்கிழமை மாலை 4 மணியளவில் கல்லூரிக் கலாமண்டபத்தில் அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன் தலைமையில் நடைபெற்றது. அன்று எங்கள் கல்லூரி இந்து மாணவர்களால் செல்வன் க. சபாநாயகம் காரியதரிசியாகவும் செல்வன் சோ. சீவரத்னம் தனாதிக்காரியாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

மாணவர்களுக்குச் சமய நெறியினை நடைமுறையிற் காட்டியும் சமயக்கல்வியை ஊட்டியும் வருகின்றது எமது கழகம்.

இவ்வருட ஆரம்பத்தில் எங்களுடைய கழகம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணஜயந்தியை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடியது. அன்று காலைப் பூசையும் ஆராதனைகளும் நடைபெற்றன. மாலைப் பொதுக்கூட்ட நிகழ்ச்சிக்கு வடமாகாண உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. A. T. மூர்த்தி அவர்கள் தலைமைவகித்தார்கள். அவர் தமது தலைமை உரையில் “மாணவர்களும் சமயமும்” என்ற விடயம்பற்றி ஓர் அரிய சொற்பொழிவாற்றினார். பின் மாணவர்களின் சங்கீதக்கச்சேரியும் இடம்பெற்றது. அதன் பின்னர் வணிகை C. S. S. மணிபாகவதர் அவர்கள் “இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர்” என்னும் விடயம் பற்றிக் கதாப்பிரசங்கம் செய்தார். அன்று மதவேறுபாடின்றி முஸ்லீம் மாணவர்களும் ஒத்துழைத்து அந்த விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

வழக்கம் போல் இந்த ஆண்டும் எங்களுடைய பாடசாலை இந்துமாணவர்களிற் பலர் உருத்திரபுரம் சென்று அங்கு நடைபெற்ற விழாவைத் தரிசித்தனர்.

சென்ற ஆண்டைப்போல் இந்த ஆண்டும் எங்களுடைய பாடசாலை பழம்பெரும் ஸ்தலமாகிய திருக்கேதீஸ்வரத்தில் நடைபெற்ற அலங்கார உற்சவத்தில் ஒன்றை ஏற்று நடத்தியது. அவ்விழாவிற்குப் பெருந்தொகையான மாணவர்கள் சென்று ஆதி செய்யும் பேறு பெற்றனர்.

மேலும் வருடந்தோறும் நடைபெற்று வரும் சிவன்கோவில் ரதோற்சவத்தின் போதும் எமது கடமைகளை இவ்வருடம் சிறப்பாகச் செய்தோம்.

இவ்வாண்டு எங்கள் பாடசாலை சரஸ்வதிபூஜை மிகவும் விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. சென்றவருடம் போல் அல்லாது இம்முறை எங்கள் கல்லூரி அதிபர் ஓர் புதுமுறையைக் கையாண்டார். அதாவது பாடசாலையில் உள்ள நான்கு இல்லங்களையும் இருநாட்கள் தேவிபூசை கொண்டாடும்படி கூறினார். அதற்கமைப முதல் நாள் நாகமுத்து இல்லமும் விபுலானந்த இல்லமும் பூசையை ஏற்று நடத்தியது. மறுநாள் விவேகானந்தா இல்லமும் சர்வானந்தா இல்லமும் பூசையை நடத்தியது. இவ்விரு பூசை நாட்களிலும் நடனங்கள், நாடகங்கள் இசையரங்குகள் என்பன இடம்பெற்றன. கடைசியான எம்மன்றத்தின் சார்பில் பூசை வெகுவிமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அன்றைய தினம் திரு. எஸ். பரம்திலைராஜா ஆசிரியர் அவர்களின் இன்னிசைவிருந்து நடைபெற்றது.

இவ்வருடம் நடைபெற்ற விழாக்களை வெற்றிகரமாக நடத்த உதவிபுரிந்த ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் அனைவருக்கும் எம் நன்றி.

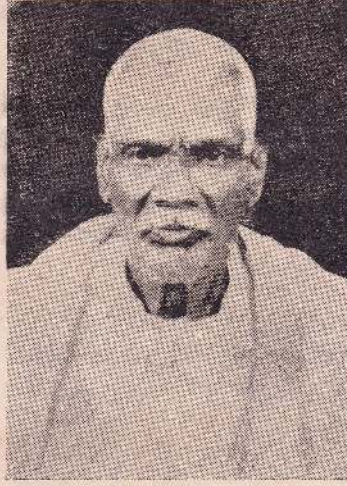
கழகத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்துவரும் அதிபர் அவர்களுக்கும் வேண்டிய நேரத்தில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து அயராது பாடுபட்டுவரும் கழகத்தலைவரான ஆசிரியர் செ. நடராஜா அவர்களுக்கும் என் உள்ளம்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு கழகம் மென்மேலும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

க. சபாநாயகம்,
கௌரவ காரியதரிசி.

திரு. C. V. காசிப்பிள்ளை ஆசிரியர்

திரு. C. V. காசிப்பிள்ளை ஆசிரியர் வண்ணார்பண்ணை விவேகானந்த வித்தியால யத்தில் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றி இளைப்பாறியிருந்தார். 25-8-59-ல் இவ் வுலகை விட்டுப்பிரிந்தார். அவரை நாம் நினைவுகூர வேண்டியது அவசியமாகும்.

இவர் 1876-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மீ 12-ந் திகதி நல்லூரில் காசிநாதர் வினாசித்தம்பி அவர்களுக்கு குமாரராகப்பிறந்தார். இவருடைய பிள்ளைப்பெயர் அருள்நாயகம் என் பது. இவர் தகப்பனருக்கு ஒரேயொரு ஆண்மகனாவர். இவருக்கு சகோதரிகள் நால் வர். அவருள் இருவர் இப்பொழுதும் சீவந்தராய் இருக்கிறார்கள். இவர் தந்தையார் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் ஒரு உத்தியோகத்தரையிருந்தார்.

இவர் தமது பிள்ளைப்பெயராகிய அருள்நாயகம் என்பதை காசிப்பிள்ளை என மாற்றிக்கொண்டார். C. V. காசிப்பிள்ளை என அழைக்கப்பட்டுவந்தார். 1895-ம் ஆண்டு ஆசிரியத் தொழிலில் புகுந்தார். இவருடைய கல்வித்தொண்டு யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களுக்கும் பரவலாகக் கிடைத்து, கடைசியாக வண்ணார்பண்ணை விவேகானந்த வித்தியாலயத்திற்குக் கிடைத்தது. முதலில் சுண்டிக்குளி ஆண்கள் பாடசாலையில் கல்வி கற்பித்தார். பின்முறையே நடுத்தெரு பெண்கள் பாடசாலை, கொழும்புத்துறை தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை, நயினாதிவு தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை, வண்ணார்பண்ணை நல்லதண் ணீர்க்கிணற்றடி தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை, கொழும்புத்துறைத் தமிழ்க்கலவன் பாட சாலை, நல்லூர் தமிழ்ப்பெண்கள் பாடசாலை, கந்தர்மடம் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை,

நர்வலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை ஆகியவற்றில் கல்வி கற்பித்த பின்னர் 1923-ம் ஆண்டு ஜூலாய் மீ தொடக்கம், ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண முகாமையின் கீழுள்ள வண்ணூர் பண்ணை விவேகானந்த வித்தியாலயத்தின் தலைமையாசிரியராகி 1930-ம் ஆண்டு மார்ச் மீ வரை கடமையாற்றி இளைப்பாறினர். நல்ல தண்ணீர்க்கிணற்றடித் தமிழ்க் கலவன்பாடசாலையே பின்னர், விவேகானந்த வித்தியாலயம் என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

விவேகானந்த வித்தியாலயம், நல்லதண்ணீர்க் கிணற்றடித் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையாயிருந்தபோதும் இவர் சில வருஷம் கல்வி கற்பித்தார் என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டேன். விவேகானந்த வித்தியாலயம் என்னும் பெயருடைத்தாயிருக்கும்போது ஏழாண்டு தலைமையாசிரியராய் இருந்தும் கல்வி கற்பித்தார். எனவே விவேகானந்த வித்தியாலயம் இவருடைய பத்துவருடச் சேவையைப் பெற்றுள்ளது எனக் குறிப்பிடலாம்.

இப்பொழுது விவேகானந்த வித்தியாலயம் வைத்தீசுவர வித்தியாலயத்துடன் ஒன்றாக இணைந்துவிட்டது. இதனை 'விவேகானந்தன்' என்னும் பட்டப்பெயரையுடைய திரு. K. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஸ்தாபித்து நடத்தினர். வைத்தீசுவர வித்தியாலய ஸ்தாபகர் ஸ்ரீமான் நாகமுத்து ஆசிரியர் அவர்களுடைய ஆதரவும் அதற்கிருந்தது. இவ் வித்தியாலயத்தில் வித்துவசிரோமணி பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையரும் கல்வி கற்பித்தா ரென்பதை நாம் நினைக்கும்போது எமது உவகை எல்லையைக் கடக்கின்றது. கணேசையரும் நாமும் ஒரு கல்விக் குடும்பம் ஆகின்றோம்.

திரு. C. V. காசிப்பிள்ளை ஆசிரியரது இல்லறம் இனிது நடைபெற்றது. அவருக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்து இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்து விட்டது. மேதா விலாசம் உடைய சிலரைப் பிடிக்கும் காசநோய் இவரையும் பிடித்திருந்தது. காசநோயாளர் மனைவியாருக்கு பதிதொண்டுக்குக் குறைவில்லை. நவாபியூர் திரு. சோமசுந்தரப்புவலவர் "தாரமாய்த் தாயானான்" என்று தம்முடைய மனைவியைப் பாராட்டியுள்ளார். இவருடைய மனைவியாரும் அத்தகையவரே.

விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில், கடமையாற்றிய காலத்தில் முகாமையாளருடனும், உடனாசிரியருடனும், பெற்றோரோடும் ஒத்துழைத்து யாவரினதும் நன் மதிப்பைப் பெற்றார். எந்தக் காரியத்தையும் முதன்மை வகித்து வெற்றியுடன் நடத்தும் ஆற்றல் இவருக்குண்டு.

இவர் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரியும்போது இவருக்கு வயசு எண்பத்துமூன்று. இவரைப்பிரிந்து துயருறும் மனைவியார், சகோதரர், உற்றார், உறவினரோடு நாமும் எமது துக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

இவரது ஆத்மா சாந்தியடைவதாக.

ச. கோ.

Editor's Notes

We have great pleasure in presenting the Eleventh Number of our magazine to our readers.

This number as usual gives a record of the activities of the college during the year. In addition to this there are a few special articles which deserve special mention. The article on "Vanni and Vannias" is part of a paper read by Mr. C. S. Navaratnam before the Jaffna Historical Association. Mr. C. S. Navaratnam has made a notable contribution to the study of the history of the Ceylon Tamils by publishing his book "Tamils and Ceylon". The Vannias were a proud and war-like race who kept on a guerrilla warfare against the invaders till about the early nineteenth century. We are sure that this article will create an interest in the study of the Vannias.

We are also glad to publish the Radio Talk given by our Principal on Vidwasiromani S. Ganesh Iyer. We are proud of the fact that Vidwasiromani started life as a teacher at the Vivekananda Vidyalaya, which has since been amalgamated with our College.

A noteworthy event during the year was the visit of Swami Nisreyasanandaji who was once the head of this institution. A reception was accorded to him at the college when his old students and friends had the opportunity of meeting him.

We also publish a short account of the late Mr. C. V. Casipillai who was a teacher and later Headmaster of the Vivekananda Vidyalaya.

Our thanks are due to the various contributors, and to our printers the Kalanilaya Pathippakam for printing this Magazine to our satisfaction.

University Entrance Dec. 1958

Science — Kathirgamanathan S.

H. S. C. Dec. 1958

Referred : Jeganmohan K.
Kathirgamanathan S.

G. C. E. Advanced Level
1958

Miss K. Nagarajeswary
Miss T. Parameswary

1959

Tharumalingam S.

S. S. C. Exam. Passes (Dec. 1958 & August 1959)

Boys :

1. Abdul Raheem M. A. R.
2. Ariaratnam V.
3. Ayothi N.
4. Balasingam K.
5. Gnanasachchithanantha Sivam G.
6. Hamthoon K. M.
7. Jeyapalan K.
8. Jamaldeen M. S.
9. Karunakaran V.
10. Karunaianandan T.
11. Macbool M. A.
12. Mahooruph A. H.
13. Mohamed Aboobucker T. A. S.
14. Mohamed Lebbay S. L.
15. Mohamed Sihabudeen M. S. A. (1st Division)
16. Mohamed Thaha M. A.
17. Munsoor M. M.
18. Navaratnarajah M.

19. Premanandan Chelliah V.
20. Puvanenthiran M.
21. Ramalingam S.
22. Saleem M. S.
23. Sanmugalingam S.
24. Sarvananthan M.
25. Seyod Idroos S. A. H. (1st Division)
26. Somasegram S.
27. Sreetharan M. (1st Division)
28. Sri Mahathevan A.
29. Suntharalingam S.
30. Thavanathan M.
31. Thiagarajah K.
32. Veerasingham V.
33. Abdul Raheem M. S.
34. Careem M.
35. Kailainathan P.
36. Kanagasabai K.
37. Manoharan N.
38. Mohamed Abusallku M. A. C.
39. Nagulesa Sarma V.
40. Raveenthiran S.
41. Thiruchelvam S.

Girls :

42. Indrany M.
43. Mahukuba N. M.
44. Sanaky S.
45. Varathaledchumy R.
46. Basheerah A.
47. Jeyamani G.
48. Sulpa M. M.
49. Santhanayakai S.

J. S. C. (N. P. T. A.) Examination 1958 Passes

1. Jegatheesan N.
2. Sathasivam S.
3. *Covindasamy V. (Dist. Tamil, Arithmetic, Lower Eng., Maths, Elem. Sc.,
Hinduism & Social Studies)
4. *Thavarajah L. (Dist. Arithmetic, Lower Eng. & Social Studies)*
5. *Santhosam T. (Dist. Arith., Lower Eng. & Maths)
6. *Kanagarajah S. (Dist. Maths, Elem. Sc., Drawing & Hinduism)

** First Division*

7. Muthukumaraswamy V. (Dist. in Lower English)
8. *Balasubramaniam K. (Dist. Lower English & Hinduism)
9. Gunaratnam V.
10. *Gengatharan M. (Dist. Arith., Lower Eng., Maths, Elem. Sc., Hinduism & Social Studies)
11. Ratnajothy S. (Dist. Lower English)
12. Thurairajah N.
13. Sankaranarayanan G. (Dist. Arith., Lower Eng., Maths, Elem. Sc., Drawing & Hinduism)
14. Sivanathan T.
15. Yogakumaran K.
16. Mahendrarajah T. (Dist. Arithmetic)
17. *Maharoof S. A. C. (Dist. Drawing & Islam)
18. *Ithrees T. (Dist. Lower English & Islam)
19. Sriskandarajah K.
20. Gunabalendra S.
21. Thurairajasingham N.
22. Abdul Azeez M.
23. Jamaldeen M. S. (Dist. Arithmetic & Islam)
24. *Arumugam (Dist. Arith., & Lower English)
25. *Sivagananathan B.
26. Kanagasegarampillai T.
27. Karunaisamy V.
28. Mahadevan J.
29. Thaseem A. (Dist. Islam)
30. Pathmanathan N.
31. Sriskanda Rajah T.
32. Kanapathymuthu A.
33. Sritharanandan S.
34. *Sivasingham M. (Dist. Arithmetic)
35. Ledchumanandasivam A.
36. Arulanandam N.
37. Loganathan T.
38. Krishnakampar S.
39. Mahalingham S.
40. Vamadevan S.
41. Renganather S.
42. Gopal M.
43. *Vinagendra S. (Dist. Tamil, Arith., Lower Eng. & Maths)
44. *Kandasamy V. (Dist. Arithmetic)
45. *Gunapalasingam V. (Dist. Arithmetic)
46. Masilamany M.
47. Thayanandarajah P.
48. Pugalganham P.
49. Kandasamy S.

* First Division

50. Saheer M. M. (Dist. Islam)
51. *Satkunanathan K. (Dist. Arithmetic)
52. Pathmanathan S.
53. *Ponnuthurai N. (Dist. Arithmetic)
54. Sanmugalingam K.
55. Mailvaganam K.
56. *Sivakumaran (Dist. Lower English)
57. Muthulingam R.
58. Sultan Abdul Cader (Dist. Islam)
59. Namasivayampillai M.
60. Swaminathan S.
61. Sanmugarasah S.
62. Thiruchelvam V.
63. *Muthurani N.
64. *Sareefa M. C. (Dist. Lower English)
65. *Mansoora M. S. (Dist. Lower English & Islam)
66. *Sithi Saliha M. P. (Dist. Arith. Lower English & Islam)
67. Parwathy S.
68. Vijayambikai V.
69. Vijayakumari V.
70. Saheera S. (Dist. Islam)
71. Renuga K.
72. *Jayalakshmy S. (Dist. Lower English)
73. Pushparanee S.
74. Balambikai N.
75. Kanagambikai K.
76. Sithi Hanoom A.
77. Puvaneswari K.
78. Sarathadevi S
79. Gowrinayakie R.
80. Avudaiammah S.
81. Bagawathiammah S.
82. *Kokilambal N. (Dist. Lower English)

**First Division*

Old Students' Association

The Annual General Meeting of the Ramakrishna Mission Vaidyeshwara Vidyalaya Old Students' association was held on Sunday the 11th July 1959 in the College Hall with the President Mr. S. Ambikaipakan in the chair. The minutes of the previous Annual General Meeting were read and confirmed. It was decided to have the Annual General Meeting in July without clashing with the Annual Sports Meet. It was also suggested that a dinner would be preferable to the Annual Lunch.

The following office bearers were elected.

President :—	The Principal (ex-officio)
Vice-Presidents :—	Messrs. K. Sathasivam and C. C. Cumaraswamy
Joint Secretaries :—	Messrs. N. Rasanayagam and P. Gopala
Treasurer :—	Mr. V. Vythilingam

The Committee:—

1. Mr. W. S. Senthilnathan.
2. „ C. Vyrarnuthu.
3. „ T. Seenivasagam.
4. „ P. Nellinathan.
5. „ R. Sornalingam.
6. „ Sheik Thamby.
7. „ K. Ramanathan.
8. „ T. Nadarajah.
9. „ S. Ratnasabapathy.
10. „ S. Balasubramania Iyer.
11. „ K. Muruganantham.
12. „ S. Canthapillai.
13. „ V. Vigneswaran.
14. Miss M. Vethanayagam.
15. Mrs. N. Gunaratnam.
16. Miss P. Sathasivam.
17. Miss S. Sinnappu.
18. Mrs. R. Poopalasingam.
19. Mrs. S. Mahesan.
20. Mrs. P. Sellathurai.

The meeting came to an end with the Principal's tea.

Old Students' Corner

M. M. Abdul Cader Esq., B. A. (Hons.), Magistrate, is transferred to Trincomalee.

V. Sathasivam Esq., B. A., M. Litt., Dip. in Ed. is appointed Superintendent of Examinations.

S. C. Navaratnam is Accountant, Co-operative Department.

Miss P. Sathasivam, B. A., and Miss V. Balasubramaniam, B. A. are attached to the staff of Holy Family Convent, Galle.

N. Venkatesan, B. Sc., is attached to the staff of St. Anne's College, Kurunegalla.

Messrs. P. Veerapathiran, P. Canagarajah, M. L. Shahul Hameed have passed the B. Sc. Examination of the University of Madras.

O. Muthusamy and S. Mahadeva have passed the B. A. Examination of the Madras University.

S. Canthapillai, B. A. (Ceylon) has completed a course of Diploma in Education at the University of Ceylon.

Miss P. Sabaratnasinghe B. A. (London) has completed a course of Diploma in Education at the University of Ceylon.

Mr. T. Kanagarajah, Physiotherapist, is transferred to Kandy.

Mr. M. Vivekanandan, is transferred to P. W. D. Colombo.

Messrs. S. Subramaniam, D. Vijayarajah and S. Gengatharan have joined the Survey Department.

Messrs. S. Balasubramania Iyer, S. Shanmugaratna Sarma, M. C. Saleem and Miss M. S. Hakeema, have entered the Palaly Training College, for special training.

Mr. V. Vijayapaskaran is attached to the Sammanthurai T. C. Batticaloa.

Messrs. M. S. Ameer, M. M. Cassim, M. Halith, M. S. Amanulla, M. Amanulla, M. Thameem, M. A. Salaam, Misses. M. S. Sulfa, M. A. Huthubuniza and M. S. Basheera, have joined Government Schools as teachers.

Miss R. Sultan and Miss M. Careema have completed their training at Alutgama Training College, and have joined Government Schools.

Miss Sithy Ibrahim, and Mr. R. R. Appadurai, have joined the staff of Vaidyeshwara Vidyalaya.

Miss N. Mathiapparanam is attached to the staff of Hindu College Tamil School, Jaffna.

Mr. R. Loganathan is attached to the Jaffna Municipal Council.

Messrs. M. H. Kayoom and M. S. Shaffi, have entered Attalaichenai Training College.

R. Loganathan is attached to the Multipurpose Co-operative Stores Union, Jaffna.

R. Shanmugam is Asst. Editor, Thinakaran.

R. S. Anandavel is at the Saiva Training College, Jaffna.

S. Amanulla is at the Attalaichenai Training College, Batticaloa.

Mohamed Sultan

சுழநாடு விமிட்டெட்ட.
63, சிவன்கோவில் மேலை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.